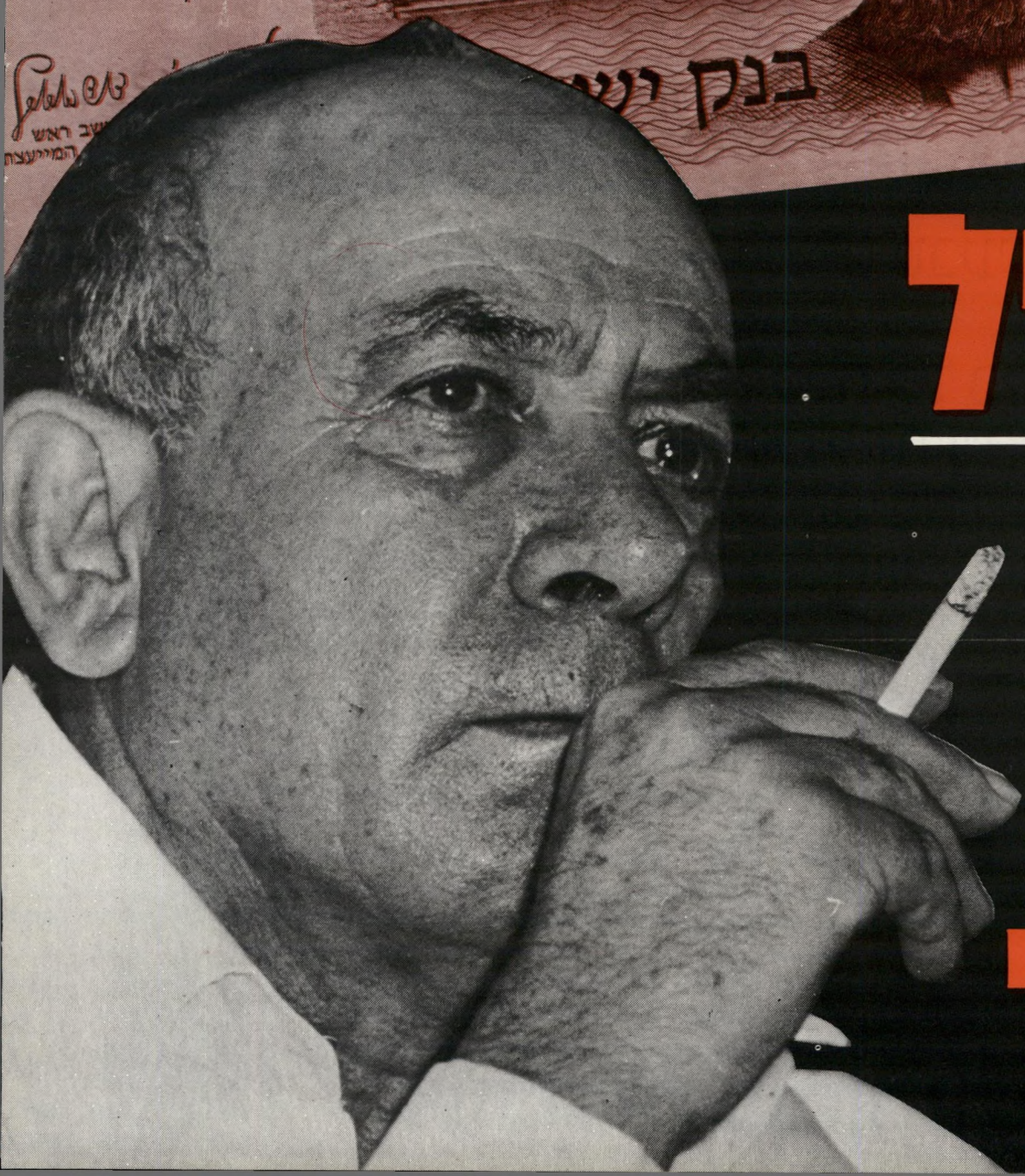

העולם הזה

בעביל
מה
זה
טוב?

"אשכולית בבקר זה הטבע שלי".

מטבעי אני מעדיפה דברים טבעיים כבר על הבקר.
גם כדי לשמור על הגזרה.
את האשכולית אני אוכלת כל בקר בכיף.
לפעמים, מכינה לי מיץ אשכוליות טבעי. הוא מרענן לי
את כל היום. האשכולית מזינה, טעימה וחסכונית.
בלעדיה לא הייתי נראית כך. תשאלו את בעלי.
אשכולית בבקר זה גם
הטבע שלו.

אשכולית בבקר זה טבעי.

"העולם הזה", שבועון החרושת הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • מען מברקים: "עולמפרם" • העורך הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יוסי ינאי • עורכת-בנית: יופי שנון • עורכת כיתוב: ענת ישראלי • צלמי מערכת: ציון צפירי ונינה רזין • ראש המינהלה: אברהם פישון • מחלקת המודעות: רפי זכרני • חמ"ד: "העולם הזה" • בע"מ • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: גר"מ • בע"מ • גזופות: צינקוגרפיה "כספי" בע"מ

קרא יד

מרענית בשטח התיקשורת, שכתב בה בשעתו מחקר על העולם הזה, ציינה בו תכונה המבדילה את העולם הזה מכל עיתון דומה בעולם: איזכור העבר. נדמה לי שהיא לא התכוונה לנוסטלגיה תפלה, להתרפקות על האתמול — תכונות שהעולם הזה מתעב אותן. אך נכון לומר, כי אנו משתדלים להעמיד את מאורעותיו היום כפרספקטיבה היסטורית, לשם כך דרוש גם מבט לעבר וגם מבט לעתיד — כדי לדעת מגיין באנו, ולאן אנחנו רוצים להגיע.

בהעדר פרספקטיבה כזאת, כל אירועי היום אינם אלא — כאימרתו של ההיסטוריון המנוח ארנולד טינבן — "דבר מחורבן אחד אחרי השני". במיסגרת זו, אנו עוסקים עתה במחקר המתחיל גם הוא בעבר, לפני 25 שנים, בפסח 1955, הקדיש העולם הזה 12 מתוך 24 עמודיו (מחיר הגיליון: 350 פרוטות) לניסיון לתאר את דמותו של שנתון — שנתון 1940, שהגיע אז לגיל 15. לשם כך העלה השבועון עשרה צעירות וצעירי רים בני שכבות שונות — מקיבוץ וממעברה, מהעיר ומכפר ערבי. הוא בדק את מעשיהם ושאפותיהם, תהה על כוונותיהם לעתיד, הכותרת על השער היתה: "10 האנשים החשובים ביותר במדינה". עכשיו אנחנו מחפשים את העשרה האלה (ראה מיסגרת). אנחנו רוצים לדעת מה קרה להם, באיזו מידה הם הגשימו את שאפותיהם, מה דיעותיהם עכשיו — בקרי צור, מה דמותו של השנתון, שהגיע עכשיו לגיל 40.

דור בלי

אידיאלים?

אורי כרי להביא כאן את ההקדמה לאותו מחקר מלפני 25 שנים. **כתב אז "העולם הזה":** מי הם האנשים החשובים ביותר בי מדינה? כותרות העיתונים צועקות את שמות המנהיגים, שר גאס, מזכיר-מיפלגה הצהיר, המנהל הכללי חנך מוסד חדש, אולם המנהיגים, המזכירים והמנהלים הם כמצופו על פני המים. אם גואים המים, נישא הי מצוף, אם מתייבש האפיק, מונח המצוף בין הפסולת.

דמיון ההמונים אוהב את האלופים. תפי קדם רם ונישא. אולם גם גדול המצביי אים אינו גדול יותר מאשר אחרון טוראיו. הטוראי האפור הוא המנצח במלחמות והמפסיד איתו. כוחה של מדינה שווה בדיוק לכוחה של האדם הפשוט שהוא אורחה. כוחה של מדינת-ישראל בשנת 1975 יהיה שווה בדיוק לכוחה של האיש שישא בעול משי-מותיה בעוד עשרים שנה — האיש שנולד בערך בשנת 1940. בחודשים האחרונים יצא העולם הזה לגלות את דמותו של דור, את דמותם של

מילחמתי, בשבילו, מיצעד מתגדבי הברי-גדה הוא מזכרת רומנטית מתקופה טרום-היסטורית: יצחק שדה הוא סיפור מרתק בפי המדריך; חיים וייצמן הוא תמונה על הקיר. סיפורי המחלת, צינזבאת חיילי נגבה ונביייושה, משולים בעיניו ליציאת-מצרים ולקרב על מצדה. זהו עבר רחוק, הדור הזה בא אל המוכן, המדינה, הי חרות הלאומית, הם בעיניו דבר מובן מאליו, לא פרי של מאמץ ארוך, האידיר-אלום שהכניסו תוכן לחייו של דור שלם, בעיניו הם "צינזות", השלג של אשתקד, לכן כליכך קשה לכל אדם שהוא כיום בן 25 ומעלה להבין את הדור הזה, לכן גם כה רבות התלונות כי דור זה הוא "דור אבוד", דור חסר-אידיאלים, דור קארייריסטי וחמרני. אולם זהו סילוף. בני 15 אינם יוצרים אידיאלים, הם פור-עלים על פי האידיאלים אשר המבוגרים, האבות והאחים, מספקים אותם. אם חסר היום בנוף האנושי של שנתון 1940, האיר-דיאל האחד שהוא מרכז כל החיים, הפסי-גה האחת שאיתה נקרא דור שלם להת-מודד ושעליה עליו להעפיל, הרי זו אש-מתם של המבוגרים, שנשאר למחרת מיל-חמתי-העצמאות ללא כיוון ברור לחיים. שאלה אחת לגמרי היא, אם היה דור זה, לו נקרא לכך, מוכיח שיעור-קומה תוך מאבק ומאמץ, כפי שעשו זאת אחיו שהלכו לפלמ"ח ולמחתרות הפורשות. כל המכיר את בני 1940 יהיה נוטה להשיב: כן, החומר האנושי של שנתון 1940 אינו נופל מהחומר האנושי של שנתון 1925. בכל דור יש טובים ורעים, ובאמצע: ההמון הרב של השכבה הבינונית, האווירה החברתית היא הקובעת את עוצמת הזרם וכיוונו — אם תיסחף השיכבה הבינונית בזרם הטוב או בזרם הרע, אם הקצה הי חיובי או השלילי יספק את הדמות המור-שכת לחייו.

הדבר השני המציין את שנתון 1940 הוא כי קיימים בו הבדלים חברתיים עצוי-מים, זוהי ירושת המדינה החדשה. עת הגיעו בני שנתון 1925 לגיל 15, רכבו על אופניים, מכונות מישפחתית הי-תה תופעה נדירה. המיליונר היה נדיר שב-עתיים. במסגרות ההגשמה החלוציות והמח-

תריות נישטשוו ההבדלים המעמדיים. שנתון 1940, לעומת זאת, מחולק למע-דות ברורים. אפשר לדמותו לשדה-מי-רוץ, אשר אין בו קוריוזים אחד אחד לכל הרצים, אלא כל רץ מתחיל את ריצתו בנקודה שונה, הטבע נתן יתרון גדול לצבר, בעיר ובמשק, שנולד לתוך חברה מסודרת, יונק את שפתה וסגנונה עם חלבי-האם. הוריו סללו לו את הדרך, הוא בא אל המוכן, אם נולד במסגרת של הגשמה, קשורות זכויותיו אל חובותיו — הוא מת-נדב-מלידה בכוח רצון-הקולקטיב, אם נולד בעיר, זכויותיו ברורות, אך חובותיו תלויות יותר באופיו האישי, שסחה-הפקר הגדול של ההתפרקות הרוחנית קורץ לו. שונה לגמרי מצבו של אחד מבין כל שני בני שנתון 1940 — הנער העולה, במעברה, בעיר-העולים, בפרבר: הוא מקופח לעומת הצבר, משולל שפת-אם וסיג-נוף-אב, מיבנה גופו וצבע עורו לא פעם מקשים מראש על דרך חייו, עליו לאמץ את כל כוחותיו כדי להגיע אפילו אל נקודת-ההיגיון של הצבר, המצב נותן לו ה-רצה נוספת ומייחדת, וכמו אצל היהודי בפזורה עלולה התביעה המוגדלת לגרום למענה מפתיע.

בפרום פסח תשט"ו דומה שנתון 1940 לשדרת-מסע גדולה היוצאת למסע-בתולין, בניו ובנותיו ערוכים בשורה ארוכה, מי עם ילקוט מלא ומי עם תרמיל ריק, עוד ערפל הבוקר מסתיר את הנוף אשר לפניו, מבלי שידע איש אם מתגש-אם באופק פיסגות הרים שגיאם, או אם מוביל השביל אל מישור או מדרון. שנתון 1940 מתכה לאות היציאה, ואיתו עשרת האנשים החשובים ביותר במדינה. **עד כאן** דבריו של העולם הזה מלפני 25 שנים, רק בעזרת הקוראים, שיעזרו לנו לגלות את עשרת המופלאים, נוכל להשיב על השאלות המתעוררות למיקרא הדברים כיום.

לוי פליקס

איפה הם היום?

שלום אמסרם

עליזה שחר

משה מושיה

מזל חנונה

יפתח ספקטור

עשרת המייצגים היו:

1. יפתח ספקטור, בן קיבוץ.
2. מזל חנונה, בת מעברה.
3. משה מושיה, נער עובד.
4. עליזה שחר, בת מושבה.
5. שלום אמסלם, נער עולה.
6. רות צ'לנוב, תלמידה.
7. יצחק סיניבר, גנ"ע.
8. עפאף מזכר, בת-מיעוטים.
9. דניאל בלאו, חניך תנועה.
10. נורה ירושלמי, בת עיר.

שנתון 1940

- הם נולדו כאשר הנאצים כבשו את פאריס.
- הם היו בני 8 כאשר פלשו צבאות ערב לארץ.
- הם היו בכיתה ח' כאשר דויד בן-גוריון ירד לשדה-בוקר.
- בפסח של שנת 1955, בנתה מערכת, "העולם הזה" מידגם של בני שנתון 1940.
- בפסח 1955, סיפרו 10 מבני שנתון 1940 על חייהם, תיקוותיהם, שאפותיהם ("העולם הזה" 912).
- השנה יימלאו לבני שנתון 1940 — 40 שנה. מערכת "העולם הזה" מכינה סידרת כתבות, שיש בכוונתה לתאר את שעלה בגורל 10 מייצגי שנתון 1940.

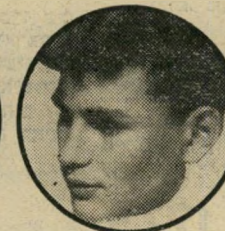
נורה ירושלמי

דניאל בלאו

עפאף מזכר

יצחק סיניבר

רות צ'לנוב

אחת ממכות מצריים

על העיצומים של עובדי חברת החשמל.

זה מה שהיה חסר לנו באווירת הדיכדוך והדיכאון הכרוניים — חושך מצריים! איני נגד שביתות, עיצומים ומאבקי עובדים. אלה הם כלים לגיטימיים בחברה

דמוקרטית. אולם עובדי חברת החשמל צריכים קצת להתחשב במוראל הלאומי הירוד ולא להטביעו בחושך.

אנא, שימרו את החושך לימים טובים יותר.

מאיר באומגרטן, תל-אביב

סמים בקיבוץ

על התפשטות של אופנת הסמים במשקים (העולם הזה" 2215).

לא יאומן כי יסופר! אם נגע הסמים הגיע עד לב ליבה של ארץ-ישראל היפה, מה יגידו אזובי הקיר שבשכונות העוני? אם חשבו אבות ההתיישבות העובדת, שאפשר לבנות איים טהורים בתוככי חבר'ה מזוהמת, באה מגיפת הסמים וטפתה על פניהם. בסופו של דבר, ככל האדם — הקיבוצי ניק. לטוב ולרע.

יחיאל כהן, תל-אביב

אינני מאמין לכם! מורשקה גן, קיבוצניק

האפליה יוצאת מכל החורים. האם תעז המישרה לפעול בחופשיות — כולל, כמור בן, גסות ואלימות — גם כנגד חברי קיבוץ צים, או מה שמותר בשכונת-התיקוה אסור בעין-חרוד?

גירעון נאור, הרצליה

למה לא דובבתם את יצחק בן-יהורין על הנושא. במיוחד כשברור שגם קיבוצו, גבעת-חיים (מאוחד) לקה במגיפה העליונה? מעניין מה יש לו לומר.

דואת גר, ירושלים

אבר תמורת אבר

פנייתו של קורא שהקדיש את גופתו למדע.

הדתיים מתנגדים לניתוחים שלאחר המוות ולהשתלה של איברים שהוצאו מגוף פוה של דתיים. לכן חייבים החילוניים להשיב לדתיים כגמולם.

כמי שהקדיש את גופתו למדע, אני פונה לאותם אזרחים שעשו כמוני, או שמתכוונים לעשות כן. להתארגן כגוף, שיתבע לאסור על סטודנטים דתיים את הלימוד על גופותינו ולמנוע גטילת אברים של חילוניים כדי להשתילם בחולים דתיים. אבקש את הקוראים המעוניינים לפעול בכיוון זה שיפנו לת.ד. 2413 ברמת-גן.

י.ש. רמת-גן

י.ש. חושש מהתנכלות של חרדים. שמו המלא שמור במערכת.

מוכשרים ומוכשרים-יחור

על נשים ועל גברים, על ספרדים ועל אשכנזים.

מרבית הדבר על קיפוחם של בני עדות (המשך בעמוד 6)

1945

27.2 — החטיבה היהודית הלוחמת (חי"ל). שהוקמה במסגרת הצבא הבריטי, נשלחת לחזית באיטליה.

28.2 — תורכיה ומצרים הצטרפו ל"אר"ם; מיספר חברותיו של האיגוד הבינלאומי הגיע ל-44.

1947

27.2 — אוניית המעפילים חיים אר' לוזרוב פרצה את ההסגר הבריטי ועלתה על שרטון בחוף בת-גלים, חיפה. המעפילים הועברו בכוח לאוניית-הגירוש. כ-30 מהם נפצעו.

23 — מצב צבאי הוכרז באזורים היהודיים של ארץ-ישראל. מרבית הפעולות השיגריות של הממשל האזרחי שותקו.

1949

27.2 — ישראל מבקשת להתקבל כחברה ה-59 בא"ם.

13 — ג'ו לואיס, אלוף העולם במישקל כבד מזה 11 שנים, שמונה חודשים ושבעה ימים, מודיע על פרישתו מזירת האיגרוף.

1951

27.2 — בישראל מתרחף משבר גיוס הבנות. עם האיסור שהטילה הרבנות הראשית על גיוס בנות לצה"ל.

1952

23 — ישיבות הפרלמנט המצרי נפסקו. בקאהיר הפגנות סטודנטים נגד הממ"שלה.

1953

28.2 — הארכיאולוג אליעזר ליפא סורקניק, מגלה המגילות הגנוזות, נפטר בגיל 64. בנו, ייגאל סורקניק, שהמיר שמו ל-ידין, מתמסר אף הוא לעיסוק בארכיאולוגיה. אחרי שסיים שירותו בצה"ל כ"רמטכ"ל.

13 — הוקמה היאחזות של הנח"ל בעין גדי.

1954

13 — בביקני שבאי מרשל פוצצה ארצות-הברית פצצה אימתנית חדשה — פצצת מימן. קרינה רדיואקטיבית ברדיוס של כ-70 קילומטרים.

1956

23 — מרוקו חדלה להיות קולוניה צרפתית והפכה מדינה עצמאית.

1957

3.3 — הדוקטור ישראל קסטנר נפצע אנושות על-ידי מתנקשים אלמוניים שארבו ליד ליד פתח ביתו בתל-אביב.

1964

3.3 — ראשיה-המשלה לוי אשכול נשא לאשה את ספרנית הכנסת, מרים זליקור ביץ (34).

1966

28.2 — אייבי נתן, בעל מיסעדה מתל-אביב, המריא למצריים בשליחות פרטית של שלום. נחת בפורט-סעיד ואולץ לחזור לישראל.

1970

27.2 — חיל-האוויר הישראלי תקף בסיס טילים מצרי, שנודע להגן על גמל-התעורפה של קאהיר.

1974

1.3 — ארצות-הברית ומצריים הודיעו על חידוש הקשרים הדיפלומטיים ביניהן. הקשרים האלה נותקו על-ידי מצריים בעת מלחמת ששת-הימים.

מה אירע במאה ה-20 בשבוע שכן ה-27 בפברואר עד ה-4 במרץ? במדור זה יסקור "העולם הזה" כמה מן המאורעות שאירעו ב-80 השנים הקודמות בשבוע שבו מופיע הגיליון.

1902

27.2 — בלונדון נוסדה חברת-בת של אוצר התיישבות היהודים בשם אנגלו-פלסטיין קומפני. כעבור יובל שנים הוטב שמה לבנק לאומי לישראל.

1910

איש העלייה השנייה, דויד גרין, משנה את שמו לדויד בן-גוריון.

1913

4.3 — הנשיא ה-28 של ארצות-הברית, וודרו וילסון, נכנס לתפקידו.

1918

3.3 — גרמניה מכתובה בברסט-ליטובסק, חוזה שלום משפיל לרוסיה. הממ"טובסק.

מרים ודוי אשכול

3.3.1964

3.3 — פרנקלין דלנו רוזוולט נכנס לתפקידו כנשיא ה-32 של ארצות-הברית. יום את הניו-דיל, לחילוף ארצו מן המשיבר הכלכלי, והנהיגה במלחמת-העולם השנייה עד לניצחון.

1939

28.2 — בריטניה מכירה במישטר של פרנסיסקו פרנקו בספרד. צרפת וארצות-הברית הולכות בעיקבותיה. הפאשיסטים הספרדיים, בסיוען של גרמניה ואיטליה, סיימו בניצחון את מלחמת האזרחים הקובה מדם. מנהיגם, פרנקו, מונה ראש-ממשלה, מפקד עליון ונשיא.

1943

27.2 — חיילים ופרטיונים נורווגיים סופצים את המיתקן הגרמני להכנת מים כבדים, במסגרת המאמץ שלהם לייצר פצצה אטומית.

שלה המהפכנית של רוסיה, בהנהגת ולדי-מיר איליץ' לנין, מקבלת את התנאים, כדי להשיג את השלום המיוחל.

1919

4.3 — במסקבה הוקם האינטרנציונל השלישי — הקומינטרן, שהפך מכשיר בידו ברית-המועצות. באמצעות הקומינטרן רתם יוסף סטאלין את המפלגות הקומוניסטיות ברחבי תבל לשרותו.

1920

1.3 — יוסף טרומפלדור וחבריו נפלו בקרב תל-חי, בגליל העליון, שהפך מאז לסמל המאבק הצבאי של היישוב היהודי בארץ-ישראל.

1921

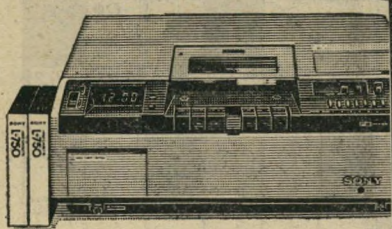
1.3 — בברית-המועצות פרץ מרד — מלחי הצי כנמל קרונשטדט ניסו לפרוק

72"

לעבור זמנים קשים
עם חיוך על השפתיים!

מערכת הקרנה וידאו:
מסך הקרנה 72"
KP-7210PS
PAL/SECAM/NTSC

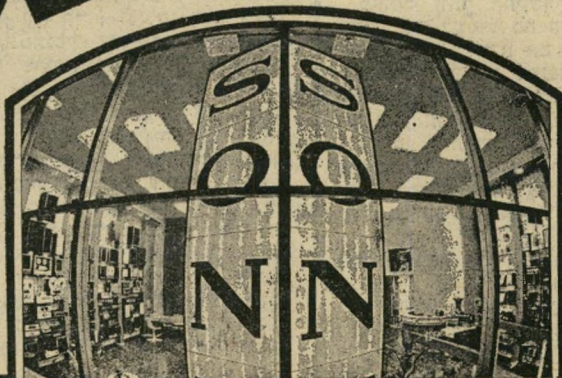

וידאו ביתי
BETAMAX SL-8080E
PAL/SECAM

SONY '80

- ציוד HI-FI.
- מערכת סטריאו.
- רדיו טייפ-קסטות.
- רשמקולים.
- טרניסטורים.
- טלוויזיות צבעוניות.
- טלוויזיות שחור לבן.
- ציוד VIDEO.
- טלוויזיה במעגל סגור.
- אולפן VIDEO.
- אביזרים למערכות.
- מחלקת שרות.
- מעבדות אודיו ווידאו.

בוא לראות ולשמוע הדגמה
באולמי התצוגה של סוני, במגדל שלום, בתל אביב
או אצל סוכנינו המורשים ברחבי הארץ.

ברווזים ועורבים

הצעה לחלוקה אחרת, תחת החלוקה הנושאה לניצים וליונים.

כנאולוג חובב חורה לי שמכנים חברי כנסת בשמות חיות. אין זה הוגן כלפי החיות. הנהוג המזור של אמצעי-התיקשרות הוא לחלק את חבריה-הכנסת, השרים ושאר הפוליטיקאים ל"ניצים" ו"יונים". אך אם כבר מוצאים דימיון בין אלה לבין עופות, היו מטיבים אמצעי-התיקשרות אם היו מחלקים את אנשי שני המחנות היריבים ל"ברווזים" ו"עורבים". כינויים אלה משקפים טוב יותר את מיגוון הקולות הבוקע מגרונם של הח"כים והשרים. ה. רזף הלנגר, תל-אביב

תעמולה שחורה

מי אתה, חיים ברעם? שואל הקורא — ועונה.

הנני קורא קבוע של מדורו של חיים ברעם עולם קטן, ואני מסכים עם דעתו של העורך, כי מדור זה מהווה חידוש בעיתונות הישראלית. בכך שהכותב מנסה להחדיר בקוראיו מעין אידיאולוגיה של העולם השלישי, בניגוד לאוריינטציה המערבית שלנו. ברם שתי שאלות מתעוררות סביב אידיאולוגיה זו: האם היא באמת ניטראלית בין הגושים? האם זה "טוב ליהודים"? חוששני שהתשובה שלילית.

באשר לשאלת הניטראליות: נקודת הראות של ברעם היא "מארכסיזם מוסווה", שתחת מסווה של גינוי ברית-המועצות

(המשך מעמוד 4)

המיוזרה במערכת השילטונית במדינה. ה"טענה העיקרית היא, שכ-60 אחוזים מכלל תושבי המדינה הם ילידי ארצות המיוזרה. מדוע אין טרענים גם נגד קיפוחן של הנשים בישראל בכל זרועות השילטון במדינה? והרי כמחצית תושבי המדינה הן נשים. כמה חברות-כנסת יש היום? וכמה שרות מכהנות בממשלה? מי החליט שהגברים יותר מוכשרים מהנשים ושהאשכנזים זים יותר מוכשרים מהספרדים?

שימועון אביטל, ירושלים

הסיפור שמאחורי הסיפור

על הצהרתו של נציג אש"ף באו"ם, בדבר נכונות אירגונו להכיר ביש-ראל ("העולם הזה" 2210).

הראיון של גט הנטוף עם חסן עבדאל-רחמן התפרסם בניוירוק בווילג' וויס ופורסם בעיתונכם, לידעת הקוראים ב-

אביטל ד'לוגוף קיבוצניקית

ישראל. הראיון אורגן על-ידי ובהמלצתי. פגשתי את עבדאל-רחמן בדירה פרי טית, אליה הוזמן כדי לשוחח על נושאים פוליטיים. במהלך הפגישה השמיע דברים שגורא לי חשובים. התקשרתי עם גט הנטוף, שעסק אז בפירסום סידרת מאמרים בישראל ועל מחנה השלום הישראלי. גט גילה עניין, וביקש שאפגיש אותו עם עבדאל-רחמן. אני מאמינה שיעניין את הקוראים לדעת, כי הפגישה שבמהלכה נערך הראיון הוסדרה על-ידי ישראלית. מאוחר יותר התקשרתי עם עבדאל-רחמן, כדי לשמוע מה דעתו על הפירסום בווילג' וויס ולוודא אם דבריו נמסרו בדייקנות. הוא היה מרוצה כימעט לגמרי מבלי שהסביר בדיוק מה לא נכתב במדור ייק. בסך הכל נראתה לו הרשימה חיובית. ניסיתי להתקשר עימו אחרי שהדברים פורסמו בהעולם הזה, אך עד כה לא הצלחתי למצוא אותו. אני משוכנעת שהיא יודע על הפירסום בישראל.

אביטל ד'לוגוף, ניוירוק

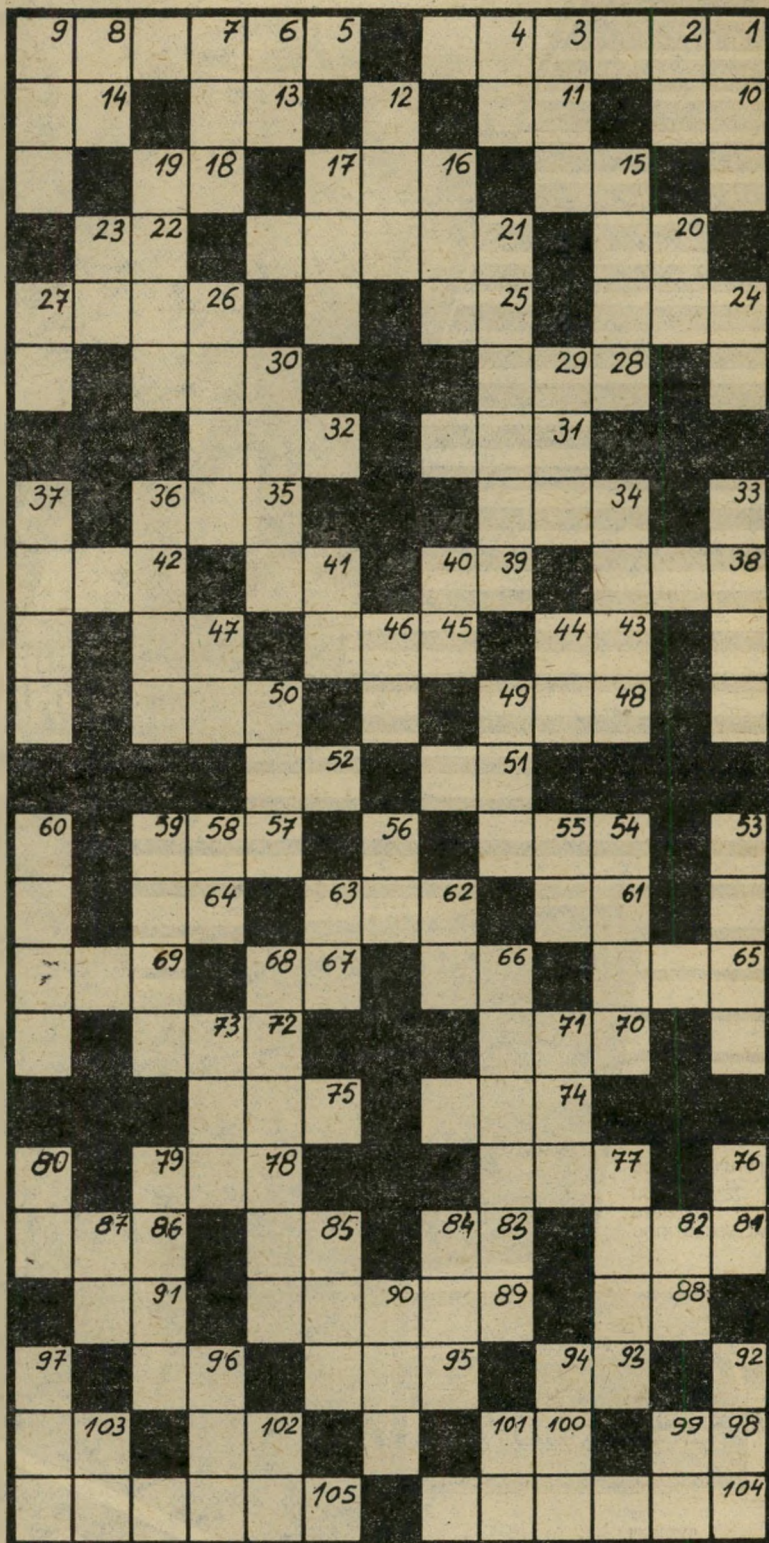
העולם הזה מצטער שלא ציין את חלקה של הקוראה ד'לוגוף, מנהלת המדור עדן ווילג' גייט בניוירוק, בראיון עם נציג אש"ף באו"ם. בתמונה נראית אבי-טל, ילידת גבעתיים, בעת ביקור בק"ה, בתחילת 1977.

חסן עבדאל-רחמן ואיש אש"ף

מנסה להכניס את הטיעון הקומוניסטי בדרך עקיפה. הטכניקה התעמולתית שבה משתמש ברעם ידועה בלשון המיקצועית כתעמולה שחורה: התועמלן מסווה את זהותו אך מעביר את התימסורת בדרך עקיפה, מבלי להסתכן בסיגמה המתלווה לגילוי זהותו הרעיונית האמיתית. זו שיטה מאד אפקטיבית.

(המשך בעמוד 8)

מאונך

1 בעל "פגול צלב הקרס" (2) ששה סדרים (3) הרגיו (4) ב"ר 1930 פירסם ספר-לבן (6) סר, נטה (7) ארץ ערבית (8) ידית (9) אחד ה"גבורים" במגילה (12) רב ראשי בא"י (15) ותעיר שושן... (16) חיל שדה (17) נביא (19) בוחר (20) שקע הוולקן (21) מנהיג ציוני (23) מתנועע (24) אחריים (26) לפתע (27) בתיקול (29) חבר נבחרים (30) חוקר שפות (33) תותח-לארבע (34) עיר ה"קרנבלים" (36) מכתביה-הלבוש (37) משי-קה-האלים (40) חיק (41) חג לצאן (44) בטנון (46) מתנפל (47) פתח (49) דבריי-קסם (50) מקור-אנרגיה (53) בקבוצת-הכדורגל (54) עיר במצריים (55) אבי-השושלת (56) עיטור מנצח (58) תינוק זעיר (59) יפהפיה מטרויה (60) האל בעל שני הראשים (62) מטבע בערך מלא (63) הוצאת-ספרים (66) עוברים ממקום למקום (68) ישוב בעמק-ובולון (71) הת-מוטט (73) נטל; עול (76) לאום (77) המוביל הלאומי (79) רכושו של עם (80) חברת דלק בין-לאומית (82) ידיעה ממרוחק (84) מנוף לדליים (85) נאד, חמת (87) ניצוץ (90) גדיל, ציצה (92) הר (94) מזל (96) סוג עוף (97) עיקם, סיבך (99) אבן-טובה (101) קיסם (102) קיר מגן (103) הקיץ.

מאונך

1 סיפור אחד — בגירסות שונות (5) כלי גנינה (10) תקופה בחיי ספרד (11) הרבה (13) זה אשר (14) נכדו של רש"י (15) אויב (16) קוץ (18) שער (20) השני שי בסולם (21) להקת זמר בארה"ב (22) סופו של גרון (24) פסיעה (25) יין שרוף (26) שילמה חובה (28) רכוש רב (30) חתך לנחכים (31) אוסף (32) אסר (34) שילטי! (35) אולי (38) אפיק (39) צדיק תמים (41) לא נעים למצאו נעול (42) שם משפחתו של זמר (43) צמח רך (45) מעמדי שלמה (47) כדי שלא (48) משר-עבר לאחר (50) עוף טורף (51) מאשר פתו של קופידון (52) למונות קובע מדד (54) מגלה עקבות (57) משקה משיח טרופי (61) מים רבים (52) לפני (64) ערמת אבנים (65) שמח וטוב-לב (66) קורה (67) מרח בשמן (69) נמלטו (70) רעשו (72) דמות אגדתית (74) לא פור-רו; (75) משקל האריזה (77) החודש (78) להקת-זמר (81) עסיס של פרי (83) קרבנות מינכן (85) לדריכת ענבים (86) נס (88) דעת (89) מזון לבהמות (91) גורה לרוח (93) מידה לנזולים (95) אצל, סמוך ל... (96) שהה, לא עד הסוף (98) אחיות עיניים (100) שחוק (102) לא קר-דש (103) שונא (104) אבדן חושים בטי-סה (105) הסטוריון וביוגרף יווני.

תה עלית החדש: רק הטעם שלו יקר.

על איכות בגלל המהדור.
עכשיו את יכולה להרשות
לעצמך תענוג שפעם היה יקר:
כוס תה משובה של עלית.

עלית מזמינה אותך לכוס תה
חדש בטעם מעולה ובמהיר השווה
לכל נפש.
בארזות היסבון של 100 שקיקים
ו-50 שקיקים.
כן, עכשיו אינך צריכה להתפשר.

מחיר היכרות
64 ל"י
כולל מע"מ
לארזות 100 שקיקים

טוב לי עם עלית

יש תה ויש תה עלית.

עדיה לצורך המדינה... (אנציקלופדיה בריטניקה, 1971, כרך 9, עמ' 103).

על-מנת לקרוא לחברה "פאשיסטית" צריכים להתגשם בה כל, או חלק, מן הדברים הנזכרים לעיל. מדינת-ישראל הולכת ונעשית פאשיסטית. לצעוק עדיין מותר, באופן פרטי. באמצעות-התיקשורת נסתמים כבר הפיות. כאשר מדובר בצה"ל, אותו גוף מקודש, רוטטים היהודים. על הכפירה בשרות חובה מותר רק לדבר בשם שמים. בשם אלוהים מותר הסירוב לשרת בצה"ל, וכל ענייני פיקוח-נפש ושלמות הארץ אינם תופסים אצל שחורי הקאפטאן וארור כי הפאה; ההשתמטות מומלצת! כאשר מדובר בענייני מוסר שבין אדם לאדם אסור לערער על חובת השרות. איש המי סרב הינו עוכר ישראל.

מוסר בין אדם לאדם אינו תופס. במדינת ישראל בשנת 1980 פאשיזם הינו משוגע השולח צווארו למאכלת הזדים, יש לאוסרו ולאשפזו. ובחור-ישיבה המאונן בין בני-ברק למאה-שערים מציל בלמידתו ותלמודו דו אותנו, החילוניים. עם ישראל אינו מקבל קביעת מוסרית של יחיד (יחידים) ששרות צבאי בתנאים מסוימים הינו מושחת, משחית ורע. סימטום הוא להפוך אדם לשורר בעל-כורחו. ועל פי המצוות של יחידים אלה, טובת ישראל דורשת חיסול מצב של כיבוש. אין אנשים אלה מסרבים לשרת בצה"ל ואין אנשים אלה מסרבים להגן על מדינת ישראל. הם מסרבים לאבסורד הכיבוש המקודש ולפרצלויות תנ"כיות. הם מסכימים לתיוה הפשוטה שאין כובש נאור. יש מצב של כיבוש שיש לחסלו בכל מחיר, ומיד. וכאשר מדברים על פאשיזם, יפה לגמור באימרה של גנרל אריק שרון: "יש פקוד דות שחובה לסרב להן!" ואשרי המגשים! יגאל תומרקין, תל-אביב

סודות מזרע

על איגרת העורך ("העולם הזה", 2213).

העורך ציין לשבח כתבים ואמצעי-תיק שורת על פעילותם שהביאה לשינוי יסודי

בתיפקוד בית-החולים במזרע. לדעתנו, פעילי האגודה היו הראשונים שהחלו לגל-גל את כדור השלג, שהביא לחשיפת הנעשה במזרע.

הסיפור החל במאי 1978, במכתב ש נתקבל מחולה מאושפז שביקש את עזרת האגודה על עוול שנגרם לו. לדבריו, איש מייסדה בעל תפקיד בכיר קיים יחסים עם אשתו וגרם למעצרו. לאחר שהתנגד ל- מעצרו בכוח, הועבר לבית-החולים מזרע ומאז הוא אינו יכול להפריע ל-אידייליה בין איש המיטרה לבין אשתו.

חששנו מאד מאותם "גמדים ירוקים" בראשו של המתלונן, אך למרות הכל בדקנו. ואמנם, שכנים סיפרו לנו על רכב מישטרי המסיע את אשתו של החולה, מדי פעם, לעבודה וממנה, וגם חונה לעתים ליד הבית. את המידע העברנו לתת-ניצב מינקובסקי.

ידוע לנו על מיקרה שבו אושפז מהנדס טכסטיל בבית-החולים על סמך מיכאל פסי-כיאטר, שלא בדק כלל את המהנדס, אלא רק ציין ש"אביו ואחותו" ביקרו אצלו, והסיפור נראה לו כמצדיק אישפוז.

כתב הכין כתבה אודות הפרשה וממש לפני הפירסום השתכנע שלא לפרסמה, מחמת פגיעה במישטחה עצמה, וזאת תמור רת שיחרור מההנדס. כיום מנהל המהנדס מחלקת ביקורת איכות באחד המפעלים הגדולים באנגליה לטכסטיל ואשפזה.

צבי גרוסקמן, האירגון לשיקום מישפטי, תל-אביב

(המשך מעמוד 6)

באשר לשאלה של "טוב ליהודים": ישראל עשתה כל מאמץ אפשרי להיות מקובלת על העולם השלישי, ולשווא. כוחו של הנפס הערבי, הצורך בשעירים לעזאזל ולחלומנות החרושה של העולם השלישי הכשילו מאמץ זה.

אפילו אם נסכים להמחל, בצורת "מדיי-נה חילונית דמוקרטית" וכו' לא נשביע את רצונם. הם פשוט לא רוצים בנו.

בני פרייברג, פתח-תיקווה

● חיים ברעם מעיר:

מיכתבו של הקורא מחמיא במידה כימי עט מביכה. עם זאת צר לי שהוא לא הבין את נימת האירוניה שהיתה שזורת בכתבתי על "הסכנה המוסלמית". הצביעות שבקונצרטס הלאומי נחשפה בעניין זה יותר מאשר בכל סוגיה אחרת.

אינני מקבל את ניסוחיו בכל הנוגע ל"טוב או רע ליהודים". האינטרס הישראלי קשור בגורלן של המדינות הקטנות באזור. לא נגזר עלינו, באורח פאטאליסטי, להיות שנואים ומנוודים בעולם השלישי. זו תוצאה של מדיניות ממשלת ישראל מאז ההרפתקה הנפשעת ב-1956, הקרויה אצלנו "מבצע סיני". מדיניות כזו אפשר, וגם צריך, לשנות. אינני קומוניסט או אנטי-קומוניסט. בתור ניטראליסט אני מתנגד מושבע למעצמות-העל ולפעילותן ביורה הבינלאומית.

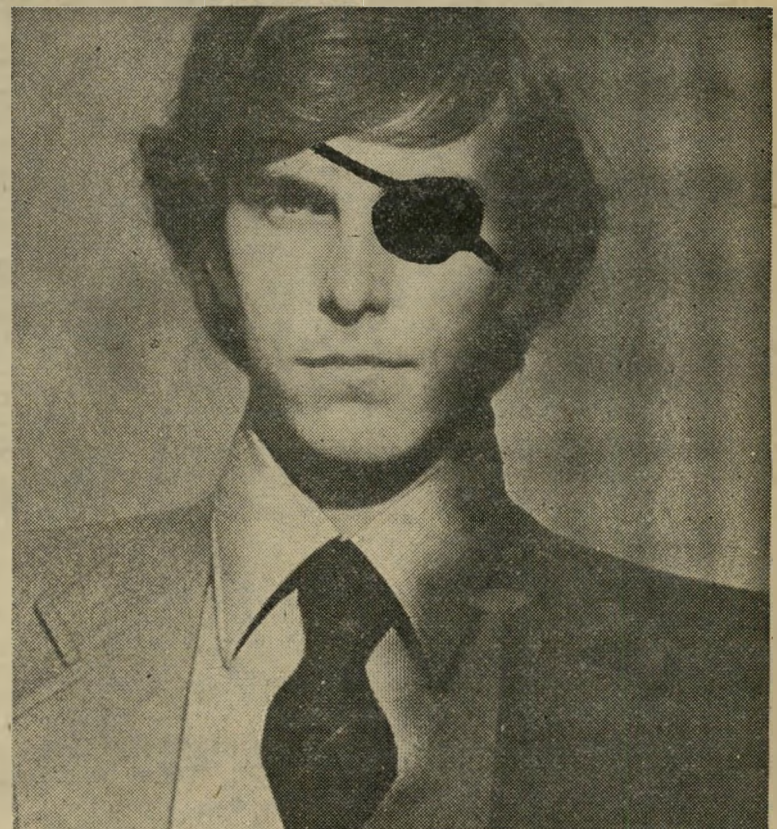
הפצצה של ידלין

על נקמתו של האיש שיצא מן הכלא ("העולם הזה", 2215).

בעשותו זאת כיפר אשר ידלין על חט-איו. חייבים לטהר את המדינה... אני מצרפה ככיליון עיניים לקרוא את הספר שלו. מיכה אליהו, פתח-תיקווה

ממה שקראתי עד כה — מאכזב. תיקי-והתי היא, שמחול השדים שהחל בעיקבות הגילויים הקלושים של אשר ידלין, יגרוף

הוא ראה את פנוריה

"לכל אורך הסרט הרחש היחיד שנסחם באולם היה קול תקתוק השעון של אשתי."

הסרט שתספר עליו לחברך.

בכורה ארצית
מדי שבט 29.2
כשעה 10.00
בקולנוע "תל-אביב"
כשעות
9.30, 7.15, 4.30

הפצה: אינקי בע"מ • למבוגרים בלבד

דרושים אנשים שאיכפת להם לתפקידי מפתח בקידום איכות החיים במדינה

המתאימים ידרשו לרכז חוגי בית שם משוגעים לדבר במקומות מושבם וכפועל יחד אתם (בהתנדבות) א. להעלאת איכות החיים בסביבתם. ב. להעלאת רמתו האישית של כל חבר בקבוצה באמצעות הרצאות וקורסים.

המעוניינים יפנו לאזרחים למען איכות חיים, תד. 1097 גבעתיים

זה עתה יצא לאור

עד כפות הרגלים, ובחזרה

ספרו חדש של ארנון הדר

ספר חושפני, נועז, כן, ריאליסטי ו...מבדח.

כעת למכירה בכל חנויות הספרים המובחרות. לה תראות, חוצאת "תמוז", תל-אביב

שרתון לגברים כמוך

"מאז ששמתי
את "שרתון" על הכוונת
איני מחליף אותה
באף סיגריה אחרת.
אני אוהב את הטעם
המיוחד של "שרתון".
יש בה תערוכת מעולה
של טבק וירגיניה
והיא נותנת לי
הנאה אמיתית.
עם "שרתון"
קלעתי בול!"

מורד 55

סוציאליזם, מוסיקה וכדורגל

האשה הקשישה, כסופת-השער, פתחה בידיים רועות ובסקרנות מרובה את המעטפה המוארכת, שנשאה עליה כתובת בלתי-מוכרת. על דף עשוי נייר משובח, שנשא עליו חותמות חגיגיות וחתימות מסולסלות, נכתבו הדברים הבאים:

"גברתי, האנושות זקוקה לאלה שיש בהם הכוח לשמור על מבט פרספקטיבי, וגם להצליף בה. אנו מביעים צער עמוק, והפרידה קשה מאישיות כדריך דרבקין. אך באופיו הוא נתן תיקווה ורצון להאמין, כי קיימים כאלה שימשיכו בדרכו. אמונתנו היא, כי תמצאו את הכוח להתגבר." על החתום: הרון דה' בראזין.

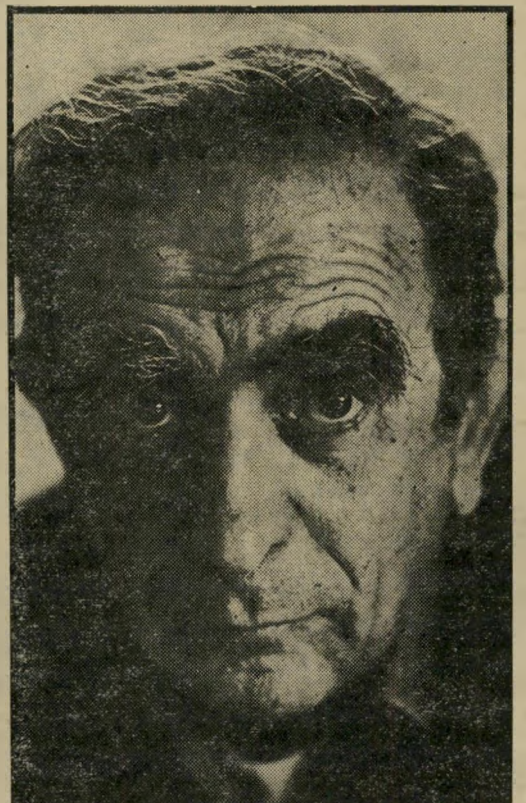
היה משהו מתימה במכתב-תנחומים זה, מאציל צרפתי עתיר-יוחסין אל אלמנתו של סוציאליסט ישראלי מוצהר ומושב. משהו מתמיה, אך לא עבור אותם אנשים שחיו ופעלו במחציתו של הדוקטור חיים דריך-דרבקין, כלכלן, סוציולוג ואיש-ציבור שהלך לעולמו בנובמבר 1979.

כי ד"ר דרבקין היה סוציאליסט יהודי בלתי-שיג' רתי. סוציאליסט שלא היה נעול על נוסחה או אידיאולוגיה, ואשר אהבתו הגדולה, כמעט האחת והיחידה, הייתה לבני-אדם, באשר הם וכמו שהם. בהתאם לכך פיתח אורח-חיים ומחשבה שהאדם במרכז. חשיבתו הרעיונית ועשייתו הפוליטית הרבגונית כווננו, ביסודו של דבר, לתכלית אחת: כינונה של חברה הומאנית, חברה שהיא התאגדות חופשית של בני-אדם חופשיים. לא הייתה זו שאיפה מופשטת ותלושה. ד"ר דרבקין, שהגה פרויקטים כלכליים, חברתיים ופוליטיים חובקי עולם, ידע להתהלך עם האנשים ולהיות להם אוזן קשבת ואתגר אינטלקטואלי. לכן גם ידע להתחבב על אנשים עימם נפגש, בעבודתו ובחיי יום-יום, ויהיו אלה מרכזי צרפתי או פליט פלסטיני, נשיא צ'יליאני או איכר אוקראיני, עוזרת-בית או נהג אוטובוס.

כאשר ישבו בתחילת החודש, כמה ידידים קרובים בקוטג' הנאה והצנוע של מישפחת דריך ברמת-אביב, ועיניו עלו במיטתם שהאירו את דרך חייו, ובעיניו העיוני והמחקרי העשיר, הצטיירה לעיניהם דמות, המאפיינת משהו מעוותה היפות של ארץ-ישראל ו-החברה המתגבשת בה.

הערביות יש להם האפשרות לסכל את התוכנית של הפיכת ארץ-ישראל למדינה עברית... תוכנית מדינית בורה, המבוססת על שאיפה לעצמאות לא-מית של כל אחד משני העמים, המאפשרת לכל עם לקבוע את גורלו ולנהל את ענייניו הפנימיים באופן עצמאי ומתוך שיתוף ביניהם — היא התוכנית שתתקבל על דעת הקהל העולמית. זוהי תוכנית ריאליסטית למאבקו המדיני, והיא גם שתאפשר לנו, במקדם או במאוחר, לשבור את חומת ההסגר הערבית סביב המיפעל המשחרר של העם היהודי, ותפסל את הדרך לשיתוף שני העמים במילחמתם על עצמאות לאומית."

דברים אלה, הנשמעים כה אקטואליים, נכתבו על-ידי ד"ר דריך בחוברת שפרסם לפני 32 שנה, הנושאת את השם "עצמאות ופדרציה". בצאתו מן ההנחה כי במציאות הארץ-ישראלית אין מנוס מפשרה בין שתי תנועות לאומיות לגיטימיות, התפלמס דריך עם תוכן-ניו-פשרה שהיו רווחות בתנועה הציונית דאז, ובעיקר עם תוכנית החלוקה מזה, והתוכנית הדו-לאומית מזה. בהכיריו ביסודות החיוביים של תוכנית החלוקה, התרע עם זאת על ליקוייה, הנובעים מחלוקת ארץ קטנה בלא-הכי לשתי מדינות נפרדות וקטנות עוד יותר: הפחתת סיכויי הפיתוח הכלכלי (והשלכותיה בכל

הנוגע לאפשרויות העליונה היהודית); פיתוחם של שני משקים לאומיים נפרדים; בעיות מיעוטים (ובעיקר בעייתו של המיעוט הערבי במדינה היהודית); מתיחות ביטחונית שצפו כי תשרור ותחייב הוצאות ביטחון כבדות שיעיקו על כלכלת שתי המדינות. הוא חייב את הרעיון המונח ביסוד התוכנית הדו-לאומית (בה דגל בעיקר השומרי-העירי), אך התרעע על ליקוייה של התוכנית לכינון מדינה דו-לאומית אחידה, אשר שיוו-הזכויות לאזרחיה יובטח על-ידי "אוטונומיה פרסונאלית" (מושג בעל צליל אקטואלי מאוד!).

"...מסירת הסמכויות בעניינים החינוכיים לעמים-ל-מדינה האחידה מבאה בהכרח להגשות מופרות בין העמים, ולחשדנות-יתר גם בעניינים המשותפים למעשה לעמים הנמצאים במסגרת מדינה אחידה. אוטונומיה על יסוד פרסונלי מקיימת באופן מלאכותי מחיצות לאומיות במדינה אחידה, ומעכבת את התפתחות תכונות החברתיים בכל עם. בסופו של דבר היא גורמת להבלטת המפחד בין העמים, ומרבה פירוד במקום להוסיף איחוד."

בסיכומו של דבר דגל דריך בכינון מדינה דו-לאומית, המקיימת אוטונומיה טריטוריאלית לעמים המאכלסים אותה. במילים אחרות: בארץ-ישראל תקומנה, זו לצד זו, שתי מדינות ריבוניות, יהודית וערבית, שתקיימנה עצמאות טריטוריאלית, אך תהיינה קשורות קשר-על פדרטיבי. "בסיס כזה, המקיים לכאורה מחיצה גבולית, משמש למעשה גורם מאחד, המאפשר שיתוף בין הערבים." את סוד השיתוף ראה דווקא בטיפוח ייחודו של כל עם, ולא בטישטשו.

סוגיית היחסים בין שני עמי העסיקה את ד"ר דרי בתיאוריה אחת קום המדינה. בשנת 1957 היה בין מייסדי הירחון ג'יאוגרפיק, שעסק במישורין בסוגיה זו, ושנים רבות היה יו"ר מועצת המערכת שלו. בוועידה הרביעית של מ"מ" 1968 (הראשונה אחרי מילחמת שתי-הימים) הגיש, יחד עם מחמוד ביאדסי וכותב

שורות אלה, הצעת-מיעוט שדגלה במפורש בכינון מדינה פלסטינית לצד מדינת-ישראל, ובפיתרון דו-ריבוני לבעיית ירושלים. מ"מ" לא היתה אז, ואיננה עד היום, בשלה לקליטת רעיונות כאלה, וההצעה ריכזה כ-15% בלבד מקולות הצירים. ב-1978 חיבר דריך, יחד עם הפרופסור הפלסטיני לכלכלה אליאס תומא, ספר על ההיבטים הכלכליים של עצמאות פלסטינית. ספר זה שלל אחת לאחת את הטענות הרווחות, בישראל ובמקומות אחרים, בדבר "א-יחיות הכלכלית" של מדינה פלסטינית עצמאית, לכשתקום.

כאמור, גילה דריך עניין מיוחד ומתמשך בנושא הדמוקרטיה והשתתפותית, דמוקרטיה המתבטעת ישירות על-ידי האוכלוסיה הנוגעת בדבר. הוא עקב אחר נסיונות של התארגנות שיתופית ושיוויונית ברמה הקהילתית, ובמקומות בהם הדבר קיים — גם ברמה הלאומית. הנחתו כי התארגנות שיוויונית, בלתי-הירארכית ובלתי-בירוקרטית היא סם החיים של הדמוקרטיה והשתתפותית, הביאה אותו למחקרים מגוונים ומקוריים מאוד על התנועה הקיבוצית בישראל. סיפרו "החברה האחרת", שיצא לאור ב-1961, ותורגם מאז לשפות רבות (ביניהן ספרדית, יפאנית וערבית), הוא ללא-ספק יצירת-מופת בכל הנוגע לנושא הקיבוצי, ומאלפת מאוד העובדה שמחקר זה בוצע על-ידי מי שמעולם לא היה חבר קיבוץ. בספר נתונים רבים על יעילותה של המערכת הכלכלית הקיבוצית, אך הקו המנחה בו הוא ראיית הקיבוץ כגילוי ייחודי ישראלי בתוך "חזיון אוניברסאלי", המתמשך לאורך ההיסטוריה האנושית, ובגורות גיאוגרפיות שונות.

בחינה כזאת של מהות "החברה האחרת" היא התשובה הניצחת לאלה הטוענים כי חיי הקיבוץ, וחיי שיתוף ושיוויון בכלל, "מנוגדים לטבע האנושי". לדגש מיוחד זכתה הארה חיובית (אם גם ביקורתית לעיתים) של הקיבוץ כיישום דמוקרטי מן המעלה הראשונה, שבה אין נדבקים לכיסאות, וקיימת ביקורת ציבורית יעילה על המימסד, הכפוף למגמת רוטציה. לידידים מן התנועה הקיבוצית סיפר דריך לא פעם על כוונתו לכתוב ספר נוסף, שיוקדש לבעיית הדור השני והשלישי בקיבוצים. אך הוא לא זכה להוציא תוכנית זו אל הפועל.

בשנים האחרונות התמקד ד"ר דריך, יחד עם עמי תיס ברחבי תבל, בחקר המדיניות הקרקעית. עניין זה טעון הבהרה קצרה.

בדורות קודמים ראו מהפכנים ומתקני חברה את פיסת הצדק החברתי ברפורמה אגררית, שתפתור את בעיית הכפר, שהוא החלק הנחשל בחברות רבות. ד"ר דריך טען כי נקודת הכובד הולכת ומוסטת אל שאלות הקרקע העירונית, המשמשת למגורים, לתעשייה ולצרכי-ציבור. זהו נושא נדיר אשר שימוש ממלכתי בו יכול להעשיר מעטים ולרושש רבים. על כן, מה שעומד על הפרק הוא רפורמה אורבאנית, החייבת להתבצע בעתיד הקרוב ביותר.

"...מעטות הן הדוגמאות" — כתבו חיים דריך ובנו, האדריכל דן דריך — "לסתירה בין כוחות הייצור החברתיים לבין יחסי הקניין, כמו זו שבין הצמיחה האורבאנית והקרקע האורבאנית. עתיד שיכוני-אנוש תלוי בפיתוחה של סתירה זו. יש להחשיב קרקע אורבאנית כמים — משאב-טבע נדיר, שיש לנהלו ולפקח עליו באמצעות רשות ציבורית. במאות הקודמות התי-נחל מאבק ממושך למען רפורמה של קרקע חקלאית. יש לקוות כי הצורך בהישרדות הקרקע יאפשר לדור שלנו לבצע את הרפורמה האורבאנית ההכרחית, תוך תקופה קצרה יותר, לפני כמה מאות היו דרושות מאה שנה לתוספת של מיליון נפש לאוכלוסיית העולם. מאפשר להניח, כי הזמן שידרש להגשים את הרפורמה האורבאנית יהיה תואם את שיעור גידול האוכלוסיה והצמיחה האורבאנית."

המחלה ממנה לא התאושש עוד ד"ר דריך קטעה יוזמה חלוצית בחקר בעיית-מפתח זו, שגורמים בינלאומיים מארצות שונות הכירו בחשיבותה העצומה. בשנים האחרונות היה ד"ר דריך אורח נכבד ומבוקש בכנסים בינלאומיים שהוקדשו לסוגיה זו, ועצותיו נתקבלו באהדה וברצון.

■ ■ ■

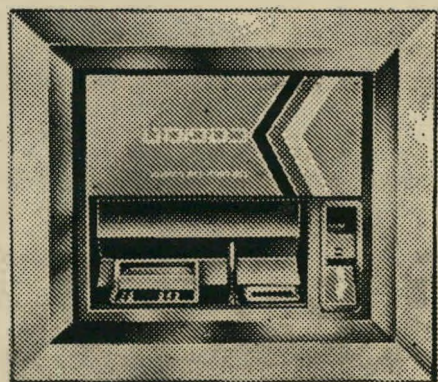
חיים דריך נפטר בגיל 71, אך מכרו הרבים מעידים על רוחו הצעירה והתוססת, ועל סקרנותו הבלתי-נלאית. הוא היה "שרוף" על כל סוג של מוסיקה, מקלאסיקת רצינית ועד פולקלורית ופופ תוסס. היה משועל על כדורגל לא פעם, בשבתות, היה מטריח עצמו לאיצטדיון בלומפילד, לצפות בתחרויות הליגה. מספ-רים כי פעם, בעת כנס בינלאומי לדיון בסוגיות המדיניות הקרקעיות, שהתכנס במרדכי, התנצל דריך בפני מארחיו שעליו להסדיר כמה עניינים חשובים, וכי ישוב בעוד שעות ספורות. הוא החליק לתוך מונית, הורה לנהג לנסוע לאיצטדיון המקומי, שם צפה בקרב-הצמרת המרתק בין ריאל מדריד וברצלונה. רק לאחר מכן חזר לאלום הדיונים.

בני מישפחתו מספרים עוד, כי כשגברה עליו מחלתו עד לחוסר-אונים ממש, גרר עצמו לכורסה, מול מקלט הטלוויזיה, וצפה בתוכנית מבט ספורט של מוצאי-שבת.

"וס' אמית', קיבוץ גבולות"

כל יום שווה כסף...

כספומט

בכספומט הנמצא בקרבת ביתך, אתה יכול להפקיד שיקים אלה בזמנך החופשי. והוא כה פשוט להפעלה. כל מה שעליך לעשות הוא להכניס את כרטיסך לכספומט, להקיש את המספר הסודי שלך, להקיש במקש המציין "הפקדה", להקיש את סכום ההפקדה, לשלשל לכספומט את מעטפת ההפקדה עם השיקים וטופס ביצוע הפעולות.

וללכת לביתך שמח וטוב לב.

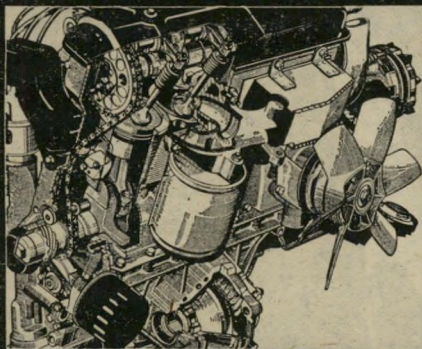
זה אולי באנאלי, אבל במקרה שלך, מאד אקטואלי. יש לך כמה שיקים שאת הפקדתם אתה דוחה מיום ליום. מה לעשות, ופשוט לא "מסתדר" לך כשהבנקים פתוחים... אתה יודע שהשיקים האלה עלולים ללכת לאיבוד, שערכם יורד מדי יום, ואם חלילה חשבון הבנק שלך בחובה, אתה משלם ריבית, ואין צורך לספר לך איזו...

אם אין לך עדיין כרטיס כספומט, היכנס לאחד מ-600 סניפי קבוצות בנק לאומי ובנק דיסקונט ברחבי הארץ, ובקש לקבל כרטיס כספומט, הנותן לך שרות בנקאי בכל שעות היממה.

שרות משותף של בנק לאומי - בנק דיסקונט
בנק איגוד - בנק פרקליס - דיסקונט - בנק ערבי ישראלי.

פג'ו 305: אינך צריך לנסוע 50 קמ"ש כדי לחסוך בהוצאות.

הוסף לכל אלה את האחריות הניתנת ע"י פג'ו לשנה שלמה ללא הגבלת קילומטרים ותגיע גם אתה למסקנה שהמהפכה הצרפתית חייבת להיות המהפכה הפרטית שלך.

מכונית אשר עומדת לא רק בדרישות הבטיחות, הנוחות, הביצועים והיופי – אלא גם בדרישות הכיס.

בפג'ו 305 אתה חוסך קודם כל בהוצאות הדלק והטבלה שלפניך ממחישה זאת היטב:

צריכת הדלק	פג'ו 305 GL (1290 סמ"ק)
במהירות 80 קמ"ש	16.6 ק"מ לליטר
במהירות 90 קמ"ש	15.3 ק"מ לליטר
בעיר	10.5 ק"מ לליטר
צריכת הדלק	פג'ו 305 SR (1472 סמ"ק)
במהירות 80 קמ"ש	17.2 ק"מ לליטר
במהירות 90 קמ"ש	16.1 ק"מ לליטר
בעיר	11.2 ק"מ לליטר

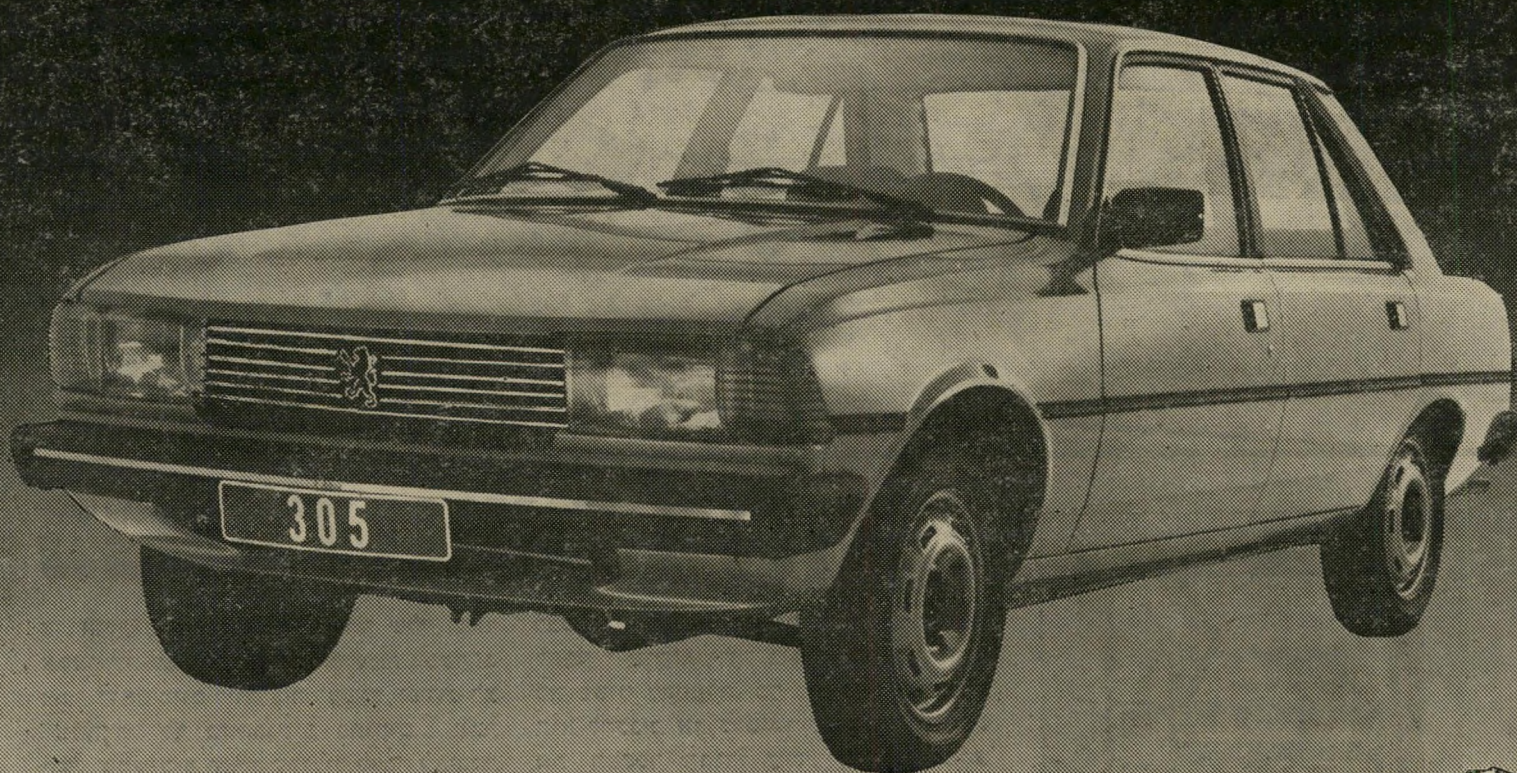

במהירות 50 קמ"ש מרבית המכוניות חסכוניות. ב-70 קמ"ש יש מספר מכוניות חסכוניות. ב-90 קמ"ש ומעלה יש פג'ו 305 המכונית החסכונית באמת. זוהי מהפכה של ממש. מתכנניה של הפג'ו 305 הציבו לעצמם מטרה ברורה: ליצור מכונית חסכונית באמת בגודל 1300-1500 סמ"ק.

**PEUGEOT
305**
המהפכה הצרפתית

נוסף להוצאות הדלק, חוסכת לך הפג'ו 305 גם את הוצאות השרות והטיפול. פרט להחלפת שמנים כל 7,500 ק"מ וטיפול מונע כל 15,000 ק"מ, אין הפג'ו 305 דורשת ממך דבר, ובמחירי המוסכים של היום זהו חסכון משמעותי נוסף.

הארי שבחבורה
PEUGEOT

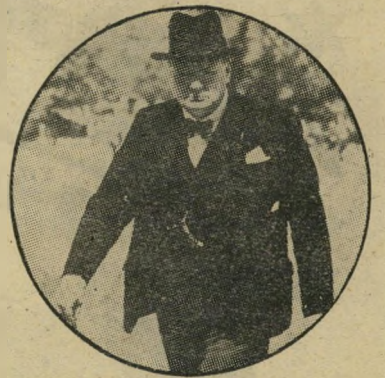

46

המפיץ הכללי: דוד לובינסקי בע"מ, תל-אביב: רח' שונצינו 16, טל. 333214*6 ירושלים: רח' הס 3, טל. 222666, 228888. סוכנויות: ירושלים: מוסך גסנר, איזור התעשייה טל. 523221*2. חיפה: אוריאל כהן, רח' אלנבי 51, טל. 523363, 536822, רכב הצפון בע"מ, שדרות בן גוריון (שד' הכרמל) 8, טל. 538228. נצרת: מישל זוהר סרג'י, מרכז התעשייה החדש, טל. 71339 - 56860. חדרה: קלנע שיווק רכב בע"מ, הרברט סמואל 25, טל. 31689. שכם: עומר כליפא, רח' פייסל, טל. 7894. רמאללה: מכון "אל מצרי" אל בירה, איזור התעשייה, טל. 3657. באר-שבע: מוסך אכספרס, איזור התעשייה טל. 78292. אשכנז הנגב, דרך חברון 3, טל. 33210. ראשון לציון: מוסך "שרתון" רח' הרצל 41, טל. 994481. אשקלון: אלבי רשות סוכנות לרכב פג'ו, איזור התעשייה, טל. 051*25757. כפר סבא: מוסך מוספלד, טל. 20161. נתניה: לוינקופ הרמן, רח' שוהם 4, טל. 37821; 35081.

מדינת ישראל יכלה להיוולד שלוש שנים לפני שקמה, בעזרת כידונים בריטיים, בלי מאבק המחתרת ומילחמת העצמאות - לפי תוכנית סודית

מותרת שכל תוכנית

וינסטון צ'רצ'יל
„חתך מהיר ונקי“

שמועות על כך רווחו מזמן. אך עכשיו היא נתגלתה במלואה — התוכנית הסודית של ממשלת צ'רצ'יל, בעיצומה של מלחמת העולם השנייה, לכפות על הארץ חלוקה במיכעצפת מדיניות צבאית. את הפרטים המלאים גילה חוקר-עיתונאי בריטי, קית קינג, מומחה לענייני המרחב, בארכיונים, שנפתחו עתה לפירסום. קינג, שביקר לפני כמה ימים בארץ מטעם ה„בייביס“, מדווח:

השעה נהג בהחלטיות וללא היסוס. הרבה ניתן לומר בזכות מישפטי-שלמה, כשקיים סיכוי סביר שכל אחד מחצאי-התינוק יתקיים בזכות עצמו ויצעד לקראת חיים עצמאיים. אולם זה אפשרי רק אם יהיה החתך מהיר ונקי.

הדו"ח התקבל בברכה עליידי ראש הממשלה, וצ'רצ'יל העיר: „זוהי חתיכת עבודה, ואני סומך ידי על מסקנותיה.“ אולם כבר אז הופיע את מבשר רעות: ריצ'ארד לאו ממישרד-החוץ כתב מיסמך רישמי, שבו הביע את התנגדותו לתוכנית. לשון המיסמך היתה בלתי-מתפשרת לחלוטין: „אינני יכול להסכים שהתוכנית החדשה, ששורטטה בדו"ח, תתרום בצורה כלשהי לפיתרון בעיית פלשתינה. להיפך — אני מאמין שהתוכנית תהווה פרובורציה, שתעורר התנגדות אלימה בכל רחבי העולם הערבי, ובכך תסכן את מעמדנו במזרח-התיכון.“

כיום, כאשר אפשר לעקוב אחר ה-

לפריצתה היתה מיסדרון דנציג. סיסמת ממשלה-מושבות היתה כעת „ללא איים, ללא מובלעות.“ ההערכה הסופית היתה שבמדינה היהודית יהיו 391,525 יהודים לעומת 343,000 ערבים.

מישרד-המושבות גייס לתמיכה בתוכנית את שלושת האישים החשובים ביותר שחיו מעורבים אז באופן מעשי במיזמת התיכון: ר.ג. קייסי, השר החושב בקאהיר; סגנו, הלורד מוין; וסיר הארולד מקימיקל, הנציב העליון בפלשתינה. אולם כל השלושה הדגישו כי התוכנית כולה

בסיפור פרשת דרכים לישראל מתייחס כריסטופר סייקס בקצרה לתוכנית סודית מימי מלחמת-העולם השנייה, תוכנית שנועדה ליישב את בעיית פלשתינה על-ידי מתן שילטון ריבוני מלא ליהודים בחלק ממנה.

במצב הנוכחי של מידע שראה אור, כתב סייקס, „לא ידוע הרבה מעבר לקווים הכלליים של תוכנית-חלוקה חדשה זו.“ הפרטים המלאים נחשפו עתה לעיני הציבור, עם פירסומם של מיסמכי קבינט המלחמה הבריטי, שהיו חסויים עד היום הראשון של שנת 1980.

ב-2 ביולי 1943 הקים קבינט-המלחמה ועדה מיוחדת לענייני פלשתינה, בראשותו של הרברט מוריסון. שר-המושבות דאז, אוליבר סטנלי, הציג לפני הוועדה תוכנית נועזת משלו:

● פלשתינה תחולק, אך במערכת גבולות שונה מזו שהוצעה על-ידי ועדת פיל ב-1937.

● יש לאחד תחת חכות ומימון בריטיים את סוריה, עבר-הירדן והחלקים הערביים של פלשתינה, ולהפכם ל„סוריה רבתה.“

● כפי שהמליץ פיל, יש להקים „מדינת ירושלים“ תחת מנדט בריטי מתמשך — אך לשנות את צורתה, ולהיריב מעבר לגבולות עיר-הקודש.

● שומה על בריטניה לנסות לקדם, ולתמוך מבחינה כלכלית, בהתאגדות רופפת של ארבע „מדינות הלבנט“ — סוריה-רבתה, לבנון, המדינה היהודית בפלשתינה ומדינת-ירושלים.

התוכנית, לכשתאושר על-ידי קבינט המלחמה, צריכה להתבצע בתנאים של סודיות מירבית. כמו כן יש צורך לעכב את הצגת התוכנית עד לרגע הנוח ביותר מבחינה פסיכולוגית, שהיה אמור להיות מייד עם כניעת היטלר, שתמשוך את תשומת-לב העולם כולו. תידרש עוצמה צבאית מספקת כדי להתמודד עם התגור בה העוינות, הבלתי-יגמנות, של הערבים המקומיים.

מישפט

שלמה

את התוכנית החדשה הציג סטנלי לפני ממשלת מלחמה, שהעילה

מראשי מפלגת-העבודה, שהיתה חביבה בממשלת-הליכוד-הלאומי של וינסטון צ'רצ'יל.

● לבאנט — ארץ עליית השמש, שם אירופי שגור לארצות החוף המזרחי של היס-התיכון.

האמיר עבראללה

תמורת הסכמה למדינה יהודית —

נשענת על הזיקה לסוריה-רבתה, ובילעדי זיקה זו — תיכשל.

„אינני מאמין שחלוקה, בזכות עצמה, היא פיתרון מעשי.“ כתב קייסי לווינסטון צ'רצ'יל ב-17 בינואר 1944. „תהיה לכך התנגדות ערבית רבה מדי, שתגרום שפיכות-דמים רבה מדי. אולם יצירת סוריה רבתה בעת ובעונה אחת עם חלוקת פלשתינה תספק את הפתיון ואת האפקט הרפוליטי הנדרש.“

ב-20 בדצמבר 1943 הציגה ועדת פלשתינה בפני קבינט-המלחמה דו"ח-חשבוני, שתמך בתוכנית סטנלי. הדו"ח סוכם בי מילים אלה: „הכרחי, לדעתנו, שעם בוא

בתום מלחמת-העולם הראשונה נקבע בחוזה-השלום כי מיסדרון פולני יחצוץ בין שני חלקי גרמניה, ושהעיר גרמנית דנציג תהווה „עיר חופשית“ נפרדת. הדברים מתוארים בסרט תוף הפס, המוקרן עתה בארץ.

הלורד מוין

— הקמת סוריה רבתה

הלורד גורט

„שפיות-דמים רבה מדי...“

התכתבויות והמיסמכים הסודיים של קבינט-המלחמה, ניתן לראות כיצד התי פוררה התוכנית, אשר מחד התקבלה בהתי להבות, אך מאידך נתקלה בהתנגדות עזה מצד אחד ממישרד-הממשלה החזקים ביותר. אלה הם, בקווים כלליים, השלבים בהתמוססות התוכנית:

● הזיקה בין הקמת סוריה-רבתה לחלוקת פלשתינה הביאה לכך שכל גורם שמנע את החלק האחד הפך מיכשול גם לגבי החלק השני.

האלגנטיות

בספק

המעורבות הצרפתית בסוריה איימה להכניס לתמונה את דה-גול (שהיווה תמיד גורם רבי-משקל). נוסף לכך, היה עבר-הירדן אמר, על פי התוכנית, להיכלע על-ידי סוריה-רבתה, ואיש לא התכוון שר האמיר עבראללה (סבו של המלך חוסיין), יתקבל כשליטה של סוריה-רבתה. אנשי מישרד-המושבות הניחו, באדישות מסויימת, שניתן יהיה לשכנעו לפרוש בשקט. אנשי מישרד-החוץ הדגישו את אופי הליחה, ומישרד-המושבות נכנע והודה ש„אם כך, יהיה צורך לעכב את האיחוד (אלא אם כן ינקטו הערבים עצמם צעדים לממשו) עד מותו של האמיר. הוא כבר איש זקן, ובהחלט לא בקריה-בראות.“

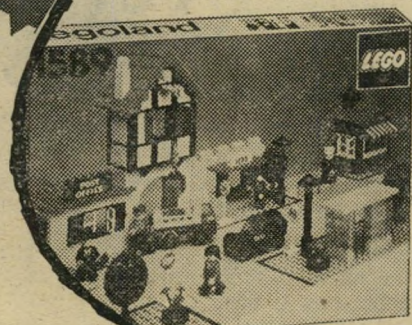
הנה כך הועמדה בספק האלגנטיות של תוכנית סטנלי, שהתכוונה לאיחוד מידי. עתה היו מתוכננים שני שלבים: פלשתינה הערבית תסופח בתחילה לעבר-הירדן. הדי מדינה שתיווצר תיקרא „סוריה הדרומית“, ובריטניה תכריז בפומבי על תמיכתה בי איחוד מדינה זו עם סוריה בסופו של דבר. ● תוכנית סטנלי, שהתיימרה להיות סופית, נועזת ובעלת קווים נקיים, פגעה (המשך בעמוד 58)

"לגו" מחלקה משלוח מנות לפורים...

רחוב הפלאות של "לגו"

תנו לילדיכם לבנות בעצמם הצגת פורים מקסימה: "רחוב הפלאות" (1589) של לגו. מערכת מופלאה זו מיועדת לבניית רחוב שלם בעיר מודרנית, כולל בתים, עצים, מכונות ועוד. ההנאה מהעבודה ומהמראה, היצירתיות והאסטטיות ירכשו את ליבכם, ותוכלו להשתתף יחד עם ילדכם בבניה. מתאים לילדים החל מגיל 6

הנחה — 450 ל"י

"לגו" לילדות

עם מערכות לגו לילדות (230, 231) יכולה "האשה הקטנה" שלך לטפח בית משלה, לסדר לרהט ולקשט את חדריו. עם הלגו לילדות יכולה בתך הקטנה להפוך לרופאה או לאחות רחמניה, לטפל בחולים, למדוד להם חום ולהזריק להם זריקות.

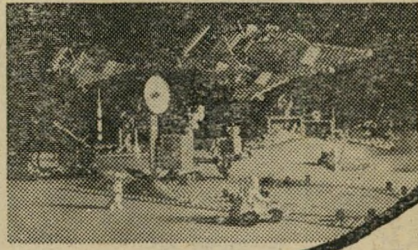
משחקי לגו לילדות יעניקו לילדתכם שמחת פורים אמיתית.

הנחות לגו
275 ל"י
לגו 231 —
לגו 230 — 490 ל"י

חדש! "לגו" חלל

חלליות לגו נחתו בישראל. תנו לילדיכם לרחף בחלל עם ספינות החלל של לגו. הם יבנו במו ידיהם את בסיס שיגור החלליות (920, 928) ומרכז הפיקוד ותחנת המכ"ם בחלל (926) הם יקבלו את האות להמריא. מומלץ לילדים שוחרי מדע בעלי חוש הנדסי מפותח.

"לגו" 911 + "לגו" 107

לכבוד פורים: "חבילה משגעת", הכוללת מערכת אוניברסל ענקית (911) המומלצת לילדים מתקדמים בלגו, ובנוסף מנוע לגו אוניברסל 4.5 וולט מדגם (107). המערכות מוסיפות תיחכום ואפשרויות הנעה שישלימו את אוצר הלגו שהצטבר.

מערכת 911 כוללת מבחר ענק של גלגלי שיניים, ברגים, צירים, מישטחים, תמרוקים, מנוף ועוד. בעזרת המנוע (107) ינועו מכונות לגו ומדחפי המטוסים יסתובבו. המערכת מכילה: מנוע, קופסת סוללות, גלגלים, צמיגים, שרשראות ושור.

הנחה מיוחדת לפורים

מבצע ההנחות

על "לגו" 50

המערכת הבסיסית הענקית - נמושך!

המבצע יתחיל ביום ה' 2.80. וימושך עד גמר המלאי.

שעת
המשחק
ב"לגו"
היא
הזולה
ביותר!

המפיצים: סוכנויות קופמן בע"מ, ת"א, החשמונאים 105

כוכב הלכת ארץ - תיכון או מוות

אומר על כך וילי ברנדט עצמו:

"האומנם עומדים אנו להוריש לדורות הבאים אדמה חרוכה, מידבריות, נוף מדולדל וסביבה טבעית חולה?"

"ביטול העוני אינו רק חובה מוסרית. העוני פוגע באינטרס של כולם, ומביא עימו הוסרייטת, סבל וחורבן."

וילי ברנדט לא התכוון כלל, לחבר מצע אידיאולוגי חדש, אבל התוכנית שלו מתווה כיוון חדש לקראת מדינת-רווחה עולמית. הלוחם האנטי-נאצי, שהפך לקאנצלר גרמניה ולראש האינטרנציונל הסוציאליסטי, צייר תמונה פסימית מאד, אבל לא ניהליסטית ומרפת ידדים. דחיית תוכניתו עלולה להביא לשואה כלל-עולמית.

יש עתה 18 מיליון מחוסרי-עבודה. לאוכלוסיית העולם, נוספים מיליון בני-אדם כל חמישה ימים. עד סוף המאה, יצטרך העולם להאכיל שני מיליארד אנשים נוספים. כבר עתה, חיים בעולם 800 מיליון בני-אדם, שהם עניים מרודים באורח מחלט, הרבה מתחת לכל

רק לעתים רחוקות מתעלים עיתונים מעל למשברים המידיים, פנימיים או בינלאומיים. בשבוע האחרון חרג השבועון הבריטי, סאנדיי טיימס, מהשיגרה. במאמר ראשי הכתוב בלשון בוטה וברורה, ללא כל לשון המעטה אנגלית, עוסק העיתון בנושא שבעבר היה כמעט בתחום המדע-הבידוני. כיצד למנוע מילחמת-עולם שלישית, וזעקת כותרת מאירת-עיניים. לצידה מונה העורך כמה ממעשי הטירוף של כוכבי-לכת ארץ:

● במחיר טאנק אחד אפשר לממן 1000 כיתות-לימוד, במחיר מטוס-קרב מודרני ניתן לבנות 40,000 בתי-מרוחה כפריים בעולם השלישי.

● בחלק הצפוני של כדור-הארץ חיה רבע מאוכלוסיית העולם. תושבי הצפון נוהגים מ-80 אחוז מכלל ההכנסה העולמית, שולטים על 90 אחוז מיכולת הייצור וצורכים 85 אחוז מכל-תוצרת הדלק.

● במחיר חצי-ימים של ההוצאות הצבאיות בעולם אפשר להדביר את המלריה המאיימת על מיליארד בני-אדם.

● מאז תום מלחמת-העולם השנייה נהרגו 10 מיליון בני-אדם ברחבי העולם השלישי.

נתונים אלה נכללים, בין השאר, בדו"ח שהוגש לאו"ם על-ידי ועדת וילי ברנדט, קאנצלר גרמניה לשעבר. הדו"ח

אמות-המידה של "קוה-עוני" הנהוגים במערב. בארצות המהפחות מת ילד אחד מכל ארבעה לפני הגיעו לגיל חמש.

כ-80 אחוז מאוכלוסיית 34 ארצות עניות במיוחד, הם אנאלפביתים. צריכת האנרגיה וחומרי-הגלם מדלדלת את אוצרות-תבלי, ופוגעת בעתיד האנושות. ביעור היערות יפחית את כמות העץ בעולם עד לחצי, בשנת 2000. תושב אחד בארצות-הברית, צורך אנרגיה כמו 1072 תושבים בנפאל.

ברנדט לא מתכוון כלל לסחוט דמעות מקוראיו. הצעותיו לסדר עולמי חדש, מעוגנות היטב בהנחתו הבסיסית, שמדינאים יפעלו בהתאם לאינטרס שלהם ושל מדינותיהם. כל פתרון חייב להיות מבוסס על עובדה פשוטה זו.

מס הכנסה עולמי. שיחוף-הפעולה בין הצפון העשיר והדרום העני, אינם רק הכרח בטחוני והומני לעולם. הוא גם כורח כלכלי, העשוי להבטיח תעסוקה בצפון והישרדות בחיים לדרום. הסחר בין העולם הראשון והעולם השלישי, יצר 5 מיליון משרות בארצות התע-שיטיות בין 1973 ל-1977. שליש מהייצוא של הארצות הצפוניות, מופנה כבר עתה לארצות המהפחות. כדי שהארצות העניות יוכלו להתפתח ולצרוך, הן זקוקות לסיוע מירבי. לכן גישור הפער בין הארצות העשירות והעניות, הוא יותר מסתם צעד הומניטרי. הוא פותח בפני הארצות התעשייתיות שוק פוטנציאלי של שני מיליארד בני-אדם. תעריפי ההגנה בין הארצות העשירות, כדוגמת השוק האירופי, הם מעשי עושק כלפי העולם השלישי. ברנדט דורש, לפתוח את שווקי אירופה ואמריקה-הצפונית, בפני סחורות זולות יותר מאמריקה-הלטינית, אפריקה ואסיה.

דו"ח-ברנדט קורא לוועידת-פיסגה עולמית עוד השנה, כדי להחליט על ביצוע תוכנית-חירום לצריכת אנרגיה, תיכון גלובאלי של מזון ורפורמת-מטבע-בינלאומית. שי-תתאים את השיטה לצרכים החדשים של עולם שונה לחלוטין, המתהווה עתה לגודל עניינו.

ברנדט מציע שיטה של העברת כספים אוטומטית לארצות נצרכות, בהתאם לתקציב עולמי, שימומן באמצעות מס-הכנסה עולמי, לפי ההכנסה הלאומית לנפש. בכך הוא מבקש למנוע סחטנות של מעצמות-על כלפי מדינות קטנות, ולמסד את בניין-העל של קהילה בינלאומית בעלת אחריות הדדית.

חיסכון בדלק. הצעותיו של וילי ברנדט לפתרון משבר הדלק, מעוגנות היטב בהשקפת העולם שלו. המבוססת על שותפות וערבות הדדית בעולם. ברנדט מציע שהארצות התעשייתיות יתחייבו לצרוך פחות, תמורת הבטחה של יצרניות הנפט לאספקת דלק סדירה. מחיריה-הדלק יהיו צמודים לאינפלציה העולמית, ויובטחו מפני קפיצות פיתאומיות בערך-המטבע.

עולם מציאותי. וילי ברנדט וחבריו אינם אוטו-פיסטים או אידיאליסטים חסרי-ניסיון. הצעותיהם רחוקות מלהיות מספקות, והניתוח שלהם אינו ראויקלי דיו. עם זאת הם חיים, כפי שמציין בצדק הסאנדיי טיימס, בעולם המציאות. החזון הגלובלי, וראיית המציאות המרה-כפי שהיא, מוציאים אותנו מהעירייה הפרובינציאלית ה-קטנה, תהיה זו חדרה, מנצ'סטר, קייב או פרבר גיר-יורקי, ומחזירים אותנו לראיית העולם כולו כיתחידה אחת.

וילי ברנדט
אדמה חרוכה ונוף מדולדל

מופיע בצורת ספר הנקרא בפשטות: צפון-דרום — הדרך להישרדות. ברנדט, שעבד על הדו"ח במשך שנתיים, מנתח ומונה את הסכנות המחרידות האורכות לעולם בעשרים השנים הבאות. את האיום לעצם קיומו של העולם, אומר ברנדט, אפשר לסכם במישפט כוללני אחד: רעב, אינפלציה, אבטלה הולכת וגוברת, עירעור שיטת-המטבע הבינלאומית, תחרות סחר-פירות וחסרת-תיכנון, בין המדינות התעשייתיות על חומרי גלם ומקר-רות אנרגיה, המשך התפוצצות התעשייה, התפשטות המידבריות לתוך האזורים הירוקים (ברנדט לא הביא בחשבון את תרומתם הקטנה של אנשי גוש-אמונים...), דיג עודף והידלדלות הדגה, וזהום האוויר והמים ומעל לכל, מירון החימוש.

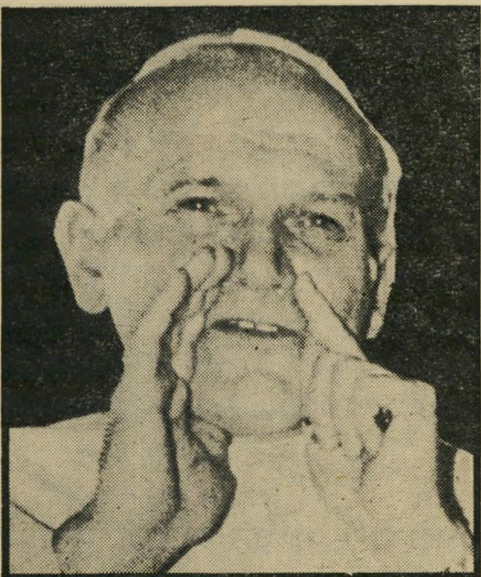
800 מיליון אביונים. דו"ח ברנדט לא מסתפק בתיאורים מופשטים ובנבואות זעם. הנתונים שלו ממש מרתקים, נקראים בנשימה עצורה. כלכלת העולם מתמור-טת, טוען המנהיג הסוציאלי-דמוקרטי. במערב התעשייתית

מרד

הכמרים

הרדיקלים

ייתכן שהאפיפיור, יוחנן-פאולוס השני, הוא פופור לארי מאד בפולין, אבל ברחבי העולם הקאתולי קמה אופוזיציה משמעותית נגד אישיותו הסמכותית, ונגד ניצול הדת הקאתולית, כדי להילחם בתנועות השיחרור המתקדמות ברחבי העולם-השלישי. הכמרים הראדי-קליים, מתחזקים בעיקר באמריקה הלאטינית. השבוע הם מתכנסים בבירת בראזיל, סאן-פאולו, כדי להתוות דרך להשתלבות כוהני הדת, במאבקים העממיים ב-אמריקה-הלאטינית, נגד ארצות-הברית, ונגד השכבות

האפיפיור יוחנן-פאולוס השני
מול פני האופוזיציה

באוכלוסיה, הנעזרות בצבא כדי לדכא את הפועלים והאיכרים העניים. לזוועתם הרבה של הגנרלים השולטים בבראזיל, הפיצו מארגני כינוס סאן-פאולו, מינשר פוליטי המנוסה בוז-ארגון מרכזסטי טיפוסי. בין השאר, מצהירים הכמרים על התנגדותם הנחרצת ל"שליטת השיטה הרכושנית בכלכלה". האם נגיע לרבנים כאלה בישראל לפני ימות המשיח?

התלוש הזה

לכבוד קלרין רח' ריב"ל 18 תל-אביב.

☐ נא לשלוח אלי את נציגכם, בלי כל התחייבות מצידי. ☐ ברצוני להפגש עם נציגכם במשרדיכם.
☐ אני גר מחוץ לתל-אביב, אנא תאמו איתי מועד הסעה מביתי למשרדיכם.

שמי כתובתי עיר טלפון

הוא המפתח שלך

● להשקעה חד פעמית עם הנאה תמידית,
 בחופשה שחוזרת אליך-אך אינה חוזרת על עצמה.

למלון ברמה בינלאומית,
 שכולו שלך, כל שנה, שבוע בשנה.

● לחופשה מרתקת ובריאה לך ולילדיך,
 ועיסוק בספורט; סקי, שחיה, טניס.

● לנופש לכל החיים-לך ולמשפחתך,
 בדירת נופש מפוארת, רשומה על שמך בטאבו.

● לתחלופת נופש בינלאומית
 ב-160 אתרים ברחבי תבל.

● להשקעה בנכס, שכולו תענוג,
 וחסכון בהוצאות הנופש המשפחתיות.

● לחופשה שמשלמת מעצמה,
 בזמן ובמקום שתבחר. כל זה ועוד ועוד...

● לתענוג שאתה שומר לעצמך ומחלק עם אחרים,
 במלון Time-Sharing

המחיר: מ-\$1,780 עד \$3,570, בתשלומים נוחים.

● לנופש שאתה חייב לעצמך-
 במחיר שאתה יכול להרשות לעצמך.

● לבידור, בילוי, חוויות וזכרונות נעימים,
 שילוו אותך ואת משפחתך כל השנה-בכל שנה.

מונית על חשבוננו!

מלא את התלוש ושלח אותו עוד היום!

אם אתה מעדיף לשמוע מיד על טבריה קלאב הוטל, קח מונית ובוא אלינו.
 נספר לך הכל, ונחזיר לך את הוצאות הנסיעה.

אם אתה גר מחוץ לעיר, נשמח להסיע אותך על חשבוננו לפגישה במשרדינו.

קלרין
 ICLARIN

מפעלי נופש ותירות בע"מ

INTERVAL
 INTERNATIONAL

טבריה קלאב הוטל

שלך לתמיד.

מלון Time Sharing · tiberias club hotel

כל הכספים המיועדים לכריקט מוחזקים בחברה לנאמנות של הבנק הבינלאומי הראשון.

אנשים בעולם

הקומוניסט שב-1928 אהב לדוג דמי שמך (למעלה)

1912 — טיטו בגיל 20, פועל בבית-החרושת למתכת בקאמניק

תמונות אחי'

יוסי' ברוז טיטו

ב־87 שנות חייו, עשה יוסי' ברוז לא רק היסטוריה, כי אם גם פולקלור. שמועה עיקשת מהלכת, כי למעשה טיטו המקורי כבר לא חי מזמן, וכי מי שנחשב לאחרון-המוהיקנים של מנהיגי האומות בי מלחמת-העולם השנייה, אינו אלא כפילו של טיטו.

כך-אריכך, הלוחם העקשן שנחשב לדמות היחידה שהיתה מסוגלת לה-סום את יוגוסלביה בפני הסוביי-טים, היה בחייו הפרטיים חייט-טבע ואוהב מרחבים. הוא היה להוט אחרי ציד, ובשנת 1970 ערך סאפארי מפורסם בקניה, כשהוא בעצמו צד את החיות. הוא היה נהוג לדוג דגי-שמך בנהר הסלובא-ני, ולבלות שעות עם כלבו, טיגלאב, בטוילים בחיק הטבע.

כשם שהיה קשה לו להיפרד מאד-מת ארצו, כך יקשה שבעתיים לעמו להיפרד ממנו.

1943 — טיטו בראש מחתרת הפרטיזאנים

1970 — יובאנקה מברכת את טיטו שצד באפאלו בקניה

טיטו בחופשה עם כלבו האהוב, טיגלאב

אנשים בעולם

הנסיכה אלכסנדרה: רכבת להונג-קונג

מיוזרה ומערב נועדו יחד בפנים מחייכות, כשהנסיכה אלכסנדרה (הדמות המערבית היחידה בתמונה למעלה) באה לטאי-או, אי ליד הונג-קונג, כדי לחנוך מסילת רכבת חדשה, שגיבתה עליידי הבריטים. ציפו לה שש מאות ילדים סיניים חמודים, שנופפו לכבודה בדגלים של בריטניה.

ליליאן קארטר: מועמדים ישנם כמה, אלא יש רק אחת

אמו של הנשיא קארטר ידועה בלשון המשוחררת שלה, והתנהגות שאפשר, אולי, להגדיר אותה כמקורית. לא היו לה כל מעצורים, כשניגשה לאוייב הפוליטי מיספר 1 של בנה, מושל קליפורניה ג'רי בראון (בתמונה, למעלה) והצמידה לדש מעילו כפתור של תעמולת הבחירות, הנושא את השם קארטר-מונדייל.

סרגיי פאבלוב: עין בקוחה על ספורטאי החורף הסובייטיים

בפרצוף חמור-סבר הנהיג שר-הספורט הסובייטי את ספורטאי המישלחת הרוסית שבאו לניו-יורק לתחרויות החורף. ביקור המישלחת, שעמד בצל האיום של אי-השתתפות ארצות-הברית באולימפיאדה, הוליד אצל פאבלוב תסביך רדיפה: "הטי-איי מנסה לחטוף את הספורטאים שלנו ולפתות אותם לערוק למערב". הנשק הנגדי: הבטחות של משכורות עתק לספורטאים.

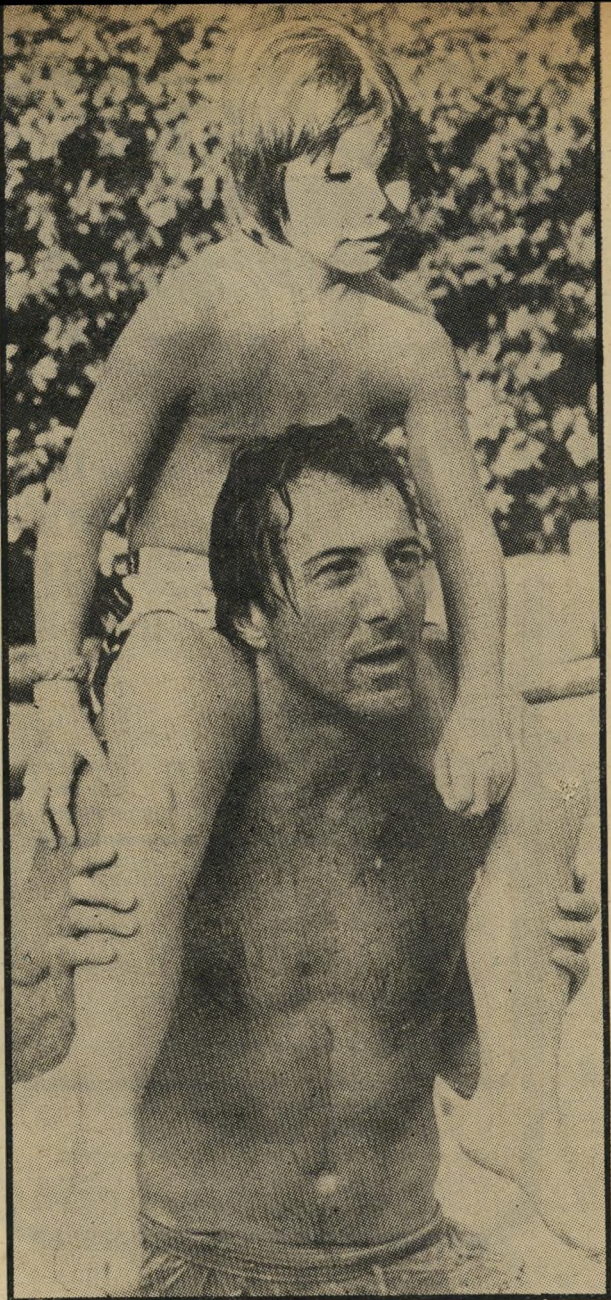
ג'רי לואיס: המצלמה היקרה בעולם

לעבוד קשה הוא שם סירטו האחרון של ג'רי לואיס. כותרת זו מתאימה גם לאורח חייו של הקומיקאי האמריקאי שרק בשנים האחרונות הוכר כאישיות קולנועית, רצינית ביותר. את מירב מירצו משקיע לואיס בתוכניות טלוויזיה, שהכנסותיהן המסתכמות במיל-יונים רבים מוקדשות לילדים מפגרים, עזובים או חולים. לואיס אינו נפרד לעולם מן המצלמה הפרטית שלו (בתמונה הוא מחזיק אותה בין רגליו). הסיבה: זוהי מצלמת הניקון היקרה ביותר בעולם, בדגם בלעדי, שיוצר במיוחד עבורו. כל החלקים המתכתיים שלה עשויים מזהב טהור, והיא משובצת ביהלום מעל למרכז העדשה.

קארן שריל: יפאן, ארצות-הברית ואיטליה בשנה אחת

לדיילת העופה זה עניין פשוט ביותר, אבל לזמרת מתחילה זה הרבה מאד: קארן שריל (בתנוחה המזכירה את מרילין מונרו, כשרוח מבודרת את שיפולי שימלוקה) זכתה לחזנים שמנים, שיביאו אותה בשנת 80 לאולפניה הקלטה וההסרטה היפאניים, האמריקאיים והאיטלקים גם יחד. הזמרת הוזמנה על-ידי היפאנים להשתתף בפסטיבל טוקיו, האמריקאים הזמינו אותה להקליט את תקליטיה הבאים בניו-יורק ובפילדלפיה, ועלידי האיטלקים היא הוזמנה להסריט תוכנית טלוויזיה שבועית, שהיא תעמוד במרכז

דאסטין הופמן: ילד קולנועי בלבד

שחקן הקולנוע דאסטין הופמן מרכיב על כתפיו את הילד הקולנועי שלו, ג'אסטין הנרי, שהצליח להזיל דמעות מעיני המבקרים הקולנועיים החובבים והמיקצוענים גם יחד, בסרט קרמר נגד קרמר. הנרי הוא ילד בן-9 גלוי-לב ומאושר: "הסרט לא מצא-הן בעיני בכלל", הצהיר לפני העיתונות. "ובכלל, יש לי אבא ואמא האוהבים אחד את השני." בסרט משמש הנרי מחלוקת בין קרמר לאשתו.

רוג'ר מור: טיול מיישבחתי בהחלט

המפתה המיקצועי ביותר של הבד, רוג'ר מור, הוא בחייו הפרטיים ההיפך הגמור של ג'יימס בונד. את חופשתו בגשטדט, הוא מבלה עם רעייתו לואיזה (צועדת בתמונה לפניו, כשלצידה בנם ג'ורג'). הנערה הצעירה שבחברתו, אינה אלא בתו דבורה. המישפחה צולמה בשעת חופשה קצרה מהסרסת זאב-הים.

**כל העולם
נבדק**

**קרנבל
בינלאומי
ענק
בזוג הפורים**

משרדי
ההפצה הראשיים:
ת"א הדרן, טל. 248844
חיפה "גרבר",
טל. 84777
ירושלים
קלעים,
טל: 234061

במהלך הקרנבל:
בחירת משמחת
מוריוזיון 80
שתיצג את ישראל
ב"פסטיבל השוטים" בהולנד.
לחשפחה הזוכה:
4 כרטיסי טיסה

תל-אביב - היכל הספורט:
נותרו כרטיסים להצגות הבאות:
מוצ"ש 1.3, 7.30 יום א' 2.3, 6.30
יום ב' 3.3, 6.30 - 3.30
חיפה - היכל הספורט 1.3 - 2.3
כרטיסים אחרונים במשרדים.
ירושלים 3.3 -
כרטיסים אחרונים במשרדים.

טרופית:
הנחות לשתי טרופית
25 ל"י הנחה תמורת 5 שקיות טרופית (ריקות)
במשרדי הכרטיסים ת"א: הדרן, קסטל, רוקוקו, עתיד
חיפה: גרבר - משרד זיו נוה שאנן ובקופת מכבי.
ירושלים: קלעים, בן נאם, כהנא, בכרטיסרון
ובקופות המופעים.

ההפקה: יוסי גור, אריאל גור, אריאל גור, אריאל גור

**נצחק עם דמעות
עם האיש האצחיק ביותר בעולם**

**בא לי לצחוק
עם העולם**

Ratataplan

שחקן ובמאי:
מאוריצי ניקטי

בכורה ארצית
בקולנוע, "צפון" תל-אביב 4.30 - 7.15 - 9.30

סרט הקופה מס' 1 באירופה 1979/80

חדש

**בתכנית
החדשה**

של הלוטו

**הוגדל הסכום המירבי
לזכיה בפרס הראשון
בטופס אחד ל-**

3 מיליון ל"י

עידן

זוטו - יותר מיליונרים יותר זכיות

**יש עק חבר
מאבין ענין??**

תני לו הערב
את הספר המשגע

**מיליון
זרועות**

כתובות קיר עסיסיות
כמו שהחברה כותבים

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
הפצה: א. ערמוני, טל. 292026 (03)

תן מרמץ לחייל

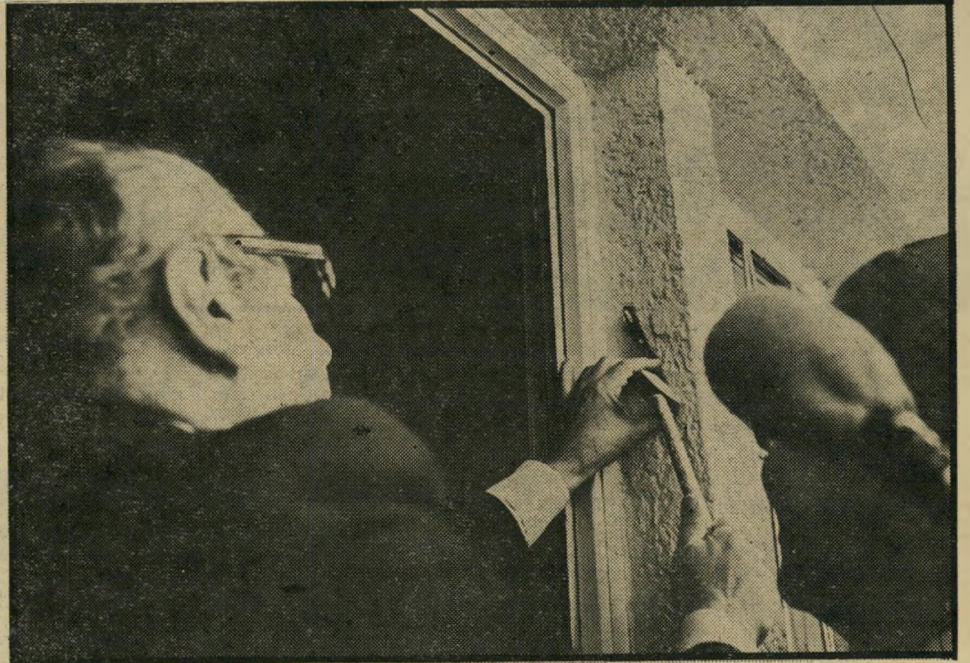
■ תקרית בלתי נעימה אירעה בפגישתם של נשיא המדינה, **יצחק נבון** ושגריר ארצות-הברית לאומות-המאוחדות, **דונאלד מק'הנרי**. הנשיא שאל את השגריר: "מאיפה השם שלך? זה מה? מישפחה או מבעלי העבדים?"

כולו עלידי התאחדות בעלי בתי המלונות באזור ים-המלח, השיב קאופמן: "אני אמנם לא שילמתי אבל אחר-כך השארתי טיפ במלונות בשביל אשתי והילד."

עיתונאים, כי דבריו יהיו שי לא לפירסום, במסגרת שיחת רקע. כמה עיתונאים איימו לעזוב את המקום וטענו כי שפיר לא-לפירסום אינו מעניין אותם. המפכ"ל נכנע במהירות וענה על שאלות לפירסום. ב- תום מסיבת העיתונאים השמיע

שנועדה להעריך מחר במיסגד אל-אקצה בוטלה. "כתב עתי"ם **שפי גבאי** קרא לעבר הר מפכ"ל: "זה לא חדש. אני העברתי את ההודעה לעיתונים כבר לפני כמה שעות." וכל העיתונאים פרצו בצחוק. ■ מסיבת העיתונאים של

הוציאו שני קצינים את כל מערכת האזעקה למסדרון, שם היא המשיכה לצפצף עד שהסתיימה מסיבת העיתונאים. ■ שפיר גילה גם כי לא נתן דו"ח תנועה לאלוף (מיל') **עוזי נרקיס** וכי האלוף קיבל רק התראה. "אני לא חסיד

נפתלי רביא

דובר משרד-החוץ, התכבד בשבוע שעבר לקבוע את המזווה בשער שגרירות ישראל בקאהיר. לאחר שלבאי קבע את המזווה וצולם על ידי עשרות הצלמים שהיו במקום (בתמונה למעלה), התרגז הציר יוסף הדס וטען: "אני זה שצריך להכנס להיסטוריה כקובע המזווה — אותי צריך לצלם." במיוחד בשביל העיתונאים ערך הדס הצגה "כאילו" הוא קובע את המזווה, ותמונתו של הדס (קובע את המזווה בתמונה משמאל) הן שפורסמו בישראל.

מקיהנרי חיך במבוכה ולא ענה לנשיא.

■ ח"כ **יצחק ברמן**, הי עומד לקבל תפקיד יושב-ראש הכנסת. החל למלא כבר חלק מהתפקיד בפועל, עוד לפני שפינה היושב-ראש הנוכחי, **יצחק שמיר**, את הכסא. ב- שבעה שבועות נראה ברמן יחד עם סדרני הכנסת כשהוא מת- עניין למי יש אישור לשבת במינוחן חברי-הכנסת ומי הצי- לית להכנס למינוחן ללא אי- שור.

סרב להגיב על הספר עדות אותו כתב בן-דודו **אשר יד** ל-י. כאשר נשאל אהרון אם הוא מתכוון להפגש עם אשר, או שהוא כועס עליו על מה ש- כתב אמר: "אני לא בטוח שאני עוד אפגש איתו אי פעם."

■ סידרה של תקלות ארעו למפכ"ל המשטרה החדש. רבי ניצב **הרצל שפיר**, במסיבת העיתונאים הראשונה שערך. שפיר דרש בתחילת מסיבת הי-

שפיר דברים חריפים כנגד הי- עיתונאים שלא הסכימו להשאר אם המסיבה תהיה. "אוף דה רקורד" וזכה לתגובות חריפות מצידם של העיתונאים.

■ באמצע מסיבת העיתוני- אים נכנס לחדר שוטר ומסר למפכ"ל פתק. שפיר קרא אותו בסבר פנים חמורות ורק אחרי הפצרות העיתונאים הסכים לג- לות להם מה היה כתוב בפתק: "עכשיו הודיעו לי שההפגנה

המפכ"ל נערכה באולם שבו מור- צנות בדרך כלל מערכות אי- עקה. באמצע מסיבת העיתוני- נאים החלה אחת המערכות לצפצף ולשרוק ואף אחד מה- קצינים שניסו להשתיק אותה לא הצליח בכך. בעמל רב

של שיטת החייל עם הכומתה, "טען שפיר, ברמון ליריבו מ- צה"ל, הרמטכ"ל **רביאלוף רפאל** ("רפול") איתן, שהתי- פרסם כאשר דלק אחרי חייל שלא חבש כומתה.

■ על שרי-האוצר **ייגאל הורביץ** אמר השבוע ש- הביטחון **עוז וייצמן**: "למה הוא אומר כל הזמן אה... אה... אה... הוא חושב שהוא **אנוור אל-סאדאת**?"

■ בזמן האחרון נראה ש- הפנים הדר **יוסף בורג** מס- תובב בחליפה ובעניבה כשי- סנדלים תנ"כיים לרגליו. הכל חשבו כי זהו אות הודהות עם המתנחלים. לבסוף הסתבר כי הוא סובל מפריחה על עור רגליו.

■ בעקבות ביקור נשות הגנרלים המצריים תבואנה הי- שבוע ארצה שתי נשים מצריות נוספות. האחת אשתו של שר- ההגנה **כאמל חסאן עלי**, והשנייה אשתו של מפקד אמ"ן המצרי **לביב שורבי**. תא- רח אותן כאן **ראימה וייצמן**, רעייתו של שרי-הביטחון.

■ עם תום תוכנית הטל- וויזיה כניסה חופשית, שדנה במתריעים בשער, נכנסו כמה מעובדי הטלוויזיה למינוחן, שהיה סגור. כאשר בא למינוחן חבר-הכנסת **אמנון רובינ** ש- סגור. אמר לו **אלי ניסן**, עורך התוכנית: "אל דאגה, יש אנ- שים שבפניהם המינוחן נפתח." אמר וניגש לדלת האחורית הוא סובל מפריחה על רגליו.

גיון מייסון

שגריר בריטניה בישראל, בא להפגד מראש-הממשלה, מנחם בגין, ערב צאתו של מייסון לתפקידו החדש: מושל אוסטרליה. בתמונה נראים מנחם בגין ומייסון כשהם כאילו משתחוים זה לזה כאשר הם מתיישבים בכורסאות בלישכת-ראש-הממשלה. אחד הצלמים לא יכול היה שלא לצחוק למראה המושל הבריטי מייסון המשתחוה למפקד הטרווריסטים בגין.

■ פליאה רבה עורר בשבוע שעבר ח"כ המערך **עדי אמו** ראי, כאשר תגובתו לעליית המדד ב-7.3 אחוזים פורסמה דקות אחדות לאחר פירסום הי- מדד. אמוראי היה יחד עם חברי כנסת נוספים בסיוור של חברי ועדת הכלכלה והכספים של הכנסת באזור ים-המלח, ולא היתה לו שום אפשרות להגיב. כאשר שמעו חברי-הכנסת הי- מסיירים את תגובתו של אמוראי ראי ברדיו הם פנו אליו בי- תמיהה ושאלו אותו: "כיצד זה שאתה פה והתגובה שלך כבר ברדיו." אמוראי גילה להם את הסוד. לפני צאתו לטיור, השאיר בידי כתבי-הרדיו שלוש תגובות: "האחת אם המדד לא יעלה על 5 אחוזים, השניה אם הוא יהיה בין 5 ל-7 אחוזים והשלישית אם הוא יעלה על 7 אחוזים. הכתב רק צריך היה לשלוח את התגובה המתאימה." הסביר אמוראי.

■ באותו סיוור לא השתתף ח"כ הליכוד **חיים קאופמן**, אולם הוא שלח לסיוור כנציגיו את בתו **חנה** ואת בנו. כאשר הבינו כמה חברי כנסת התי- מרמרות על-כך שהח"כ שולח את בני משפחתו לטיור, שמומן

מי נותן

את ההוראות

בביתם של

תת-אלוף ופקד המישטרה

בעיר. אחרי שנתיים נמאס לצ' עירים, הם קנו חווה ליד מעליה בגליל.

עד היום יש חילוקי-דעות בין עדה'לה האדמונית התוססת, הטורנית, כי גידלו שם חזירים, לבין פרויקה'לה, שמתעקש על ברור זים. ובכל פעם שתת-אלוף פורן אומר משהו, שפקד פורן איננה משוכנעת בו, היא מביטה בו בשתי עיניים בורקות, מגיפה ידה ואומרת: "פרויקה'לה! ראה הוזהרת!"

שניהם בטוחים שהדבר שאכן משך את פורן וחבריו היה יופיין של בנות נהריה הסמוכה, וה'

בית מישפחה פורן יש בעיות של פקודות וסירוב-פקודות. לא ברור שם למי הסמכות קית לתת אותן. כי קצין צה"ל, תאלוף אפריים ("פרויקה" או יקה'לה) פורן וקצינת-המישטרה, עדה ("עדה'לה") פורן גרים הם בעל ואשה. מאז עזבו ילדיהם, גאי (24) וגילי (21), הבית, אין להם על מי "להור" פקודות, והם עושים את זה על-זות.

מרות זאת, בני הזוג, הנראים "בני החיזור" כאילו זה עתה שו, יודעים בדיוק מי נותן

בעבודה אי תת-אלוף אפריים ("פרויקה") פורן, מזכירו הצבאי של מנחם בגין, יוצא לעיתונאים אחרי אחת מישיבות הממשלה. "אני משתתף בישיבות הממשלה כשהנושא מעניין אותי", הוא אומר. פורן מתלווה לבגין בכל אירועי השלום, קמפ-דייוויד, קאהיר ועתה עסוק גם בענייני האוטונומיה. לאחרונה התווספה לתפקידו גם משימת מציאת בגין השגרירות.

פת מילחמת ההתשה, ואחרי כן נשלח להקים את הצבא בסינגפור.

לא הייתי

סולח

בתחילת השנה השלישית לשהור בסינגפור פרצה מלחמת יום-הכיפורים, פורן התעקש לשוב ארצה, ושירת בסיני. אחרי המיל-חמה חזר לסינגפור. "ובוקר אחד טילפן דדו וקרא לי לבוא לארץ". מינו אותו כדובר צה"ל. מספרים, כי מונה מאחר והיה הקצין היחידי בצבא שרב-אלוף דויד אלעזר ושר-הביטחון משה דיין היו מסוגלים להסכים עליו.

פחה עברה לגור בפתח-תיקוה. "לא היה נעים לנו להגיד שאנחנו גרים בפתח-תיקוה, אז אמרנו, סביבות תל-אביב, ומהר השתקנו". אומרים השניים ביחד. הוריו של פורן גרו בבית בשכונת הור-תיקים בקרית-יובל בירושלים, "וריום אחד בא אבא של פרויקה'לה ואמר לי שהוא רוצה לקנות בית בבית-הכרם. הוא הציע לנו את הבית שלו בתשלום קטן. מרוב אושר פרצתי בכי". ומאז ברור לשניהם שזה ביתם.

הוא שירת כעוזרו של עזר וייצמן, כשזה היה ראש אגף-המיבצעים, אחר כך מדריך ראשי בבית-הספר לקצינים, ראש-לישכה של רב-אלוף חיים בר-לב, בתקור

ייד האח פרויקה ועדה'לה פורן ליד האח בביתם בקרית-יובל בירושלים. "תמיד חלמתי לבנות אח בבית" אומר פרויקה, "וכשסיפרו לי שאפשר לקנות מוכן — התגשם חלום. לפעמים, כשנחה עלי הרוח ואני מחליט לפנק את עדה, אני מכין דגים על הרשת של האח."

במלחמת-סיני, כשהיה בחופ-שת-שיחרור, נלחם ברפיח. אחרי-כן השתחרר, והם עברו לגור ב-בית-הספר החקלאי בכפר-גלים. הוא היה המדריך החברתי והיא — גננת. אבל, בכל זאת: "אני אומנם לא מת על חיי-צבא, אבל אני אוהב את הארץ הזאת, ואם אני אוהב במקום שהכי צריכים אותי". אחרי שנתיים קראו לו לעבור קורס קפקדי-פלוגות במסגרת המילואים. ומאז "זה נגרר, והנה אני עדיין בצבא."

מסביבות

תל-אביב

תחילה היה מפקד הר-הצופים. על גביעה שממול להר היתה עומדת עדה, מדי שבת, ופרויקה היה מסתכל בה במישקפת. פעם בי-שבוועים היה מגיע הביתה. אחרי כן עבר למטה הכללי, למד בבית-הספר-לפקודות-ומטה והמיש-

"בוקרטוב" הייקי שבו היו זוכים לכשהתעוררו ואיפה שהתעוררו.

שירות-המילואים קרא לו ל-קורס-קצינים. משלושה חודשים המתוכננים, הוארך השירות לארבע שנים. "כי כמו כל הדברים המוצלחים, לא צריך לתכנן אותם קודם". וערב אחד, כשהזמן סמי-נר-הבנות בירושלים לחגוג מסיבת יום-שישי בבה"ד 1, הגיעה עדה, בת עין-חרוד, עם אחד ממחזוריה לבסיס, פגשה את פרויקה ו-מייד התאהבנו. "אומרים שניהם. "ה'אמת היא", מציין פורן בנוסטל-גיה, "שרצינו להתחתן אחרי חור-דש, אבל לא היה נעים מההורים שלה. מה יחשבו עלי? איזה פחזו, או מה? אז החלטנו לחכות עוד קצת, ובמלאת שלושה חודשים לפגישתנו, התחתנו". תחילה גרו בקיבוץ, וכשהיה בנם הבכור, גאי, בר-ששה שבועות, עזבו. האמת היא שרצינו לראות חיים אחרים, אומרת עדה, "אבל בסוף היינו מחוץ למשק."

פקודות והיכן. הבית, הגינה, והמיטבה הם בסמכותה הר-ית של הפקד עדה. שיחות הר-זון, נסיעות למצריים ומסיבות-טייל הן הפיקוד הבילבדי של תאלוף אפריים, וזה בתוקף הור-מזכירו הצבאי של ראש-הממ-

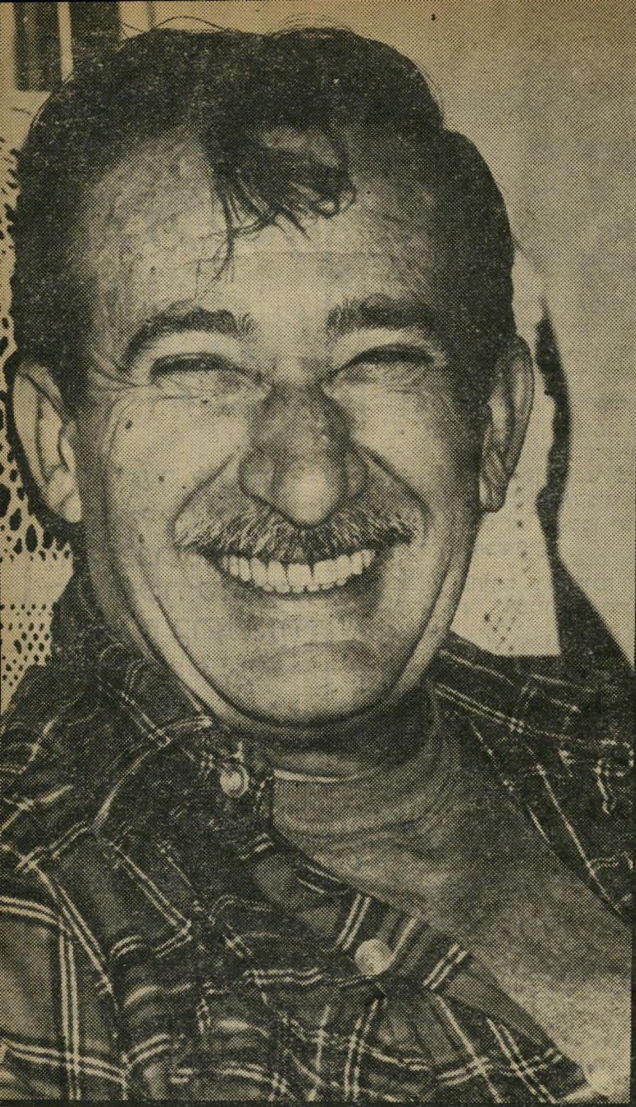
לא

מיליטאריסט

פריים, לבית פרוסמן. בנו הר-י של מנהל השקם בירושלים, בפולין. "באתי לארץ כשהייתי בן שנה, אבל זה לא נקרא, אומר שאני מירושלים". הוא בבית-הספר החקלאי בשפיה. היה בן 16 פרצה מלחמת-העצ-י, והנער התגייס לצבא. כשר-בן 19, השתחרר. "אני לא סאריסט מטיבעי", הוא מציין, "עם עוד ארבעה חברים לקבל פני-עולית-ימן שהושיבו אותם

בעבודה בי תת-אלוף פורן כשידיו עמוסות צלחות מלאות כל-טוב באחד מהאירועים הרבים אליהם הוא מוזמן במסגרת עבודתו. עדה, בדרך כלל אינה מתלווה אליו. "אין לי מה לעשות שם, זה משעמם אותי", היא אומרת.

תטי אלוף

אפרים פורן, יליד פולין, הוא בוגר בית ספר חקלאי, ובין תפקידיו בצה"ל הוא שימש כקצין קרבי, דובר צה"ל, ראש לשכת הרמטכ"ל, וכיום מוזכר צבאי.

איש הגרזן

פרוייקה הוא הממונה על הזמנת גזרי העצים לאח ועל חיתוכם לגודל הרצוי, וזה התפקיד היחיד שלו בבית" אומרת עדה, המטפלת בכל השאר.

יות, ולסידרת האלים של דת ה' היגדו נוספו פסלי-עץ מצריים. בפניה, על אחד הדפים שנקנו בנפאל, מצוייה קופסת מוזיאיקה עדינה, מתנה מהנשיא אנוור אל-סאדאת.

לפני חמש שנים החליטה עדה, גננת ובוגרת האקדמיה למחול, להתגייס לשורות המישטרה. היא מועסקת כקצינת-קישור לצבא, ו-

עצים לגודל המתאים ממונה הב' על, ואילו אשתו חייבת להזין את האח ולנקות את הארובה.

הבית מרוהט בסיגנון אנטיקה. כשהיינו בסינגפור, לא היה לי, כמובן, מה לעשות. אז כל היום הסתובבתי בשוק וקניתי. פרווייקה היה מדריך אותי מה לקנות. איזה עץ, איזה מין, ואני הייתי קונה. בכלל, שנינו למדנו את העניין."

כשנבחר יצחק רבין כראש הממשלה, הוא קרא את פורן לכהן כמזכירו הצבאי. אחרי ספקות רבים הוא המשיך למלא את אותו תפקיד גם ליד ראש-הממשלה מנחם בגין.

"אם הייתי מפספס את שיחותי השלום, לא הייתי סולח לעצמי עד היום האחרון בחיי!" הוא אומר.

מפחדת

מחושך

בינתיים מתרוצץ פורן בין קא"ר, וושינגטון וירושלים. הוא מוזמן למסיבות-קוקטייל ולאורחות-ערב מפוארות, אליהן הוא בדרך כלל מגיע לבד. "מה יש לי לחפש שם? לעמוד עם כוסית ביד, לחייך ולשוחח איזה שיחה טיפה שית?" טוענת עדה בלהט אופייני, "אני הרי אשה עובדת! אין לי כוח לשטויות. אם אני מוכרחה, אז אני מוכרחה. אחרת..."

"לא מפריע לי ללכת לבד", אומר פורן בהשלמה, "התרגלתי, אבל הייתי רוצה שהיא תבוא. אני, למשל, יכול לנסוע לתל-אביב כשר משהו מודיע לי על ערבי-שירה, אבל היא, היא לא עוזבת את ירושלים."

שניהם אוהבים לרקוד, ואף כי היא מורה לבאלט והוא איש-צבא, הוא הרקדן הטוב מהשניים. אבל אנחנו זוג טוב בריקודים, אימרים שניהם בחיך.

היא נשארת לבד שעות ארוכות ולילות רבים. "אבל אני פחדת", אומרת האשה הנראית תקיפה ובלתי-ירגשנית, "אני מפחדת מחושך, מלילה, ממעלית, מגובה, מהכל. אני ממש מפחדת מהכל. אבל מה לעשות... מוכרחים."

סיגנון

אנטיקה

הם גרים בבית חד-קומתי, עם גינה מטופחת. "הצמחים קפאו לי השנה", אומרת עדה בעצב, "אין

הפקד

עדה'לה פורן, ילידת עין-חרוד, בוגרת סמינר לגנות ואקדמיה למחול, החליטה להתגייס למישטרה. היא משרתת בדרגת פקד כקצינת קישור בין הצבא והמישטרה. בגלל עיסוקיו של פרווייקה, כמזכירו הצבאי של ראש הממשלה, נשארת עדה לבד שעות ארוכות ולעיתים לילות שלמים. אך היא איננה אוהבת לצאת, ומעדיפה להשאר בבית שבירושלים.

כד סיני

מאחורי פורן, כמעמד למנורה, ניצב כד סיני בו היו חסינים משתמשים לשימור אפרו של המת. הבית מלא פסלונים סיניים והודים וריחוט עתיק אותו קנו כשהיה פורן נציג צה"ל בסינגפור. לאחרונה נוספו גם כד-יחרס מצריים, ופסלי-עץ אותם קנה פרווייקה במצרים.

השולחן בבית הוא צרפתי. השידה יפאנית. המנורות סיניות, שני ארוי נות נמוכים אדומים הם מסין ה' עממית והכל משתלב לחדר מר' שים ביופיו. בשנתיים האחרונות נוספו שטיח-קיר ותמונות מצרי

דבר, עוד חודשיים תהיה פריחה מחודשת. "ובינתיים הגינה עמ' סה גועי עצים. כל חיי חלמתי לבנות אח", מספר פרווייקה, "ב' סוף התברר שאפשר לקנות מוכן. אז מאז יש לנו אח." על ניסור

ח"כ חיים קאופמן יקים התנחלויות מ..לגו"

וכאשר חברי-עיריה נושך כלב זהו סקופ

עמו היא גרושתו **ליאורה ריבלין**. השחקנים מתלוצצים באמרם, שלעיתים בעת הוויכוחים האלה נדמה שהשניים נמצאים עדיין בדיון ברבנות.

בשיחה שהתקיימה בין מנכ"ל רשות-השדור לשעבר

שושיק, תוך כדי הריב שלנו, אם היא רעבה. ירדנו לאכול ושכחנו שרצינו להתגרש."

בשעת ההכנות לתוכנית טילפן מני פאר לקאהיר, כדי לדבר עם כתב הטלוויזיה שם אהוד יערי. פאר ביקש מן

העולם התחתון? עכשיו הם יכולים לעשות דווקא ולנסות לפגוע בו."

בראיון שנתן ח"כ מאיר פעיל לעיתונאי אמנון אבי-רמוביץ הוא דיבר על יחסו של ראשיהממשלה **מנחם**

חברת-הכנסת **אורה נמיר** הציעה להטיל על חברי הכנסת יבואן הלגו **חיים קופ** מן להיות קבלן התנחלויות בשטחים. כך ניתן יהיה להקים התנחלויות מלגו, ולפרקן במהירות בעת הצורך."

כאשר התארח האדריכל **ישראל גורוביץ** בביתו של מזכיר אגודת עורכי-הדין בי גדה, **עלי גוזלאן**, בכפר סיל-וואן שליד ירושלים, הציגו ה מארח במלים אלו: "שמו ישר אל וזהי הבעיה."

בפתיחת התערוכה ה-אמריקאית לאמנות מודרנית בחוסיאון תל-אביב סיפר השגריר האמריקאי, **סמואל לו-איי**, כי בפעם הראשונה שביקר בחוסיאון לאמנות מודרנית בניו-יורק היה בן 12. דודו לקח אותו ברכבת מטכסאס. "היום יכול כל בן-אדם לראות עבודות אלה אפילו בתל-אביב."

בין מארגני התערוכה האמריקאית בחוסיאון תל-אביב נימנה **ריצ'רד זייסלר**. מספרת עליו **אסתר רובין**, אלמנתו של הצייר **ראובן רובין**, כי בשנת 1947 הגיע זייסלר לארץ, במסגרת לימודי הכמורה שלו. איכשהו התברר לבעלה, כי זייסלר היה יהודי שהחליט להמיר את דתו. אחרי מסע שיכנועים מצידו של הצייר, השתכנע זייסלר וחזר

השחקן המפעיל ומדבר מגרוננו של קישקשתא, כוכב תוכנית הטלוויזיה הלימודית "מה פתאום" חשף עצמו בפני הקהל במסיבת פורים שהוקלטה עבור הטלוויזיה הלימודית, בה קישקשתא שיחק את המלך אחשוורוש. כוכב נוסף במסיבה, תשדוד בפורים, היא נירה רבינוביץ, המשתתפת גם היא בתוכנית כנערת-יופי בשושן הבירה והמופיעה גם בשירים לילדים.

אבי יקיר

יצחק לבני לבין ראשי-הממשלה לשעבר **יצחק רבין**, נשאל רבין אם היה רוצה לחזור ולהיות ראשי-ממשלה. השיב: "כן, בוודאי. אחרת לא הייתי נשאר בחיים הפוליטיים. אך אינני מתכוון באמירה זו כי בכוונתי להציג מועמדותי ב-תאריך מסוים." בין הנאותיו מנה רבין האזנה למוסיקה קלא-

המרכזן המצרי את בית-המלון ואת מיספר החדר של אהוד, מבלי לציין את מי הוא רוצה. אמר לו המרכזן: "אתה רוצה את יערי, לא כן? יש לו הרבה מה לספר לכם!"

בתיאטרון חיפה מטיל המנכ"ל האמנותי **עודד קוט** לר את מרותו על כל השחקנים. היחידה המעזה להתווכח

עורך ומנחה התוכנית "כניסה חופשית" ב-טלוויזיה משחק בסרט "המשחק האמיתי" בתפקיד מראיון טלוויזיה בתוכנית בשם "מועד". ניסן משחק בסרט לצידה של מיכל בתיאדם, המככבת בתפקיד הראשי. "קל לי לגלם מנחה תוכנית בטלוויזיה, יש לי ניסיון רב בזאת," אמר ניסן.

אלי ניסן

בגין לשרי-הקלאות **אריק שרון**. אמר פעיל: "אם בגין כל כך רוצה בגיבור, שילך לקיבוץ מעגן-מיכאל, שם יש לו גיבור אמיתי." הוא התכוון לאלוף (מיל) **יוחאי בן-נון**, כיום מנהל המכון לחקר ימים ואגמים ובעבר מפקד חיל-הים. יוחאי קיבל אחרי מלחמת ה-שיחרור את אות גיבור ישראל.

מתוכנית הטלוויזיה שעה טובה, בהנחייתו של **מני פאר**, הושמט הסיפור איך ניצלו נישואי השחקנים **אריק רביא וששויק שני**. סיפר אריק: "כאשר התחתנו הייתה הרבנות בשדרות רוטשילד ב-תל-אביב. באחד הימים החלטנו להתגרש. לקחנו מונית ואמרתי לנהג לקחת אותנו לשדרות רוטשילד. כאשר הגענו לשם התברר לנו כי הרבנות עברה לרחוב דויד המלך. במקרה עברנו ליד מיסעדה. שאלתי את

לחיק היהדות. כיום הוא פעיל באמריקה למען הציונות ולמען ישראל."

בדיון בעיריית תל-אביב בעניין הכלבים, אמר סגן ראש העיר **דויד שיפמן** לראש אגף התברואה **אריה קר-מיר**: "עשית את השגיאה הי קלאסית מבחינה עיתונאית. אתה לא יודע שכאשר כלב נושך בן-אדם זו לא חדשה, אך כשאדם נושך כלב זו חדשה, וכאשר סגן ראש עיר נושך הרבה כלבים זהו סקופ!"

ראש היחידה הארצית לאכיפת הגבייה במסי-הכנסת, **עופר בן-דויד**, התבטא ב-ראיון, כי הוא לא מפקד מאנשי העולם התחתון. השבוע תפסה אמו הקשישה של בן-דויד את המראיון ואמרה לו: "את הי מישפט הזה לא הייתם צריכים לכתוב. למה להרגיז את אנשי

יש כרמליטה יש חגיגה!

כרמליטה סנגריה - אין מה להוסיף, הכל כבר בפנים.

כרמליטה סנגריה - מתחרה בהצלחה מזה 10 שנים

בסנגריות הספרדיות ברחבי העולם, עשויה ממיטב הענבים של כרמל.

כרמליטה סנגריה - זה מה שהיה חסר אצלכם בחגיגה.

כרמליטה סנגריה הלהיט החדש של אכרמל מזרחי

מיקי ראשון לציון זכרון יעקב

מוקד

יותם ראובני

הסופר הוציא קובץ סיפורים חדש בשם "התפכחות". במסיבה שנערכה לכבודו בבית המוציא-לאור שלו, עמוס גפן, ניכס ראובני לאמבטיה הרחבה ועיין בספרו. ספריו עוסקים ביסוריהם של ההומוסקסואלים.

אנשים

סית וצפייה בטלוויזיה, בסרטי מתח אנגליים, המשמשים לו כהרפייה. לקולנוע איננו הולך. כי הרבה אנשים מצביעים עליו ומציצים בו. אינני רוצה לער שות פוליטיקה באולם הקולנוע.

בערב הצגת הבכורה של הכלה וצייד הפרפרים גילו ה' אורחים על קירות בית לסין שש תמונות ישנות של הצייר רים הוותיקים יוסל ברנגר, נחום גוטמן, יחיאל קריי

כשנתיים בניוירוק, כעבודת גמר בבית-ספר לתיקשורת ולטלוויזיה.

במחזה מזכירים את חברת-החשמל הגיב אחד מן הקהל: "צריך להעריך את המחזאי אלוני שכבר הספיק לכ' טוב מחזה על המשבר בחברת החשמל."

הבדיחה האחרונה ש' מספר אגמון אומרת, שכאשר ייגאל הורביץ הוא שר-האוצר, העם הוא יתום. הנה, עובדה

עדן חאשוקי סוחר הנשק הסעודי שהתפרסם בעיקבות תביעת הגירושין העצומה של אשתו, ערץ מסיבה במאריס, אליה הזמין את הזמרת הישראלית טובה פורת, כדי שתבדר את אורחיו. את פורת הכיר חאשוקי כאשר זו הופיעה במרוקו. מסיבה שרה פורת שיר אחד בעברית והשאר בצרפתית. בתמונה מתחבק סוחר הנשק עם ידידה חדשה.

ביפו, והביאו עימם משקאות ומאכלים דרום-אמריקאים. הנאת מגישי התוכנית.

מי שהיתה תחקירנית בתוכנית הטלוויזיה עלי כותרת, יעל פז, שפוטרה כאשר ירדה התוכנית, עוסקת כיום בשלוש מלאכות: היא עורכת חדשות בצדהון מעריב, אחראית על תלונות הציבור בחברת עלי, ותחקירנית בתוכנית שענה סו"ר בה של מני פאר.

מנכ"ל רשות-השידור יוסף ("טומי") לפיד חוזר שוב לגלי צה"ל, להנחות את התוכנית שאותה הינחה לפני שנחמנה למנכ"ל. התוכנית לכל הדעות מציגה שני אנשים שדעותיהם מנוגדות זו לזו.

הבמאי שאול רישי עשה סרט קצר בן 18 דקות בשם איש שחור — איש לבן. הטלוויזיה סרבה להקרין אותו, בטענה כי "בקריית מלאכי לא יבינו את הסרט". רישי, שכמעט שכח את הסרט ועבד מאז ב' סרטים רבים אחרים, קיבל ה' שבוע מיברק מלוס-אנג'לס. שבו הוזמן להיות נוכח בעת הצגת סרטו שם. כבר מש לא נעים לי עם הסרט הזה. כל כך הרבה ביקרו אותי עליו בארץ, ובחוץ-לארץ כבר הסי' פקתי להציג אותו כמה פעמים."

בשבוע שעבר פשטה שמועה עקשנית בבית-המישפט בתל-אביב, כי שופט מחוזי נור זה למות. הסקרנים הקבועים של בית-המישפט והרבה מאני שי הפרקליטות מהירו למקום. היו אפילו אנשים שסיפרו כי ראו נער שותת-ים יוצא ב' מרוצה מהדלת הראשית של בית-המישפט ופונה לכיוון בית חולים איכילוב, ושוטרים רודפים אחריו. הסקרנים אף חזו בטיפות הדם שנותרו על הי ריצפה. הפרקליטה האדמונית פנינה רבורין נראתה ממהרת לקומה הרביעית של בית המישפט המחוזי, ובמעלית הסי' בירה שהיא אצה לראות מה שלום חמה. השופט המחוזי חיים רבורין. כאשר הגיעה לקומה הרביעית הסתבר כי היתה זו בהלת שווא. בחור עצבני, שיצא מאחד מאולמות בית-המישפט, שבר באגרופיו את אחד מחלונות הזכוכית של המזכירות. איש לא נפגע, מלי בד הבחור עצמו, וכל סיפור היריות לא היה ולא נברא.

— הוא שיקל אותנו.

השחקנית גילה אלמגור אינה אוהבת לעבוד בתיאטרון שאין בו מזווה על הדלת. עכ' שיו, כשבעלה יעקוב אגמון מנהל את בית לסין, ביקשה גילה כי יתקין מזווה בפתחו. "חשבתי שהוא יקנה מזווה ואני עצמי אתקין אותה על הדלת, אך יענקלה החליט להביא רב ולתקוע את המזווה לפי כל כללי הכשרות."

לעורך-הדין רב פרי יש התמחות מיוחדת — עירום קולנועי. הוא ייצג בזמנו את סרטי נח נגד השחקנית איבון מיכאלי, בתביעתה על כי צולמה בעירום מזווית שלא נראתה לה. השבוע ייצג את מפקי הסרט מעגלים נגד שלוש השחקניות שתבעו את החברה בגלל תמונות העירום שלהן שפורסמו בהעולם הזה.

שלושת השחקניות ש' הופיעו בתצלום העירום לא באו לבית-המישפט בעת הדיון בתביעה שהן הגישו נגד מי שראג לפרסם תמונה זו. הורה אר"םמן לא הגיעה בטענה

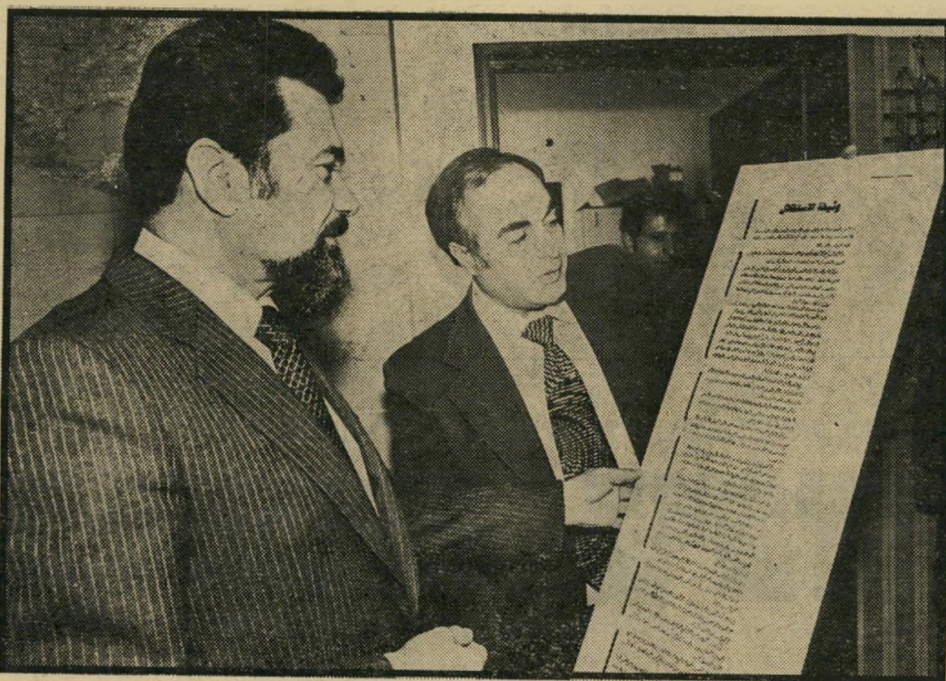

דונאלד מק-הנרי שגור ארצות-הברית לאו' מות-המאונדות הסיר את נעליו מעל רגליו כאשר ביקר במסגד אלי-אקצה בעת סיורו בישראל. כאשר ראה מק-הנרי כי מצלמים אותו כשנעליו בידיו גער בצחוק בצלמים ואמר להם: "רק שהתמונה לא תתפרסם בארצות-הברית."

זה, יצחק סטימצקי, מר' דכי לבנון ויחזקאל שטי-רייכמן. שווי התמונות הוא כשני מיליון לירות. כאשר נשאל מנהל התיאטרון, יעקוב אגמון, היכן השיג את הציור רים האלה, השיב כי מצא אותם בבנין הוועד-הפרועל, תלויים במסדרונות ובחדרים. מסתבר כי לפני שנים רבות עודדו אנשי הוועד-הפרועל את הציירים הצעירים דאז, וקנו מהם את התמונות. יענקלה החליט לשאול את התמונות האלה ל-48 שעות, ביטח אותן והציב שמירה צמודה עליהן.

אחרי הצגת בכורה נור הגים השחקנים לתת מתנות איש לרעהו. אחרי הצגת הכלה וצייד הפרפרים חילק הצייר יוסל ברנגר, שצייר את התיפ' אורה למחזה, הדפסים של ציוריו לכל עובדי הבמה. המל' בישות ושני השחקנים. המחזאי ניסים אלוני נתן אלבומים עם צילומים מההצגה. גילדה אלמגור חילקה עשיות, ה' נזכרות בהצגה.

אגב, בנו של אגמון, עידן, ביום הצגה זו לפני

אלי בן-אליש קיבל ערב צאתו למקום כהונתו בקאהיר מהאחראי לנושאים ערביים במרכז-ההסברה, מאיר ג'ראר, את מגילת-העצמאות כתובה בערבית. בן-אלישר מתעתד לתלות את תרגום מגילת-העצמאות מעל כיסאו בחדר השגריר בקאהיר.

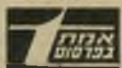
כך זה לא יימשך!

בחודש יולי 1979 נמכרה דירת 4 1/2 חדרים ברמת-השרון תמורת 2,400,000 ל"י.
מאז עלה המדד ב-60%; מחיר הדירה צריך להיות:
היום אתה עוד יכול לקנות דירת איכות של
אברהם גינדי ברמת-השרון תמורת:
2,575,000 ל"י
וזו גם ההזדמנות האחרונה שלך להרוויח:
1,265,000 ל"י

מחירי הדירות חייבים לעלות, בקרוב. אברהם גינדי מציע לך 12 דירות בשלבי בנייה מתקדמים, בהנחה של - 400,000 ל"י. תשלומים ללא ריבית והצמדה, משכנתא עד - 600,000 ל"י.

רמת-השרון		פרויקט יוקרתי ב"צמרת השרון": דירות דו מפלסיות, 2 חדרי רחצה בריצוף קרמיקה, חימום דירתי ועוד.
4 1/2 חדרים	2,575,000 ל"י	2,970,000 ל"י
2 1/2 חדרים, מרווחת	1,750,000 ל"י	
דירת גג	3,050,000 ל"י	3,450,000 ל"י
פתח-תקוה		פרויקט "גני גינדי": דירות דו מפלסיות, 2 חדרי רחצה ועוד.
4 חדרים	1,890,000 ל"י	2,290,000 ל"י
4 1/2 חדרים (בבנין בן 12 דירות)	2,150,000 ל"י	2,550,000 ל"י
ראשון-לציון		במקומות הטובים ביותר:
4 חדרים ברמת כוכב	1,650,000 ל"י	2,050,000 ל"י
4 חדרים בנווה כצנלסון (כניסה מיידית)	1,775,000 ל"י	2,250,000 ל"י
4 1/2 חדרים בפנינת לוינסון (דו מפלסיות)	2,050,000 ל"י	2,450,000 ל"י
פנטהאוס ברמת כוכב	2,400,000 ל"י	2,800,000 ל"י
		(המחירים לא כוללים מ.ע.מ.)

במבצע "12 דירות" יהיה פתוח משרד המכירות בראשון-לציון במוצ"ש בשעות: 18.30-22.00

אברהם גינדי

פתח-תקוה
רח' חיים עוזר 28, טל. 03-905593

ראשון-לציון
רח' הרצל 62, טל. 03-998663

רמת-השרון
רח' סוקולוב 84, טל. 03-475131

אברהם גינדי בונה דירות שאנשים אוהבים

אורי אבנרי

כשראיתי לראשונה, התאכזבתי. ידעתי שעומדת מולי דמות הירואית, כימעת אגדתית. נתן ילין-מור, לשעבר פרידמן-ליין, המפקד של לוחמי-החרות-ישי-ראל, האיש שנתן את הפקודה לכמה מן המיבצעים המרעשים ביותר של המח' תורת העברית, אדם שהיה צפוי במשך שנים להוצאה-להורג מיידית עם היתפסו. הוא נראה כאיש רגיל מאד — אולי יותר מדי רגיל. פניו היו פאסיביים, כימי עט ניטרליות. שום רגש לא ניכר בהם. קולו היה דק, גבוה קימעה, לא קולו הרושם של טריבון ההמונים. עיניו הכחורות ניכסו בעד משקפיים עבים. מנהלי-ההוק הוליוודי היה משי-תמש בו כדי לגלם את דמותו של מורה או פקיד. לעולם לא היה עולה על דעתו להניח לו לגלם דמות של מנהיג הטורקיסטים, הי מטיב את חיתוליו על האימפריה הבריטית, המחזיק להוציא-להורג בני-אדם ולכבד תקיפות העוצרות בתעוזתן את נשימת העולם.

בלי התרגשות

עברו שנים — ובהן שנים של עביר זה משותפת מאומצת — עד שעמדתו על סודו של האיש.

הוא היה המפקד האידיאלי של מחתרת לוחמת וקיצונית.

כי הוא סיפק זה את הדבר הי אחד שהוא יקר-מציאות בכל תנו' עה מהפכנית: ראש צדוק.

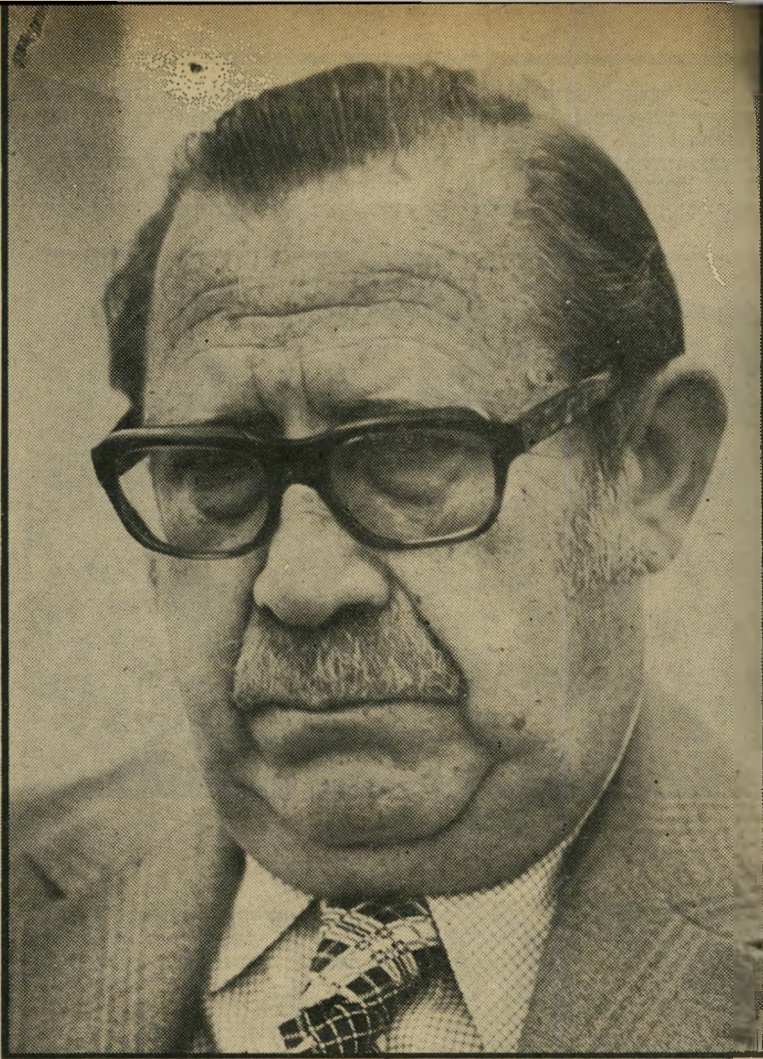
נתן לא היה "מפקד", במובן המקובל של המילה — לא להלכה ולא למעשה. להלכה היה אחד משלושת חברי "מרכז לח" — מוסד שהיה מקביל למפקדת אצ"ל. אך בעוד שאצ"ל שקד על תדמית עצמית צבאית, והיו בו מפקד, מפקדה, דרגות ופלוגות, התכוון לח" להיות תנו' עה פוליטית לוחמת, וראשיו היו מנהיגים מדיניים וצבאיים כאחד.

אצ"ל היה, לפחות מאז 1936, הזרוע הצבאית של התנועה הרלוויזיוניסטית. היה לו קשר הדוק עם בית"ר. (בארץ היה בית"ר כפוף לאצ"ל, בפולין היה אצ"ל כפוף לבית"ר.) המפקד העליון של אצ"ל היה זאב ז'בוטינסקי עצמו, שהיה מנהיג פוליטי מובהק. אצ"ל לא היה אלא גוף צבאי מבצע.

לח"י כפר בכל התפיסה הזאת, וזאת היתה אחת הסיבות לפרישת מייסדיו מ-אצ"ל. ב-1940, ערב מותו של ז'בוטינסקי, לפי תפיסת לח"י, התנועה הפוליטית היתה זהה עם הגוף הלוחם, ללא כל הפרדה. מרכז לח"י היה, על כן, גם הגוף הפוליטי העליון וגם המפקדה הצבאית העליונה.

בשיא המאבק, היה המרכז מורכב מ-שלושה, שהיו להלכה שוויוניות. למעשה היה נתן פרידמן-ליין ("גרא" בשמו המחי תרתי, "נוסך" בפי ידידיו) הדמות הדומי-ננטית. הכל ראו בו את המפקד הראשי, בדומה למעמדו של מנחם בגין באצ"ל. הוא היה הראש, מפני שהיה לו ראש.

ישראל שייב (אלדד) היה ונשאר פאנאי טיקן, קנאי שעיקר כוחו בכתיבה משלי-הבת. יצחק יורניצקי (שמיר) היה איש-מעשה, טרוריסט אמיתי, חסרי-מעצורים.

נתן

משורה שיחרר רק המוות

חסר-רחמים, בוגה כוח ומתכנן מיבצעים. שום גוף לא היה מסוגל לתפקד בהנהגת שני אלה, לולא עמד לצידם — ולמעשה בראשם — אדם בעל תכונות שונות ל-גמרי.

נתן ילין-מור היה מיוזג נדיר מאד: איש-אמונה, שדבק בתפרי סתו בכל מחיר — אך יחד עם זאת רציונלי לחלוטין. מעולם לא איבד את הראש. מעולם לא הת' רגש. מעולם לא נסחף בהתלהבות למעשה-שטות.

העזתה המדהימה ובין הרפתקה קל-ידעת וחסר-שחר. נתן היה מחונן בדיוק בכושרי-אכחנה כזה.

הוא היה בעל חוש-מידה, שלא התערער גם בשיא מלחמת-המחתרת. אפשר היה לסמוך על שיקול-דעתו בכל מצב — גם כשהתהדקה סביבו טבעת השוטרים הבריי-טיים בימי העוצר, וכל אחד מהם היה אמור להרגו עם זיהויו בו במקום, כפי שקרה ליאיר.

הוא לא היה "מפקד", אלא "יושב-ראש" — גם כשהמחתרת לא קיימה ישי-בות, מטעמי ביטחון. הוא היה שומע את כל הדיעות, מקשיב לכל הטענות, שוקל, בורה, ולבסוף מחליט. החלטותיו נתקבלו, בדרך כלל, מפני שהכל ידעו שהוא עצמו קיבל אותן על-פי אמות-מידה הגיוניות, ללא התרגשות.

שתי מהפכות

מעט אנשים ניתן בחייהם לחולל מהפכה. כימעת ואין אנשים המסור-גלים להיות שותפים לשתי מהפכות, בו אחר זו.

יש לכך סיבות הגיוניות. דרושה לאדם אמונה חזקה מאוד כדי שיהיה למהפכן, קל וחומר כאשר הוא מחרף את נפשו למען האידיאל, אם המהפכה מצליחה, אין המהפכן רואה לפניו תפקיד חשוב יותר מאשר השמירה על ההישג שהושג. הוא הופך שמרן, המוכן להגן בלהט, ואף באכזריות נועזת, על האידיאל של אתמול. דוגמאות לכך ישנן לרוב. כאלה היו אנשי העלייה השנייה, שחוללו את אחת המהפכות הגדולות כי יותר של המאה ה-19. כזה הוא, להבדיל, מנחם בגין.

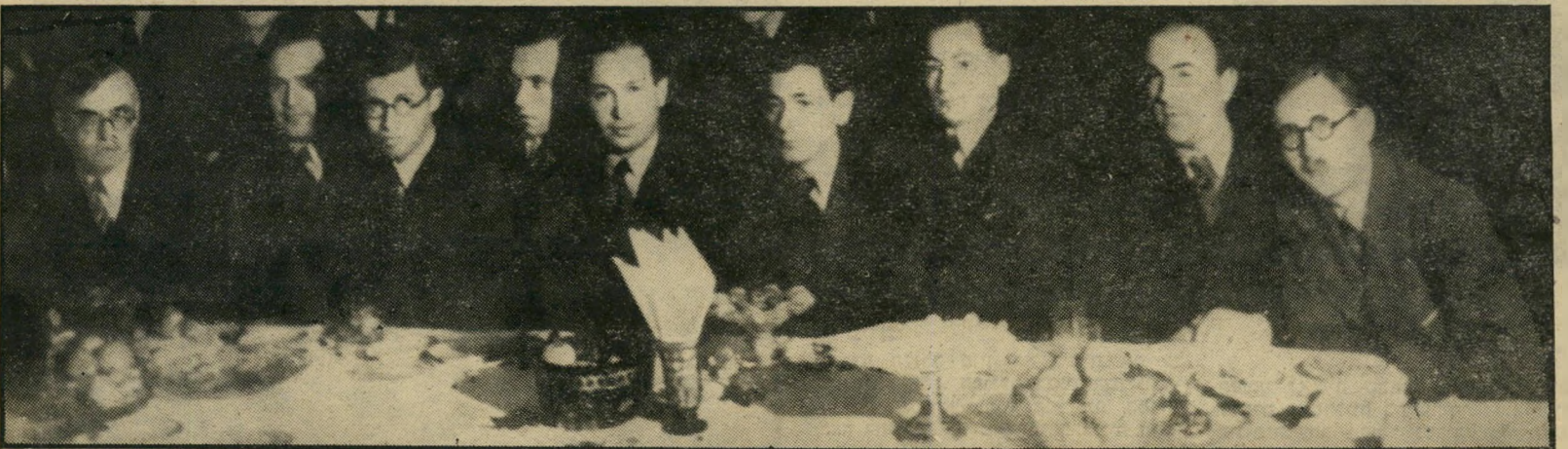
יש לכך גם סיבה שניה. אין שתי מה-פכות הדומות זו לזו. כל מהפכה מושכת את האנשים המתאימים לה מבחינת האור-פי, הטמפרמנט, ההשקפה. כאשר יש צורך במהפכה באה, אין מחוללי המהפכה הקור-דמת מתאימים לה מכל בחינה שהיא, מאחר שהם "נבחרו" על פי אמות-מידה שונות לגמרי.

נתן ילין-מור היה אחד הנדירים, הנדי-רים עד מאוד, שהיו מסוגלים למלא תפקיד חשוב בשתי מהפכות — זו שניצחה עם הקמת המדינה, וזו הנמצאת עדיין בעי-צומה — מהפכת-השלום.

אצל איש כמו ילין-מור, הביוגרפיה הרעיונית אינה חשובה פחות מאשר הי-ביוגרפיה האישית. היא מלמדת על האיש, האודיסאה התחילה בוורשא של שנות ה-30, שם התרכזו חניכיו הצעירים של זאב ז'בוטינסקי, אנשי בית"ר, לשם באו שליחי אצ"ל מהארץ, כדי לגייס אנשים ונשק, ביניהם בלט צעיר יליד-פולין, מי ראשי אצ"ל בארץ, אברהם שטרן, ששמו המחתרתי היה "יאיר".

לקראת סוף העשור החלו הצעירים מת-מרדים נגד הנהגתו של ז'בוטינסקי. שני-אה להם כזהיר מדי, הם תבעו פעולות, "אקטיביזם", בניגוד לז'בוטינסקי, הם לא האמינו במצפון האנושות, וגם לא באופי הטוב של האומה הבריטית. הם האמינו, שוב בניגוד לז'בוטינסקי, שעומדת לפרוץ מלחמת-עולם.

המתמרדים התחלקו לשניים. חלק מהם, וביניהם נציב-בית"ר פולין, מנחם בגין המשופם, נשארו קשורים בחוטה-טבור ל-תנועה הרלוויזיוניסטית, ולא הרחיקו לכת במרידתם בז'בוטינסקי — למרות שזה

נתן פרידמן-ליין (מימין) וזאב ז'בוטינסקי (משמאל) ומנחם בגין (שלישי משמאל)

(המשך מעמוד 27)

הישוה את נאמו של בגין, בעת העימות, לחריקת דלת חלודה. אחרים היו מוכנים לפרוש וללכת אחרי יאיר.

ילין-מור, שהגיונו הקר לא ידע גבולות וסייגים, נמנה עם הצעירים שהלכו אחרי יאיר. זה ניגש לאירגון פעולה שנועדה לחולל מהפכה: גיוס ואימונם של רבבות צעירים יהודיים בפולין, הבאתם באוניות לחופי ארץ-ישראל וכיבוש הארץ בכוח. לשם כך התקשר עם האצילים האנטי-שמיים שעמדו בראש הצבא הפולני, ששמחו לקראת האפשרות של הסתלקות היהודים מארצם. הוא השיג מהם נשק ומימון-אימונים.

מילחמת-העולם, שז'בוטינסקי לא רצה להאמין כי תפרוץ — שמה קץ לתוכנית זו. הוא גם גרמה לז'בוטינסקי ונאמניו בן נאמניו ז'בוטינסקי ונאמניו יאיר.

ז'בוטינסקי סבר כי יש לרכז את כל הכוחות למיגור היטלר. לכן ציוה על אצ"ל להפסיק את כל הפעולות נגד היטלר הבריטי בארץ. אצ"ל החל משתף פעולה עם הבריטים נגד יסודות ערביים פרוגרמניים (למשל בעיראק, שם נהרג דוד רזיאל בשרות הבריטים) וגם נגד הקומוניסטים בארץ (שהתנגדו במשך שנה וחצי למילחמה, עד לפלישת הנאצים לברית-המועצות).

השקפתו של יאיר היתה הפוכה. הוא קבע כי יש רק יעד אחד: לסלק את הבריטים מהארץ. כל האמצעים היו כשרים בעיניו להשגת מטרה זו. לדעתו, ככל שבריטניה עמדה להיחלש במילחמה, כן ייטב. מכיוון שאויבי האוייב הם בעלי-ברית פוטנציאליים, מותר היה להתקשר עם אויביה של בריטניה ולהשיג מהם עזרה. אויבי הבריטים היו, כמובן, האי-סלקים והגרמנים.

הזכוב והכיל

עד רקע זה התפלג אצ"ל ביוני 1940, כאשר אנשי רזיאל טוענים כי יאיר

מוכן לשרת את הנאצים, ואנשי יאיר טוענים כי רזיאל הוא סוכן האינטליגנציה הבריטי.

כאשר הגיע ילין-מור לארץ, בראשית 1941, הצטרף מייד ליאיר, הפך עוזרו הראשי, איש-אמונו ויועצו. יאיר הטיל עליו

כי גרמניה הנאצית תנוצח במילחמה, וכי בעלות-הברית ינצחו. אפשר היה גם לנחש כי לקראת הניצחון תתחיל ההתחרות בין מדינות-המערב ובין ברית-המועצות.

נתן, שבא ממזרח אירופה, ידע להעריך את עוצמתה של מדינת-הסובייטים. לא

מנחם בגין בהזווייה ראש מגולה אחרי המעצר

משימה היסטורית: לחזור לאירופה הכבושה, למצוא ברומניה מגע עם הגרמנים, להציע להם שיתוף-פעולה עם המחתרת העברית נגד הבריטים. אולם סידרי-המחתרת היו אז לקויים. ילין-מור נתגלה על-ידי הבריטים בסודיה, בדרך לאירופה, ונעצר.

כעבור שנה נהרג יאיר בשנתפס עיניו המישטרה הבריטית כי דירת-גג בדרום תל-אביב, וילדיו מור העצור הפך המנהיג המדיני ומעצב-דרכה של דח"י.

כאשר ברח ממעצרו, כבר היה ברור

ילין-מור ושמיר (1949) * "דיספורציה עצומה" ?

היו לו אשליות לגבי מהות המישטר בה. עוד בראשית מילחמת-העולם, כאשר פנו אליו סוכנים סובייטיים בוולנה והציעו לו שיתוף-פעולה כדי להכין מחתרת פרו-סיונית לקראת פלישת הגרמנים, השיב להם ילין-מור (כפי שסיפר לי לא-פעם): "זכוב אינו עושה ברית עם פיל. אנחנו מוסקרים כאן לחסדים שלכם, וכל ברית בינינו פירושה שנהפוך לסוכנים שלכם. אם אתם רוצים לנהל משא-ומתן על ברית אמיתית, פנו לאירגון שלנו בארץ-ישראל." עתה הבין ילין-מור שהגיעה הי שעה לברית. ב-1940 פזל יאיר די עבר הגרמנים, שהיו כאותה שעה האוייבים העיקריים של בריטניה. ב-1944 החל ילין-מור שודח מכסמים לעבר ברית-המועצות, שהפכה עתה המתחרה העיקרית של הבריטים.

לח"י קבע סיגנון חדש. על הכוונת לא היה עוד "השילטון הזר", נוסח אצ"ל, אלא "האימפריאליזם הבריטי". משם הוביל צעד נוסף לעבר המילחמה ב"אימפריאליזם" בכלל. משם הגיע לתפיסה מדינית מגובשת, בעלת משמעות גלובלית. "הניטרי-ליזציה של המזרח התיכון" סיסמה ש'הופרחה לראשונה על-ידי לח"י. מכיוון שכל המיזרח התיכון היה אז בידי מדינות המערב, היתה סיסמה זו צריכה לקסום לי-שליטי מוסקווא.

כאותה שעה גם החל ילין-מור לתפוס את חשיבות ההתפתחויות במרחב עצמו, שמנהיגו אצ"ל, ר' מנהיגו "היישוב המאורגן", התעלז מן מהן כללי. הוא הבין את הי צורך ליצור קשרים עם גורמים ערביים.

רצח הלורד מוין בא לשרת את כל המגמות האלה. הפגיעה בנציג המדיני הי עיקרי של האימפריה הבריטית במרחב באה להרשים את מוסקווא ברצינות המא-בק של לח"י. מכיוון שהדבר נעשה על

* באסיפה של רשימת הלוחמים, ב' בחירות לכנסת הראשונה.

אדמת מצריים. בא הדבר גם לשמש דוגמה לנוער המצרי, ששנא את הבריטים, ולק-רוא לו לשתף פעולה עם המחתרת העברית. שני מבצעי-הפעולה, אליהו בית-צורי ואליהו חכים, נאמו בבית-המישפט שיחרור הארץ מעול האימפריאליזם. הם הפכו גיבורי הנוער המצרי דאז. בני דורו של גמאל עבד-אל-נאצר ואנוור אל-סא-דאח.

בעוד שאצ"ל נקט קו אנטי-ערבי קיצוני, והטיף לשינאת הי ערבים בכל פירסומיו ומעשיו, החל דח"י מגויס ערבים לשורותיו וי נעזר בהם בפעולות חשוכות. הכפר אכיונוש הפך אחד ממיבצרי.

לידתו של "מינשר"

רבים סברו שכל אלה אינם אלא מעשים ועמדות טאקטיים. הם טעו. ילין-מור גיבש השקפה אמיתית ומקיפה —

בסוור ביוון

"בעוד רגע יאסרו את כולם..."

עם הבת דורית

מיסמכים במגירת השגרירות

תפיסה לאומית שהתנגדה לאימפריאליזם, שדגלה בניטרליות בין ברית-המועצות ומי-דינות-המערב, באוריינטציה על העולם השלישי, בגישה לעבר העולם הערבי.

קשה לדעת לאן היה דח"י מגיע בדרך זו, מבחינה רעיונית ופולי-טית, לולא החליטו הבריטים כי

יצחק שמיר ליד גופת ילין-מור

"הכיסרונות הגדולים לא מצאו את האפיג..."

פרודה ואלישע ילין-מור בהלווייה

„כאשר תערוך פרעות ביהודים, אל תפסח עלי“

לרשימה, שקיבלה על עצמה — מטעמים טאקטיים בלתי-נמנעים — את החתומת של שבועון זה, ושב ראשה עמדו עורכיו. אחרי תשע שנים רצופות, שבהן נפגשנו כל שבוע לשיחה של כמה שעות, לרוב בביתו, על העוגות הנהדרות של אשתו פרידה, קפה וקוניאק, התרופף הקשר.

נשארו ביחד בפעולות רבות בארץ ובי-חול. השתתפנו ביחד בפגישות ברומא, שהכינו את הוועידה הגדולה בבולוניה, והשתתפנו ביחד בוועידה זו. נפגשנו ביחד עם אנשי-שמאל מצריים ועם אנשי אש"ף.

(המשך בעמוד 30)

ב„האפנינג“ פורטי

„הלוואי שאלוהים יזמן לי פיתויים...“

החשובים ביותר שנולדו במדינת-ישראל בשלושים השנים הראשונות לקיומה. המינשר אינו „מצע“, כמובן המקובל של המילה בישראל. זהו ניסיון ליצור השקפת-עולם שלמה חדשה, מעשית ומפורטת לפרטי-פרטיה, לכל שיטחיה-החיים — החל במקומה של ישראל במאבק הגושים ומעמדה במרחב וכלה בסדרי השלטון והחברה.

עברנו על המינשר במשך יותר משנה, כאשר בכל שבוע נפגשנו כמה פעמים. העבודה נעשתה בשקט, ללא פירסום כלי-שה, דבר שהוליד נסיון-נפל של איסור הראל, או הממונה על שרותי-הביטחון, להדביק לה תווית של „מחתרת להפלת השלטון“.

בתקופה זו למדתי להעריך, ואף לאחוב, את ילין-מור. היה לו יושר אינטלקטואלי מוחלט. לא היתה אצלו פזיזה כלשהי, ודוא גם הקטנה שבקטנות, לעבר הפופולריות.

לא יצאנו לחבר תעודה שתמצא חן בעיני מישור, שתפסל לנו דרך לכנסת או לממשלה. יצאנו לחבר מיסמך אשר יתן תשובת-אמת לבעיות האמיתיות של ישראל, בדור הזה ובדור הבא. לא החלקנו על הדברים ולא חיפשו פשרה, כאשר לא היתה הסכמה בינינו. התווכחנו שוב ושוב, העמקנו את הגיתות, עד שמצאנו את התשובה המשותפת. היה זה תענוג אינטלקטואלי טהור.

האתגר של „אתגר“

מי שיבוא באחד הימים לנתח מיסמך זה, ואת תרומתו של ילין-מור למאגר השכלי המרוכז בו, ימצא כי תרומתו העיקרית היתה בקביעת עמדה ניטרלית עקבית במאבק הבינוני, ואוריינטציה על העולם השלישי.

בועז עברון הוסיף לחינשר גימה הומא-ניסטית חקפה בענייני תרבות וחינוך.

מפתיע, ב-1947, להסתלק מהארץ. מידחמת-השיחור של המחתרת הפתיומה לפני שהכשילו תהליכים אלה.

התחלתי לקיים שיחות עם ילין-מור בימי הכנסת הראשונה, שבה כיהן כנציג רשימת „הלווחמים“, ספיח של לח"י ש-התפרק חיש-מהר מחוסר השקפת-עולם מוסכמת.

לא מצאתי עימו שפה משותפת בעניין העיקרי. הוא דגל אז עדיין בתפיסה ש-

יאיר

היום, לא אז

נתן ילין-מור כעורך „אתגר“

הפורש פרש מן הפורשים, כשאלה הפכו למימסד

המהנדס בנימין עומרי תרם את ראיית המישר הקיים בשלמותו, כפרי המהפכה הגדולה של העלייה השנייה, ואת התפיסה החברתית-כלכלית של המישר הרצוי, שקראנו לה, אחרי היסוסים רבים, בשם „סוציאליזם חופשי“.

תרומתי העיקרית למינשר היתה חיוב הלאומיות הערבית כבעלת-הברית של ישראל, החדשה בקונפדרציה מרחבית, והקמתה של מדינה לאומית פלסטינית לצד ישראל, בגדה וברצועה (שהיו אז עדיין בידי ירדן). במיסגרת מיכנה פדרטיבי („אוגדת הירדן“) שישמור על אחדות הארץ. תרמתי גם את ההגדרה „השמית“, כסיסמה המאחדת את התרבות העברית והתרבות הערבית.

הניסוח הסופי של המיסמך נושא את ההותמת של כל מחבריו, יעקב ירדור, ירדור של ילין-מור, סיפק את הביקורת, שאילצה אותנו לדון מחדש בנקודות שלא היו די ברורות, או שהיה בהן חשש של סתירה פנימית. אני סיפקתי את הסיגנון הפוליטי המאוחד, ואילו ילין-מור סיפק למינשר את אחד מאוצרותיו הבולטים ביר-תר — השפה העברית המצויינת, הפשוטה והחלקה, שבה היה כוחו. מכל ידעני השפה

היתה פופולרית בשנות ה-40, ירושת קור לוגיאליזם הצרפתי בסוריה: כינון ברית בין „עמי המעטים“ במרחב — ישראל, המארגנים, הכורדים, הדרוזים ועוד. אחד מנביאיה היה ערי ז'בוטינסקי, בנו האהוד של המנהיג, שכיהן גם הוא בכנסת הרא-שונה, מטעם חרות.

ניסיתי לשכנע אותו שזוהי תפיסה חס-רת-שיחר, וששום כוח אינו מסוגל לעמוד מול פני הלאומיות הערבית, שתכבוש את המרחב כולו, ושבה יש לראות את בעלת-הברית הטבעית של ישראל.

לא שיכנענו איש את רעהו ב-

שלב זה.

המיפנה בא בימי מיבצע-סיני, בסוף 1956. כמוני, הזדעזע ילין-מור מן האיר-וולת והציניות שבמיבצע זה, שבו העמידה ישראל את עצמה לשרות שתי מדינות קולוניאליות שוקעות. בפגישות אחדות נולד הרעיון להקים את הקבוצה הרעיו-נית, שקראה לעצמה, לאחר מכן, „הפעור-לה השמית“.

היצירה העיקרית של קבוצה זו היתה מיסמך שנקרא המינשר העברי. אני מאמין שבאחד הימים, בעתיד, יבואו היסטוריונים ויקבעו כי זה היה אחד מעשרת המיסמכים

דפוס לא הוזר מראש כי הדפסת הבולים מחייבת סודיות.
בבוקרו של היום הראשון, כשנקצו המוני סקרים בפתחי הבנקים, כדי לזכות ראשונים בכסף החדש, היה ברור שתעשיית הבדילות הלאומית נכנסה כבר לילולך גבוה.
מה הם ראשי התיבות של שק"ל, שאל אורח שבים קום את רעהו. והלה מיהר לענות: "שני קילו לירות".

כלכלה

שקל עובר לסוחר

החלפת הכסף עוררה ספקות וחיוכים — אך המידחמה בהון השחור תעורר התנגדות של ממש

כאשר אין מיתרון — בא טכס.
כאשר אין מדיניות — באים סמלים.
כאשר אין מעשים — באים גיגונים.
עקרונות אלה, שצינו את ממשלת מנחם

העם

דרמת'ציה של מרג'יה

גורלה המרג'י של

הלירה הישראלית

הפתים ברעש גדול

פרצופו המיוזע של שרהאוצר, ייגאל הורביץ, שניבט ביום הששי שעבר מתוך מירקע הטלוויזיה, סימל את שיאו של מיבצע מתיחה לאומי.
הידיעה ששורה ברדיו בצהרי היום, כי בשעה 3.00 אחריצהריים תעביר ה'טלוויזיה' בשידור מיוחד מסיבת-עיתונאים עם שרהאוצר, פשטה חיש מהר ברחבי הארץ ועימה פשטו גם השמועות. פיתוח חדש או מיסים חדשים? תוכנית-כלכלית חדשה, או, אולי, מהפך חדש? המוני אורחים אצו רצו לבתיהם, כדי שלא להחמיץ את השידור החשוב. לאיש לא היה ספק, שמשו גורלי עומד להתיפרסם, משהו שאושר ממש ברגע האחרון, בישיבת ממשלה מיוחדת.

במשך שנים שמעתי סיפורים רבים ממנו ועליו, למשל:
בפוליטכניון בורשא, היה יליד מור אחד התלמידים המצטיינים. מנהיג ה"אנדקים" האנטי-שמיים, ששלטו במוסד, פנה אליו וביקש ממנו עזרה במבחן. נתן בלשון "פאנייה" (אדון), הודה לו ברגש, השיב נתן: "אבל, פאנייה, כאשר תערוך בפעם הבאה פרעות ביהודים, אלנא תפסח עליי. שלא תהינה הפליות".
ורשא 1939. האנגלים פירסמו את הספר הלבן, והביתר"ם תכננו הפגנה גדולה, שהיתה בלתי-חוקית. בשעה היערה דה נמצאו במקום מנחם בגין ונתן פריד-מירלין. נתן היה אז בעל שערות בלוני דיות שופעות, והתנושא לגובה של 1.80 מטר. הוא לבש מינסטירכיבה ומגפיים, כאופנת הימים ההם. שוטר פולני, שהיה בטוח שהוא גוי, לחש לו: "הסתלק מכאן מהר. עומדת כאן להיערך הפגנה, ובעוד רגע יאסרו את כולם". נתן הלך ובגין נאסר. (כעבור זמן-מה השתחרר בגין, כשראשו מגולח. נתן וחברתו, פרידה, לקחו אותו לתיאטרון. כשפרצה המלחמה, נישאו נתן ופרידה, ובגין היה השושבין.)
1939. המלחמה פרצה. נתן, אשתו הטריה (שאותה הכיר כשנה לבקר את אחיה בביתא). וכמה חברים ברחו לעבר הגבול הרומני. שם נעצרו על-ידי המיש"ט. אחד השוטרים, חובב אספראנטו, הבחין ברגע האחרון בסמל התנועה האסי-פראנטית שבדש מיקטורו של יליד-מור. הוא אמר לנתן בשפה הבינלאומית: "אני משחרר אותך, אך אם תחזור, לא יעזור לך גם הסמל הזה!"

בעבור כמה ימים. יליד-מור, בגין והאחרים שמעו כי וילנה הפולנית עומדת להימסר על-ידי הסובייטים למדי-נה הליטאית. הם מיהרו לשם, וכך עברו לליטא, שהיתה עדיין עצמאית. כשפלטו לשם הסובייטים שמעו כי הגה-פראו (הק"ב של אז) עומדת לאסור אותם. בגין סירב להסתתר, נאסר ונשלח למחנה-ריכוז בברית-המועצות. יליד-מור ואשתו עברו לרובע העני ביותר של העיר, התגוררו בין פועלי-רכבת נוצריים ולא נלכדו.
באותם הימים, בקובנו, בירת ליטא. נתן נסע לשם, נכנס לשגרירות הבריטית שכבר היתה כימעט נטושה. בעוד שחברו דיבר עם הפקיד האחרון שנוותר במקום, פישש נתן בחדר הסמוך במגרות, מצא ערימה של תעודות תחומות בחותמת הקונסוליה. הוא תחב אותו למעי-לו, ובעזרתו ניצלו עשרות פעילים ציונים, אחרי שווייץ ופרטים. נתן עצמו הצליח להשיג מיכתב שהודיע לו כי ממי-תנה לו אסרטיב-כנסה לארץ. בעזרת תעודת זהו השג אשור סובייטי לנסוע למוסקבה, בעוד שבתוך סמוך, באותו בניין, ישבו אנשי הבולשת שחיפשו אחריו. דרך מוסקבה ואיסטנבול, הגיע ארצה.

אחרי הביתר"ם, המפורסמת ממחנה לטרון, במינהרה שנחפרה תחת אפס של הבריטים. חידוש פעולות המחתרת. הסיון. בעוד שאנשי אצ"ל נצודו ברחובות, לא פגעה ההגנה באנשי לח"י. מדוע? יליד-מור נהג לספר בהגנה כי נקרא לפגישה עם מנהיג ההגנה, אליהו גולומב. כאשר נפגשו במחתרת, שלף יליד-מור אקדח טעון והניחו לפניו על השולחן. כשתמה גולומב לפשר התנהגות חסרת-אמון זו, השיב יליד-מור שהדבר בא לרמוז מה יקרה אם יפגעו באנשי לח"י.

מיכש לא קמו

שכנו בלטרון, אליעזר וזרוב, כיום מנהל חברת-הפירוס דחף ואיש-אמונו של עזר וייצמן: "פעם בשבוע היה נתן מקבל ערימה ענקית של ספרים ועיתונים. במשך השבוע קטנה הערימה במהירות פנטסטית ולידה נערמה ערימה של חומר שהוא סיים לקרוא". וזרובין גם מעיד, על פי שיחותיו עם יליד-מור, כי לא חל מאז שינוי מהותי בדיעותיו. הכל כבר היה מוכן ב-1942.
יליד-מור היה קורא כמיות עצומות במ-הירות עצומה. הוא נהג לקום בשלוש בבוקר, ולפני השעה חמש כבר קרא את עיתוני הבוקר בצורה כה יסודית, שזכר באיזה עיתון הופיעה כל ידיעה והיכן. תכונה אחרת, שכל ידידיו הכירוהו הי-טב: יכולתו לאכול כמיות עצומות של (החשך בעמוד 48)

(המשך בעמוד 29)
ככל הפגישות האלה לחם יליד-מור ללא-פשרה בעד גישה מאד זנה, המכירה בזכויות הלאומיות של הישראלים והפלטמינים. זכורני שיחה בטרקלין של בית-מלון. עם חאלד מוחייאלידין, "המייגור הא-דום", ראש השמאל המצרי. דובר על ניסוח מיסמך. בעוד שאנשי רק"ח היו מוכנים לקבל טיוטה שהוצעה על-ידי ה-מישלחה הסובייטית, התנגד נתן, כמוני, לכמה וכמה ניסוחים, ואף הצליח להביא לתיקונם, תוך הסכמת המצרים.
היו סכסוכי כן בשנים האחרונות. התקרב נתן יותר מדי לרק"ח, ולא פעם סברתי כך גם אני. אך יליד-מור לא הצביע מעולם בעד מיפלגה זו. והגדרתו כאיש "השמאל" היתה מוטעת מיסודה — אלא אם כן מתכוונים בהגדרה כוללנית זו לכל מחנה הקידמה והשלום. אך הוא היה מוכן להעזר ברק"ח בפעולתו הפוליטית, וסבר כי מילי-חמתי-הקודש של ממשלות-ישראל בברית-המועצות היא טעות מדינית הרתי-אסון.

אילו חי יאיר

מחרת מותו שאלו רבים: "מתי השתנה נתן יליד-מור?"
התשובה הנכונה היא: הוא לא השתנה מעולם.

קשר ישר מוביל מהתחליתו, כצעיר ציוני-לאומי בפולין, שדגל בקו האקטיביסטי של יאיר, דרך פעולתו במחתרת שהטיפה נגד האימפריאליזם, אל השלב האחרון, שבו הטיפף למשא-ומתן עם אש"ף ולכינון מדינה פלסטינית לצד ישראל, לשם השגת השלום הכולל.

(אגב, בניגוד לבגין, הנחרד לשמע כל השוואה בין המחתרת העברית והמחתרת הפלסטינית, היה יליד-מור מוכן בכל עת לניקוז מניסיון האיש, כאיש-מחתרת, כדי להבין את דרכי המחשבה והפעולה של ארגוני הפידאיון. דיברנו על כך פעמים רבות.)

פעם, כשהתווכחנו על דיעותיו של יאיר, אמר: "השאלה כלל אינה מה אמר יאיר ב-1940. היא שאלה היא: מה היה יאיר אומר היום, איזו היה חי. הוא לא קפא על השמרים. צריכים לקחת את דרכי-המחשבה של יאיר, ולתחזק אותה על המציאות העכשית וזוהי."

האם מיקרה הוא שכימעם כל אנשי "הפעולה השמית" באו מאצ"ל ומלח"י? זוהי התשובה לאיש כמו ישראל אלדד-שייב, שאמר השבוע, בשעת ההלוויה: "נתן מת לפני 31 שנים. היום הוא רק נקבר". אילו נכח נתן באותו מעמד, בור-דאי היה עונה ששייב הוא שמת לפני 31 שנה, כאשר קפא מבחינה מחשבתית. ואכן, נתן פשט ממשקל לחשוב, גם כאשר ענה מן המחתרת. בעוד שרבים מחבריו קפאו באותו מועד, ואף גזשו אחריו אלה תוך לאומנות עלובה נוסח מירון-אירופה, התקדם נתן באותה הדרך שבה צעד עד אז, והגיע לאן שהגיע בי כוח חתוני.

למי שלא הכיר את נתן, קשה לו להבין את דרכו. בלווייה שלו נכחו ותקיי לח"י, שהם כיום מראשי המחנה של ארץ-ישראל השלמה, לצד אנשי של"ו ואנשי רק"ח, ששיתפו עימו פעולה בשנים האחרונות. היו אלה מחנות נפרדים.

באותו יום היתה צריכה להידון בכנסת הצעה של רק"ח להביע אי-אמון לממשלה. על רקע מאורעות חברון. ביגלל ההלי-ווייה נדחה הדיון למשך ששתים. כאשר נערכה ההצבעה, הצביעו משתתפי-ההלי-ווייה אלה נגד אלה — בגין ושמיר למען הממשלה. אנחנו ואנשי רק"ח נגדה. במבט היסטורי, היו שתי תקופות שונות בחיי יליד-מור, שאין ביניהן קשר וגשר. המבט המעמיק מגלה את הקשר: יליד-מור התפתח והתקדם עד יומו האחרון, בעוד שחבריו למחתרת נשארו תקועים במקום שבו עמדו ב-1948, כמו באגדה של היפהפה הנרדמת.

נתן פרש מן הפורשים, כאשר הפורשים הפכו מימסד מאובן. הפורשים הפכו מימסד מאובן. מיהו האדם שעמד מאחורי הדיעות? מי היה נתן יליד-מור האיש?

נגיד "בנק ישראל" ושר-האוצר חותמים על תצלום חשק
רק רבע דולר

בגין מאז הקמתה, מצאו להם השבוע ביי-טוי כלכלי. הלירה הישראלית הוחלפה בשקל התניכי.
השאלה הראשונה היתה: מה זה מש-נה? כאשר נסתבר, כי החלפת הכספים אינה מלווה בשום פעולה כלכלית העשויה להעניק לה תוכן כלכלי. נרגעו הרוחות. בעבר, כאשר פשטו שמועות על שט-רות-הכסף החדשים המונחים בכספות בנק ישראל, חששו בעלי-האמצעים שמא תשמש החלפת-הכספים כמכשיר לביצוע מדיניות חדשה. למשל:

- הפקעת אחוז מסויים של הכסף בעת ההחלפה.
- הטלת מס או מילווה-חובה על כמור-יות הכסף המוחלפים.
- רישום הכסף המוחלף, כדי לתפוס בעלי הון-שחור.
- כל הרעיונות האלה יכלו להיות מע-שיים בתקופה שאין בה אינפלציה דוה-רת. אך כאשר עברה האינפלציה את מתי-סום 100 האחוזים, הם איבדו את ערכם. כי שום בעל-אמצעים לא החזיק עוד כסף במזומנים, המאבד את ערכו במהירות הבזק. משום כך לא היתה כל אפשרות לתפוס את אילי הון השחור בעת החלפת הכספים.
- **תנועת ההון השחור**. משמעות חשובה יותר יכלה להיות לשני האמצ-עים האחרים שבהם נקט הורביץ השבוע. אין להם כל קשר עם החלפת הלירה. שניהם עשויים לתרום תרומה חשובה למילחמה בהון השחור. בניגוד לערך ה"פסיכולוגי" של החלפת המטבע, יכול להיות לאמצעים אלה ערך ממשי.
- השאלה היא: האם יהיה בכוחו של משרד-האוצר לבצע החלטות אלה הלכה למעשה, הן מבחינה פוליטית. הן מבחינה מעשית?
- מבחינה פוליטית, יפגע ביצוע אמצעים (המשך בעמוד 38)

אריק נגד

תשלום פיצויים

שרהחקלאות, אריק שרון, טוען כי אין במישרדו כסף לתשלום פיצויים לתושבי ימית והפיתחה. לדברי שרון, סכום הפיצויים שיגיע לתושבים אלה הוא כארבעה מיליארד לירות. שרהבינו, רויט לוי, אשר ניהל בשם הממשלה את המשאומתן עם המתיושבים, טוען כי הסכום אינו עולה על מיליארד וחצי לירות. לדברי לוי מנסה שרון להשתמש בכסף שיועד לפיצויים כדי להקים התנחלויות חדשות בגדההמערבית.

נדחה הדיון על

הנשק למצריים

ראש-הממשלה, מנחם בגין, נעתר לבקשת שרהביטחון, עזר וייצמן, ודחה את הדיון על עיסקת הנשק המתוחכם בין ארצות-הברית למצריים. וייצמן ביקש למנוע החלטה של הממשלה אשר תגנה את עיסקת הנשק ובגין הסכים לשיחה מקדימה בינו לבין וייצמן לפני שהנשא יעלה בממשלה.

הסקופ לא

נמצא בספר

הגילוי שמורפם בכדי התיקשורת בארצות-הברית לפיו נערך פיצוי אטומי ישראלי בדרום-אפריקה בשנת 1971, כלל לא מופיע בספר של עמי דוראון ואלי טייכר כפי שהוא הוגש לצנזורה.

נראה שהכתב חזר דן רביב, שהגניב את הידיעה לחוף-לארץ, תוך עקיפת צנזורה, הוטעה על ידי מקורבי מחברי הספר שטענו כי ידיעה זו מופיעה בספר. עתה לא יוכלו שלטונות הביטחון לבוא בטענות אל דוראון וטייכר על כך שהדליפו מהספר לפני שהוא עבר צנזורה.

קוברסקי

מבקר מאפריל

מנכ"ל מישרדיהפנים, חיים קוברסקי, עומד להבחר על-ידי הכנסת לתפקיד מבקר-המדינה תוך שנרשח חורשים.

גורמים שונים הצליחו לאחרונה לשכנע את מבקר המדינה, הד"ר ארנסט נבנצל, לפרוש מתפקידו לפני תום הקדנציה שלו.

דרום-אפריקה

לא תמכור

שגריר ישראל בדרום-אפריקה נקרא למישרד-החוץ בפרטוריה שם נמסר לו כי ממשלת דרום-אפריקה שוקדת מניעת מכירת פחם להפעלת תחנת החשמל החדשה בחדרה.

ממשלת דרום-אפריקה וועמת על כך שהנהלת חברת-החשמל הישראלית ביכרה את הצעתה היקרה יותר של חברה איטלקית לבניית המזה לפריקת הפחם בחדרה, על פני הצעה זולה יותר של חברה דרום-אפריקאית, ומאיימת למנוע את הספקת הפחם.

אלמוגי לא שוכנע

חוגים המקורבים ליושב-ראש מיפלת העבודה שימעון פרס, לא הצליחו לשכנע את השר לשעבר יוסף אלמוגי להוציא מסיפורה העומד לצאת לאור בחודש אפריל הקרוב, את הקטעים התוקפים את פרס. ספרו של אלמוגי ייצא בהוצאת ידיעות אחרונות וקטעים ממנו יפורסמו בצהרון. גילוייו של אלמוגי לגבי פרס מתייחסים לתקופה שבה הנהיגו שניהם את רפ"י.

קיוזו בין מייסים

מינהל ההכנסות המדינה עומד להעריך לקראת שיטה שבה יוכל אדם שמס-הכנסה חייב לו כסף, לקזז מחוב זה את הכספים אותם הוא חייב למס-ערך-מוסף. שיטה זו תפעל למרות שמס-ערך-מוסף שייך לאגף-המס-והבלו ולא לאגף מס-ההכנסה. בינתיים התנגדה כי אלפי נישומים, להם חייב מס-ההכנסה כסף משנת הכספים הקודמת, לא קיבלו עדיון את כספם, למרות שבקודם חורש מתחילה שנת כספים חדשה.

אש"ף ידון

ביחסים עם ישראלים

יתכן כי המועצה הלאומית הפלסטינית, המוסד הפרלמנטרי של אש"ף, תיקרא בקרוב למושב מיוחד, כדי לדון על בעיית היחסים בין אש"ף ובין מחנה-השלום הישראלי.

מזה זמן מה נערכים באש"ף דיונים חריפים על נושא זה. שגרמו להתנקשות חזיתית בין חוגי חזית-הסירוב וחוגים התובעים להעמיק את המגע עם חוגי-שלום בישראל.

100 קולות בקונגרס

נגד ההתנחלויות

אחד מחברי הקונגרס האמריקאי מתכוון להציע תיקון להצעת-הסיוע האמריקאית לישראל שיקבע כי הסיוע יקוצץ בכל מיקרה של התנחלות בשטחים המוחזקים. בעבר זכה רעיון זה בתמיכתם של כ-50 חברי-הקונגרס. הפעם מקווים חיוזמים ל-100 קולות של חברי-הקונגרס, אך גם אלה יחוו מיעוט ולא יוכלו להעביר החלטה מחייבת.

מוקמות תנועות

ימיות קיצוניות

שתי תנועות ימיות קיצוניות נמצאות עתה בשלבי התארגנות, וראשיתן טוענים כי יתמודדו בבחירות לכאות לכנסת. התנועה האחת היא החזית למעפכה לאומית אותה יום אריה קוצר, מי שהיה ראש סיעת תכלת-לבן בהסתדרות. את חוג הנשים בתנועה תארגן מזל (היורקת) כהן.

התנועה השניה היא תנועת העבודה הלאומית אותה מקים ההיסטוריון והפסיכולוג הד"ר שלמה לביעמי, מי שהיה ממלא-מקום מסד האצ"ל. התנועות מקוות לנגוס בתנועת התחיה וזהות תחליף לתנועת כך. מצעי שתי התנועות יקראו להלחם בראשיההממשלה מנחם בגין.

לביא חזר

למישרד-החוץ

מי שמונה לפני כמה שבועות כיועץ מיוחד לענייני הסברה לשרהאוצר, נפתלי לביא, הפסיק את עבודתו באוצר וחזר לעבודה במישרד-החוץ.

לביא החליט כי אין לו סיכוי להצליח בהסברת מדיניותו של שרהאוצר, יגאל הורביץ, ועתה הוא ממתיך להחלטת שרהחץ המיועד, יצחק שמיר, לגבי המשך תפקידו במישרד החוץ.

"אל-על" מחזירה

מכותרים

חברת "אל-על" החזירה לעבודה כמה עשרות דיילות זמניות אשר פוטרו על-ידיה כמסגרת הצימצומים.

כוונת החברה להעסיק את הדיילות-הזמניות ולשלם להן דמי אש"ל בגובה של 300 דולר לחודש בלבד, במקום הסכומים הגדולים הרבה יותר, אותם היא צריכה לשלם לדיילות הקבועות.

בינתיים הודיעה החסתדרות על התנגדותה לתשלום הנמוך של ההוצאות ועתה נפתח משאומתן בין ההסתדרות לבין "אל-על" בנושא זה.

מוכ"ל המבקר

יוחלף

מנכ"ל מישרד-מבקר-המדינה, זאב שר, יוחלף בשבועות הקרובים. מבקר-המדינה, הד"ר ארנסט נבנצל, כעס על הפירסומים האחרונים סביב שערוריית המכונית של שר והחליט להתליפו.

סוכה נוספת להחלפתו של שר היא הפרסום הקרוב של דו"ח המבקר על החקירה שנערכה בנציגות-הכלכלית של ישראל בניירורק. מבקר-המדינה חושש שיהיה נגוד אינמרים בין תפקידו של שר, שחיה בעבר הנציג הכלכלי של ישראל בניירורק לבין גילויו הדיווחשבון שהמבקר עומד להגיש בעניין זה.

פרס 10.000 ל"י

לסקופ

הנהלת הצהרון, "מעריב" החליטה לקבוע פרס חודשי בסך עשרת אלפים לירות אשר ינתן מדי חודש לכתב שחביא את הסקופ של החודש.

מיכתב ברוח זו יצא אל העובדים בשבוע שעבר. הפרס יחולק החל מהחודש הבא.

ה"לובי" הישראלי

מחפש סיגנון חדש

ראש "הלובי" הישראלי בושינגטון, מוריס אמוית, יורח מתפקידו, ובמקומו יבוא איש בעל סיגנון מתון יותר.

בחוגים ישראלים ויהודיים בושינגטון שוררת הדיעה כי הסיגנון התוקפני של הלובי גרם לתגובה שלילית אצל חברי-הקונגרס רבים, והוסיף להתדרדרות מעמדה של ישראל בבירה האמריקאית. הכוונה היא לאמץ סיגנון עדין יותר.

הבנק רוכש דפוס

בנק המזרחי המאוחד עומד לרכוש את אחד מבתי הדפוס הגדולים בארץ, דפוס ירון. הבנק יבצע את הרכישה באמצעות חברת בת שלו, חברת פמה. דפוס "ירון" היה משועבד חלקית ל"בנק המזרחי". לאחר שהבנק גילה כי הוצאות הדפוסה שלו הגיעו השנה ל-12 מיליוני לירות, הוא החליט לרכוש את בית הדפוס.

הלוח הזה

המחיר למודעות פרטיות - 25 ל"ל למילה, למודעות מסחריות - 20 ל"ל למילה ו-4 הופעות רצופות.

המדור נערך ע"י פרסום אפרסמון. רח' אלנבי 95 ח"א, טל. 290367

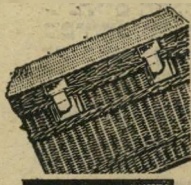
מקררים

ג'נרל אלקטריק, חדשים מארה"ב ב"יבוא אישי, אספקה תוך שבוע. טל' 244841 (03).

„אמקור 13" במצב טוב, טל': 440497 בהודמנות.

נופש

אנו נשרת אותך בנאמנות. דרור נסי-עות ותיירות בע"מ — הסוכנות שלך הפונה אליך. בית אסיה, רח' וייצמן 4 ת"א טל': 210718/9.

נסיעות

„פלתורס" מזמינה בחופשת הפסח צעירים וצעירות עד גיל 35, לבלות שבוע של כף אמיתי ביוון, הכולל טיולים, בילוי והכרויות. פרטים והר-שמה: במשרדי „פלתורס" ובכל סוכ-נויות הנסיעות.

לכ'

פרסום „אפרסמון", ת.ד. 30184, תל-אביב

שם המזמין

כתובת

בבית ההארכה עין גדי מחכה לך נוח מדבר אמיתי, 8 ימי נופש הכוללים טיולים באזור, סרטים והרצאות במחיר מיוחד, וכן חופשות סוף שבוע. סוכנות ראשית להזמנות: „קל-תור", אלנבי 95 תל-אביב, טל': 286186 (03) וב-סניפי קל.

מכונות תפירה

לרכוש מכונת תפירה במחיר שלש שאלות? אכן אין זו מתיחה, בואי והווכחי. לירית — המרכז הגדול ל-שווק מכונות תפירה בגישה אישית ואמינה עם אחריות מחייבת. ר' עקיבא 132 בני-ברק טל': 787914.

מיד-ליר

קניה ומכירה של בגדים, אביזרים ו-רהיטים אורגניליים יד שניה. דיונוף 238 ת"א.

קונה מוצרי תינוקות: מיטות, עגלות, לולים, שידות, ארונות, מחמם, מאדה. בייבי-מרקט, סירקין 20 גבעתיים, טל' 726877.

חוגים

חוגים

אסטרולוגיה בתנופה! נפתחות קבוצות לימוד (אפשרות לחוגי בית) בערים הגדולות ובישובים. מסלולים להכשרת יועצים אסטרולוגיים וקורס סים באסטרולוגיה עצמית. למידע נוסף: „המרכז לתכנון אסטרולוגי", ת.ד. 21256 תל-אביב, טל' 218316 (03) בימים א'-ה', בין השעות 09.00-13.00.

אפשרויות חדשות של תפיסה ומודעות! משחקי תודעה בשיטת מאטסרס ויוסטון — ספורט פסיכולוגי מרתק ומפתח! פגישות שבועיות ומרתונות בסופי שבוע בכל הארץ. למידע נוסף: „לגעת במופלא", ת.ד. 1193 רמת-השרון.

שרותים

מבצע עבודות טפטים, צבע ופי.וי.סי. יעקב, 650840 ובערב 871767.

„המלטש" — פוליש והדברת מזיקים באחריות. 650840 (03) ובערב טלפון 838558 (03).

הכרויות

אם את צעירת ויפה אשמח להענות לכל דרישותיך. ת.ד. 287 ראשון-לציון.

באם אתה בן 33 ומעלה, רציני, אקדמי ואינטלקטואלי, נאה ותמיר, מזדהה עם „שלום עכשיו", אני עדיין מחפשת אותך. איני בנויה לפשרות התמורה כדאית ומובטחת. ת.ד. (פרטי) 1134 ק. טבעון.

הכרויות

אקדמאי, 35, תושב ארה"ב, מבוסס, למטרה רצינית. ת.ד. י.ג. 30184 תל-אביב.

נאה מאד וסימפטית 37/167 בסנטי-מנטלי, מבין, פנוי. ת.ד. 39486 ת"א.

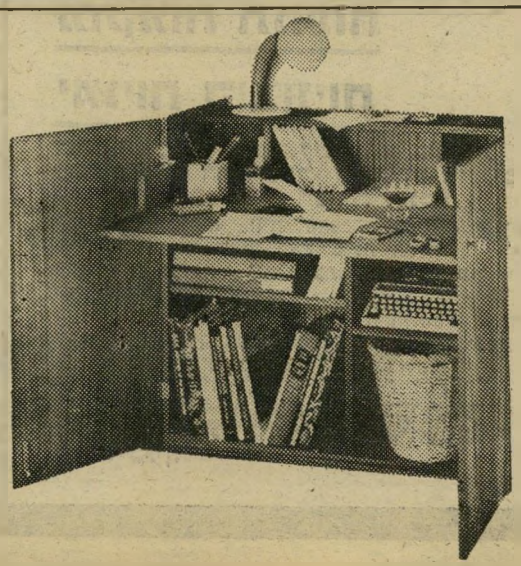
ריהוט עתיק

רהיטים עתיקים: שולחנות לסלון ו-אוכל, כורסאות, רהיטים מסוגננים ל-מערכות סטריאו, טלוויזיה ועוד. גניה 999646 (03) — 941738 (03).

גלריות

אפוקה — גלריה לדברי נחשת ואומנות. ייצור ושווק גם לחנויות בהנחות גדולות. אבן גבירול 54 ת"א.

"מבט" חדש

"משרדית"
פתח את הדלתות
ויש לך
חדר עבודה בביתך.

סגור אותן.
והוא נעלם.

להשיג בסוכנויות "מבט" ברחבי הארץ.

איכות אפשר להרגיש.

הכינו עצמכם לבאות! למדו קצרות

עברית ו/או אנגלית
במהירות ובחלוצה מובטחת
ב„אולפן גרני" (בר-קמא)
ת"א: רח' וייצמן 22, טל. 254826
(באזורים אחרים לפי פניות)
קורס חדש נפתח ב-3.80.

**תו
טרמפ
לחייל**

הביצועים

מוכנה וארוזה, מידו קודמיו או מנהיגיו, מכיון להרגיש בכך, ובמילא בלי היכולת לבקר אותה, לבחון אותה, לחדש אותה.

גאל הורביץ הוא הטיפוס המובהק של ביצועיסט כזה — וכל פעולותיו כשרהמשק מעידים על כך. יש לו מעלות רבות. הוא יודע לקבל החלטות ולבצע אותן. יש לו הביטחון העצמי של מי שאין בליבו ספקות. הוא מנסה את דבריו במילים בוטות ומשכנעות — "לחתוך בבשר החי", "שמור על הלירה שלך", ועוד ועוד. הוא ביצע שורה של מביצעים, שהוכיחו כי יש לכלי כלה הישראלית מפקד נמרץ; ביטול סובסידיות, צימצום האשראי, האטה, יצירת כטיאבטלה.

והשבוט: החלפת הלירה בשקל. חובת הדינוה על עסקות. חיוב האזרחים במתן הצהרות הון.

השאלה היא: האם יש לכל המעשים האלה מכה משותף, בצורת השקפה כלכלית וחברתית מדריכה? האם הם מבטאים תוכנית-אב, המסוגלת לשקם את החברה והמשק? שאלות מסוג זה יעוררו אצל הורביץ ואנשיו תמיהה כנה. איזה מין שאלות בטלות הן אלה? הרי הכל ברור. מה הטעם להתווכח על היעדים, כאשר אלה ברורים ומובנים מאלהים? לדעתם, היעדים היו מובנים גם בימי יהושע רבינוביץ ושימחה ארליך. הצרה לא היתה אז שאין יעדים ברורים. הצרה היתה אז, לדעתם, שלא היתה הי יכולת לבצע. לא היה מפקד נמרץ, בעל כוח החלטה וכושר-ביצוע.

בקיצור: לא היה ביצועיסט. עכשיו יש. והנה התחילו העניינים לזוז.

העניינים זזים. אך האם הם זזים בכיוון הנכון. האם הם זזים כיכלל בכיוון ברור כלשהו? אפשר לפקפק בכך. כי במציאות, היעדים אינם ברורים כלל וכלל. התפיסות המקובלות התיישבו מזמן ונפשו את נישמתן. התיאוריות החברתיות-כלכליות, המייו באות מתחילת-לארץ והמתקבלות כאן כמוכנות-מאלהן, התיישבו ונכלשו שם מזמן — וגם לולא כך, אין הן רלי וונטיות למציאות המיוחדת של ישראל.

יש מעשים של הורביץ שאפשר לחייב אותם — כגון האמצעים החדשים למילחמה בהון השחור (אם אכן יבוצעו). יש מעשים שלו שאפשר לשלול אותם — כגון הכבדת העול על השכירים והשכבות הזקוקות לסעד. יש מעשים שלו שאי-אפשר לחייבם או לשללם, מפני שאין להם תוכן של ממש — כגון החלפת הכסף. אך כל התייחסות למעשה זה או אחר — חייב, שלידי או ניטרי — אינה נוגעת ללב העניין.

העניין מצוי בשאלות. הנשמעות בחריפות גור ברת והולכת בפי אנשי-כלכלה ובעלי-מחשבה, לרוב בשיחות פרטיות: **האם האיש יודע מה הוא עושה?** האם יש לו רעיון מדריך לקימום הכלכלה הישראלית, תוכנית לטווח-ארוך — או שהוא מאלתר, תוך כדי גיי שוש באפלה?

אם ייפלטו המוני עובדים מן המשק, אם יתמוטטו מיפעלים וענפים שלמים — האם יודע האיש כיצד לבי נות במקומם מיפעלים וענפים חדשים, אשר יקלטו את העובדים בטרם ירדו מן הארץ? **בקיצור:** האם "החיתוך בבשר החי" הוא ניתוח מחושב, שבא לסלק כיריאמו אבר נגוע, על פמך אכזבה בטוחה — או שהאיש חותך פה ושם, מתוך אמונה שהכאב עצמו הוא דבר טוב?

זר וייצמן — ביצועיסט לשעבר, שאופקו התי רחבו ב-27 החודשים האחרונים, ושנדמה כי אימץ לפחות אינטואיטיבית חזון חדש — האשים לא מכבר את ייגאל הורביץ בכך שהוא עושה לציבור "מרה שחורה".

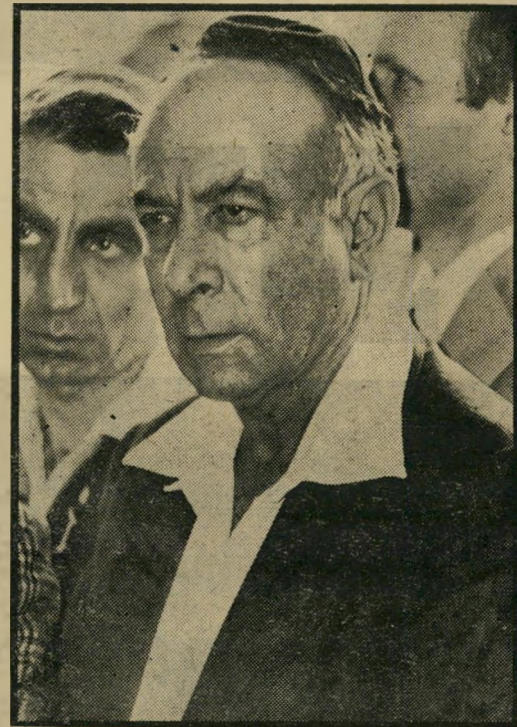
יש בכך מן האמת. מנהיג אמיתי יכול — ואכן צריך בשעת-הצורך — לתבוע מן הציבור, דם, דמעות וזיעה. אך הציבור יילך אחריו רק אם הוא חש כי המנהיג יודע את אשר הוא עושה, שהקורבן של היום מוביל אל עולם יותר טוב, שהמאמץ הנדרש הוא חלק מביצע לאומי גדול להגשמת חזון חדש, יצירת פאניקה לשמה, המרפה את הידיים, אינה מועילה לאיש.

הורביץ לא הצליח ליצור אמונה כזאת. דבריו הברו טים, אישיותו הסימפאטית, מעשיו הנמרצים — כל אלה גם יחד לא הצליחו לגנוע בלב הציבור את ההרגשה כי הנה יש מנהיג, שאפשר ללכת אחריו באש ובמים, לח צות את יסרפון ולגדוד במידבר, מפני שהוא רואה בעיי גירוחו את הארץ המובטחת. **בהעדר אמונה כזאת, לא תעזור גם החלפת הלירה המיוסבנה בשקל החדש.** איננו זקוקים לאותה הגברת בשינוי האדרת. דרושה גברת אחרת.

אמנם, גולדה לא היתה חזקה באמת. הכוח שלה היה כוחה המדומה של הנקשות המוחלטת, הפרימיטיבית, הסטאטית. אך גולדה סימלה את התפיסה הישנה, את החזון הבן-גוריוני, את הסמכות של סיסמות ומליצות שהפכו מקודשות.

הביצועיסטים הצעירים נכנעו לגולדה, בשם שנכנעו לבן-גוריון. דבריה, כדבריו, היו להם כתורה מסיני. לא עקה על דעתם להרחיק אחי ריהם, ולא כל שכן לכפור בהם.

הדברים היו מובנים מאלהים. היעדים הגדולים היו נתונים. בדיקתם מחדש נראתה כעבודה לבטלה, כביבוז זמן. הדברים היו זקוקים לביצוע. הם קראו לביצועיסטים. יתכן שתופעה זו היתה בלתי-נמנעת, נוכח ממדיו הירואיים של דור האבות, שגמדו את דור הבנים. אם לקה דור הבנים במין סירוס רוחני, לא היתה זאת אשמת ההורים.

ייגאל הורביץ: כמה שוקל השקל?

אם ביכדל ניתן לדבר בחקשר זה על אשמה, היא היתה נחלת הבנים עצמם.

דור הפלמ"ח העמיד שורה שלמה של אישים מרשימים, שכל ציבור היה מתברך בהם. איש מרחק ובלתי-שיגרתו כמו משה דיין. איש מושך ואינטליגנטי כמו יגאל אלון. מוח מנתח כמו יצחק רבין. טיפוסים כנים ומעשיים כמו מאיר עמית.

לכודם יש תכונה משותפת אחת: הם היו ונשארו מס' 2. איש מהם לא הגיע מעולם למעמד של מס' 1.

דיין ואלון התקרבו מדי פעם לראשות-הממשלה. אך בכל פעם, בהגיעם אל הסף, נסוגו. היה נדמה כאילו כוחות טמירים חוסמים את דרכם. אך המיכשול האמיתי היה בתוכם פנימה. אפחד מפני האחריות העליונה גרם להם לעשות מעשי-כשל, שהרחיקו אותם מן השלטון העליון. מיקרנה לא רבין מעניין במיוחד. להלכה הגיע ל-שליטון העליון, אך בהגיעו לשם, הוא נשאר מס' 2. בהעדר מס' 1, התמוטטה ממשלתו.

החברד בין מס' 1 ומס' 2 הוא כהברד בין המנהיג ובין הביצועיסטים. מס' 1 נושא את החזון, המכתבית את היעדים. מס' 2 מבצע.

הביצועיסט משוכנע שהוא איש "פרגמטי", הבו לתי אוריות, העושה "מה שצריך לעשות". נדמה לו שאין לו השקפת-עולם, ועל אחת כמה וכמה שאין לו "אידיאולוגיה" (בלשונו) זוהי ביכלל מילה גסה).

אך מובן שאין אדם בלי אידיאולוגיה. כל אדם, ויהיה גם גדול הציניקאים, פועל על פי מערכת-ערכים. אחרת לא יכול היה לתפקד.

אדם שנדמה לו שאין לו השקפת-עולם, מעיד על עצמו רק שהוא קיבל את השקפתו, כשהיא

אני מודה שאני מחבב את ייגאל הורביץ. אך זאת בושה. איך אפשר שלא לחבב אותו? הוא טיפוס. כודו מיקשה אחת. אותנטי.

הוא גבר לעניין. בלי חוכמות. איש הגון. המאמין במה שהוא עושה. יש לו חוש-הומור משלו. ארצי. בלי עידון. אך גם בלי זדון.

הוא הדוגמה הטובה ביותר לאותו סוג של ישראלי שהדבקנו לו בשעתו תואר מיוחד: **ביצועיסט.**

הביצועיסט הוא אדם בעל מעלות רבות. מעלותיו הן גם מגרעותיו. **יש לו כוח, ובכוחו זה טמונה חולשתו.**

הביצועיסט יודע לעשות דברים. להפעיל בני-אדם ולתאם את מאמציהם. לעורר אצל פקדיו את הרצון לעבוד למענו. למנוע מעמיתיו ומן הממונים עליו להפריע לו. הביצועיסט יודע לנתח את היעד, ולמצוא את השיטות הנכונות כדי להגיע אליו. הוא יודע להאציל סמכויות, להקשיב לעצות, להנחות עבודת-צוות. **יתכן שאינו חזק בתיכנון, אך הוא יודע ל-אלתו, "לעשות סדר בכרדק".**

הוא יודע לפשט עניינים מסובכים, לסלק מליצות בומבסטיות, להסביר מה יש לעשות, לשכנע את החברה להטות שכם.

אמור לו מה יש לבצע — והוא יבצע את זאת על הצד היותר טוב.

הוא מסוגל לעשות כל דבר, מילבד אחד: **לקבוע מה יש לבצע.**

הרי על כן הוא ביצועיסט — וביצועיסט בילבד. הביצועיסט אינו מנהיג. הוא מבצע את הוראותיו של מנהיג.

המנהיג רואה את היעד. הביצועיסט ממפל בעצים — נוטע, מגדל, גוזם, כורת. הכל לפי הצורך.

המנהיג רואה לנגד עיניו תמונה שלמה. תמונת המציאות שהוא מבקש ליצור. קיראו לזה "חזון". קיראו לזה "השקפת-עולם". קיראו לזה "תפיסה". הוא רואה העניין הכולל. את המוקד שבו מתקשרים כל התפקידים המעשיים ומשתלבים במאמץ כולל.

מי שיש לו חזון, יכול להרים את החמונים מעל למציאותם היומיומית האפורה, להפיח בהם רוח של התלהבות, לקרוא להם למעשים הירואיים.

המנהיג הוא המצביא של כל כוחות החברה. היודע לאן הוא מוביל. הביצועיסטים הם האלופים, מפקדי האגודות, הפועלים על פי התוכנית הכוללת — גם מבלי להבין אותה. די להם להבין את תפקידם שלהם, ולבצע אותה בכישרון ובעילות. הביצועיסט ממלא תפקיד חיוני. הוא נכס יקר. **כת נאי שיש מנהיג הקובע לו את היעדים.**

מוזגם של הביצועיסטים הישראליים, בני דור ה-דור בן-גוריון. הם גדלו תחת כנפיו של מנהיג כזה.

אפשר להתווכח הרבה על חזונו ודרכו של "הזקן". ההיסטוריה עדיין לא גמרה את החשבון איתו. דרוש מרחק של עוד חמישים או מאה שנים לעריכת חשבון כזה. אך אין ספק כי לדוד בן-גוריון היתה תפיסה שלמה — לאומית וחברתית, תרבותית וכלכלית. החל באוריינסציה הבינלאומית וכלה בקיבוץ הגלויות בכל האמצעים, החל בנייה המאבק נגד הלאומיות הערבית וכלה בבניין חברה בעלת אופי מסויים.

היו כמה קבוצות רעיוניות ששללו תפיסה זו, שהציגו לעומתה תפיסות אחרות. אך החזון הבן-גוריוני יצר קונו סנוס לאומי רחב מאד. וכמו כל תפיסה שהצליחה להשתלט על ציבור, היא נראתה כ-מובנת מאלה. כל כפירה בה נראתה כסטייה מטורפת, הנוגדת את השכל הישר. יתר על כן, בן-גוריון היה איש חזק. מנהיג בעל אופי נוקשה, ששבר כל התנגדות.

דור שלם של ביצועיסטים ישראליים גדל בצילו של איש זה. לפי סיסמת-הבחירות שכבשה בשעתו את לב הרבים, הם "אמרנו כל זקן". **איש לא אמר "כן זקן" ביתר דהת והתי מספרות מאשר ייגאל הורביץ.**

גם כאשר חורח בן-גוריון, לא נעלם צילו של "דור האבות". שקבע את החזון ואת התפיסה לצעירים, שנתבעו אך "לבצע". אחריו האינטרמצו של דור אשכנזי, שנראה כאיש חזק (אך שהיה רחוק מזהות כזה), בא תורה שג מנהיגה חזקה חדשה, גולדה מאיר.

צעירי המפד"ל בראשות

זבולון המר, יחד עם

סיעתו של השד

אבו־חצירא, פתחו

במאבק להפלת

השד בורג (משמאל)

והמילחמה התפתחה

לקרב של

השמצות מיניות

לו נהג צמוד: „אני עובד עם שתי תחנות מוניות, יצהל והקסטל, וכאשר אני מוזמן מונית, הם בדרך כלל שולחים לי את אותם נהגים שהם יודעים שאני אהב לנסוע איתם.”

אחרי פרשת המוניות הגיע מיכתב אנו־נימי נוסף אשר סיפר על פרשה ישנה, לפיה ערכה כביכול בתו של אחד ממנהיגי המפד"ל הפלה מלאכותית.

לאנוס את

המתמטיקה

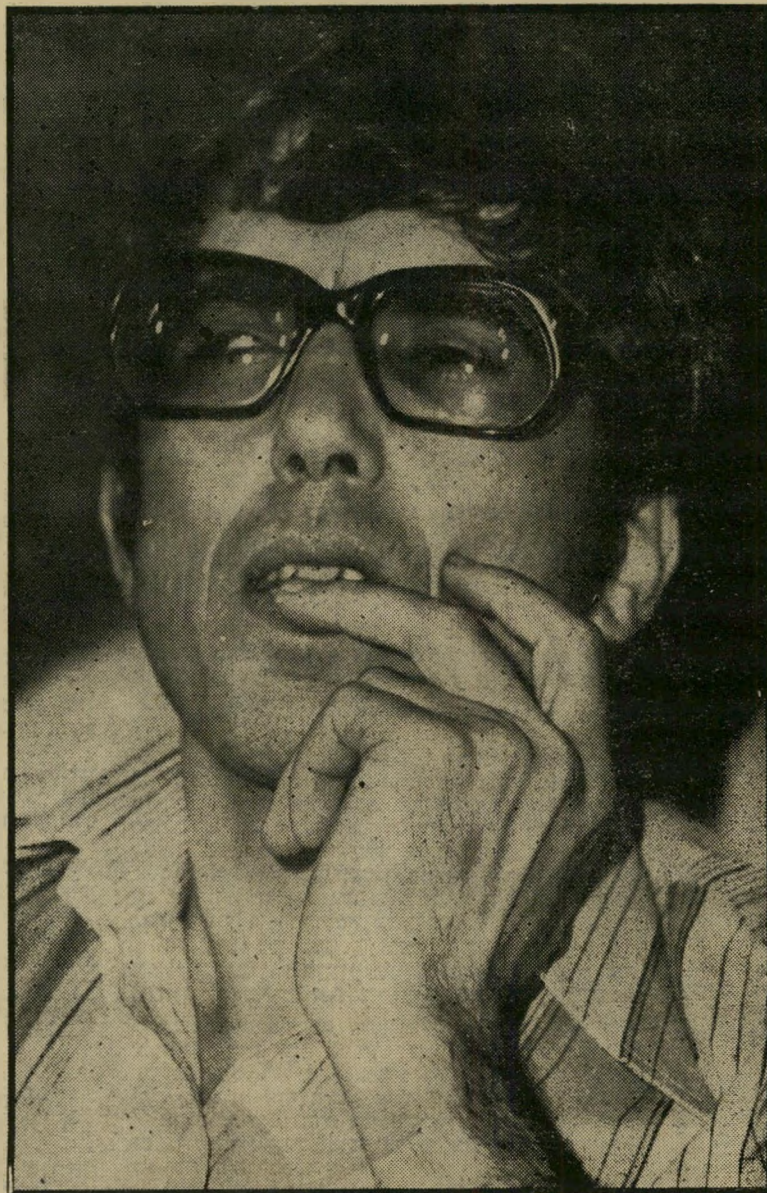
מה אירע במפלגה השלישית בגודלה בארץ שהביא למילחמה כה עזה, נטולת כל חוקים ורסן? שתי סיעות גדולות וחשובות במפד"ל קמו על מנהיגיה של מפלגה זו, הד"ר יוסף בורג, כדי להפילו מכס ראשות המפלגה. סיעת הד"ר התחדשות, שהיא איחוד של שתי סיעות קטנות, הצעירים והסיעה המרכזית, התחברה להפלת בורג עם סיעת ליכוד ותמורה. גם הצעירים, בראשותו של שר-התינוך זבולון המר, וגם ליכוד ותמורה של אהרון אבו־חצירא טוענים, כי עיקר מטרתם אינו דווקא בורג. הם שונאים שיג'אה תהומית את האיש החזק של המפד"ל רפאל בן־נתן, אותו מכנים „שרגא נצר של המפד"ל". בן־נתן הוא איש אמונו של בורג, ויש הטוענים כי לבורג לא יהיה כל כוח אם הוא לא ייתמך על־ידי בן־נתן. בן־נתן, איש גדל מידות, הצליח

כיתה מול כיתה

לרכו בידיו סמכויות אירגוניות והשפעה כספית גדולה ביותר במפד"ל, והוא היש איש המושך בחוטים מאחורי הקלעים. בעיקר בכל הנוגע למילחמת ההישרדות של בורג נגד הצעירים וליכוד ותמורה. המאבק מתנהל עתה סביב דרישת למיפנה לקיים בחירות לסניפי המפד"ל. הבחירות האחרונות במפד"ל נערכו לפני שמרנה שנים, בשנת 1972. חמש שנים אחרי כך נערכו אמנם בחירות, אך לא נערכה התמודדות. כל הסיעות במפד"ל החליטו על הליכה משותפת תחת רשימה אחת על פי הסכם מוקדם לחלוקת הכוחות במפד"ל. עתה דורשים בורג ובן־נתן לערוך בחירות בסניפי המפד"ל. אם יערכו בחירות בסניפים, נוכל להוכיח שאנחנו מהווים רוב במפד"ל וכי טענות הצעירים שכווחם עלולה על שלנו, הם בחזקת פורר פגנדה זולה, אומר בן־נתן. האופוזיציה במפד"ל טוענת שהיא מוכנה לבחירות בסניפים אבל רק לאחר שיפתחו שורות המפד"ל לחברים חדשים, שנמנעים להצטרף לתנועה זו משום שאינם רוצים להצטרף גם להפועל-המיוזרחי. כיום אפשר להצטרף למפד"ל רק על־ידי הצטרפות להפועל-המיוזרחי.

האופוזיציה יודעת שאם תתקבל דרישה תה לפתיחת השורות, לא יערכו בחירות פנימיות במפד"ל. עד שיתקבלו החברים החדשים ויעברו ששת חודשי המועמדות המתחייבים מחוקת המפלגה, יעבור זמן רב, והבחירות לכנסת תעמודנה בפתח. לפני בחירות לכנסת אין המפד"ל יכולה להרשות לעצמה התמודדות פנימית. לדברי הצעירים וסיעת ליכוד ותמורה אין הם רוצים בבחירות לסניפים, משום ששם יש להם מה להפסיד. אמר השבוע חבר-כנסת מסיעות האופוזיציה: „בארבעה מתוך חמישה סניפים אנחנו שולטים רק בסניף אחד שולטת למיפנה. יש לנו מה להפסיד ולמיפנה יכול רק להרויח.”

לעומת זאת מוכנה האופוזיציה במפד"ל לבחירות למוסדות העליונים של המיפנה, הוועידה, המרכז והוועד-הפועל שלה. לדעתם הם יביטו את למיפנה בבחירות. על פי ההסכם משנת 1977 יחסי הכוחות במפד"ל הם כאלה: סיעת למיפנה של הד"ר בורג מחזיקה ב־30 אחוז מהכוח במוסדות המפד"ל. גם לסייעת ה־התחדשות 30 אחוז, אולם בהסכם מ־1977 כתוב כי למיפנה הבכורה. למרות מיספר האחוזים הזה, 30 האחוזים של ההתחדשות מתחלקים בין הצעירים, בראשותו של זבולון המר, להם 18 אחוז לבין הסיעה

שרידות אבו חצירא בכמה תיגדל הסיעה?

המיכתבים האנונימיים רודפים במפד"ל זה את זה, כאשר תפוצתם גדלה והולכת. המיכתב הראשון טען, כי בנו בכורו של אחד מראשי המפד"ל נולד ארבעה חודשים אחרי נישואיו של אותו מנהיג. הכל במפד"ל יודעים באיזה מנהיג מדובר והכל מנחשים מי עמד מאחורי משלוח המיכתב שהגיע אל כל פעילי המפד"ל ועסקניו ברחבי הארץ. מקורביו של אותו מנהיג טוענים, כי אנשיו של האיש החזק של המפד"ל, מוז"ל הפועל-המיוזרחי, רפאל בן־נתן, הם שחיברו ושלחו את מיכתב השיטנה. בן־נתן עצמו מכחיש, כי ידע על המיכתב. לדבריו „יש הרבה אנשים, דווקא בסיעתו של אותו מנהיג, המעוניינים לפגוע בו. יש גם אנשים במישרד עליו מופקד אותו מנהיג המעוניינים לפגוע בו. אני לא שלחתי את המיכתב ועד כמה שאני יודע אף אחד מאנשי לא שלח אותו.”

התגובה לא אחרה לבוא. אחד האנשים החזקים במפד"ל, הנמנה על צמרת סיעתו של הד"ר יוסף בורג, הואשם בניהול רומן אהבים עם אשת רב של מושב ליד ירושלים. אותו עסקן נשוי כמובן, והיו מי שהזכירו לעסקן פרשה אחרת, בה היה מעורב לפני כמה שנים, כאשר הוא היה זיק סילגש. הצעירים המתנגדים לאותו עסקן ולסיעת למיפנה של בורג מכחישים, כי הם כתבו את המיכתב. אמר אחד מהם: „לאותו עסקן יש אייביים רבים דווקא אצלו בסיעה. יש להניח, כי הם שלחו את המיכתב”. גם הרב, בעלה של האשה שהאשמה בקיום יחסים עם אותו עסקן, יצא להגנת העסקן וטען: „המתנגדים הפוליטיים של העסקן הם שמעלילים עליו ועל אשתי עליה זו.”

התגובה לא אחרה לבוא. אחד מראשי צעירי המפד"ל, שאינו חבר-כנסת, היה הקורבן הבא של מערכת השמועות. הפעם לא פגע המיכתב האנונימי בו אלא באשתו, והיא הואשמה ביחסים עם גברים רבים. הצעירים רתחו מזעם ואפילו התגובה החריפה שבאה לא הפחיתה מעמדם.

בן־נתן הואשם בהשתוללות כספית. מיכתב אנונימי שהגיע לידי כל מי שחובש כיפה על ראשו בבניין הקסטל בתל־אביב, שם נמצאים מישרדי המפד"ל והפועל-המיוזרחי, סיפר, כי בן־נתן מוציא למעלה מ־50 אלף לירות לחודש להוצאותיו ה־אישיות על חשבון הפועל-המיוזרחי ואף מחזיק נהג־מונית צמוד. בן־נתן מכחיש האשמות אלה. לדבריו אין הוא מוציא יותר מעשרת אלפים לירות לחודש, ואין

איך רואה כל אחד מהמחנות את חלוקת הכוחות במכ"ל

ה ס י ע ה	המצב כיום	למיפנה	התחדשות	ליכוד ותמורה
למיפנה	30	40	20	22
התחדשות (צעירים ומרכזים)	30	25	40	30
ליכוד ותמורה	20	15	20	35
המושבים	10.5	10.5	10.5	8
נשים	9	9	9	9
קיבוץ דתי	5	5	5	2
סך-הכל	104.5	104.5	104.5	106

לאיש גושיאמונים שקם אז, וכמובן איש הצעירים ומקורב להמר. אנשי למיפנה מקווים שעתה, עם התפרקותו של גוש-אמונים והקמת התחיה, אליה לא הצטרף דרוקמן, הוא יחזור. "הביתה" לסיעת למיפנה. המר ובן-מאיר דוחים טענה זו ואף דרוקמן מאשר כי הוא תומך בצעירים. לגבי נציגת הנשים ברשימת המפד"ל בכנסת, ח"כ שרה שטרן-קטן, טוען כל אחד מהצדדים: "שלי היא". למיפנה טוען כי לשטרן-קטן יש טינה לצעירים משום שהם לא תמכו בה ערב הכנת הרשימות לכנסת ורצו בעסקינות אחרת, זהבה פלתי-אל, כחברת-כנסת. לעומת זאת תמכה ליכוד ותמורה בשרה שטרן-קטן. בשיחות של שטרן-קטן בנושא פתיחת השורות במפד"ל, שהם לאמיתו של דבר דחיית הדרישה ל- בחירות בסניפים, הביעה כבר שטרן-קטן את תמיכתה באופוזיציה. אין לדעת מה יחליט בסופו של דבר מרכז המפד"ל. למיפנה בונה את הצלחתה על 30 האחוז שלה ועל עריקות בשורות

רוצים להדיחו מהכנסת הבאה ולהכניס אליה במקומו את יוסי פישלר, חבר מועצת עיריית תל-אביב וכנו של אחד מעסקני ליכוד ותמורה יצחק פישלר. אבו-חצירא

יבגוד בחבריו חברי-הכנסת השלישי של ליכוד ותמורה. פנחס שיינמן, ויצטרף ל- בורג. לדברי מקורבי בורג כועס שיינמן על חבריו בליכוד ותמורה על כך שהם

המרכזית בראשותו של זרח וורהפטיג הקשיש שלה 12 אחוז. סיעתם של שר הדתות אהרון אבו-חצירא ושל ח"כ דודי גלס מחזיקה ב-20 אחוז מההשפעה במוסד דות המפד"ל, למושבים 10.5 אחוז לנשים 9 אחוזים ולקיבוץ הדתי חמישה אחוזים. סך הכל 104.5 אחוזים. במפד"ל טוענים שבשנת 1977 היתה נכונות להשיג שלום בית. אפילו על חשבון חוקי המתמטיקה. כל אחת מהסיעות טוענת כי כיום כוחה גדול הרבה יותר, וכי ההסכם מקפה אותה. אנשי למיפנה טוענים כי לו היו נערכות היום בחירות הם היו זוכים ב-40 אחוז אשר יבואו בעיקר על חשבון ההתחדשות וליכוד ותמורה. הצעירים משוכנעים כי כיום כוחם גדול הרבה יותר. לדעתם תגיע כוחה של ההתחדשות ל-40 אחוזים שיבואו כולם על חשבון למיפנה. בליכוד ותמורה טוענים כי כוחם יגדל ב-15 אחוזים ויגיע ל-35. ההתחדשות תשאר בכוחה הנוכחי, 30 אחוז, למיפנה ירד ב-8 אחוזים ל-22 אחוז, סיעת המושבים תרד ל-8 אחוזים, הנשים ישמרו על כוחם והקיבוץ ירד לשני אחוזים.

עתה עסוקים הכל בגיוס תמיכת אישי המפד"ל למחנה שלהם. אנשי למיפנה מכינים את המורדים בכורג קבוצת אוסלו ב, על שם ההתכנסות של אוסלו א' שנערכו לפני שנים אחדות בבית-הקפה לגלילות ברחוב אבן-גבירול בתל-אביב כדי להדיח את יצחק רפאל. לדעת למיפנה משתייכים לקבוצת אוסלו ב' רק ארבעה חברי כנסת מתוך ה-12 של המפד"ל: וכולן המר ויהודה בן-מאיר מהצעירים, אהרון אבו-חצירא ודודי גלס מליכוד ותמורה. לדעתם

ח"כ דרוקמן מנהיג ללא גוש

מוכ"ל ורמוס ומוכ"ל בן-נתן מיכתבים אנונימיים

שרי-חינוך המר השמעות מישפחותיות

ח"כ גלם בחירות במקום בחירות

האופוזיציה בעת הצבעה חשאית. האופוזיציה משוכנעת כי תצליח לסכל את מיזמת הבחירות לסניפים ברוב מוחץ. נראה כי כמו תמיד, יגיעו שני הצדדים לפשרה ויחליטו על עריכת בחירות כפולות: ל- סניפים, בחירות שבהן רוצה למיפנה ולי- וועידה, בחירות שבהן רוצה האופוזיציה. אולם גם אם תושג הפשרה, שהיא ל- מיתו של דבר נצחון לאופוזיציה, ישאירו המכתבים האנונימיים והבוץ שהתזו המנהיגים זה על זה מישקע מר, שלא במהרה אפשר יהיה להתגבר עליו.

וגלס דוחים בתוקף אפשרות כזו. לדבריהם יוסי פישלר הוא רק אחד מהמועמדים למקום השלישי בסיעתם, ממש כמו שיינמן עצמו, ואין לו כמעט כל סיכוי.

למיפנה יש שלושה חברי כנסת מוצ"הרים. מילבד בורג עצמו, תומכים גם ח"כ אברהם ("אברמל") מלמד ובן-ציון רובין בעריכת בחירות בסניפים. בורג מעריך כי גם ח"כ אליעזר אבטבי, איש המושבים, יתמוך בו, והאופוזיציה מקבלת הערכה זו.

בעוד שלגבי אבטבי קיימת הסכמה, הרי שכל אחד מהצדדים טוען כי יתר חברי הכנסת מונחים בכיסו. אנשי למיפנה משוכנעים כי הד"ר זרח וורהפטיג יפר את בריתו עם הצעירים ויתמוך בבורג. וורהפטיג שונא את גלס, וברגע שהצעירים הולכים עם גלס, הוא יצביע נגדם. הצעירים מגחכים למשמע גירסה זו. להם ברור שורהפטיג הולך איתם עד הסוף. הדעות חלוקות גם לגבי הצבעתו של הרב חיים דרוקמן. איש גושיאמונים. עד מילחמת ששת-הימים היה דרוקמן איש למיפנה, אולם כשעלה נושא השטחים, הוא הפך

גרמניה רועשת מכרשת הדוגמנית, א הרומן הסודי

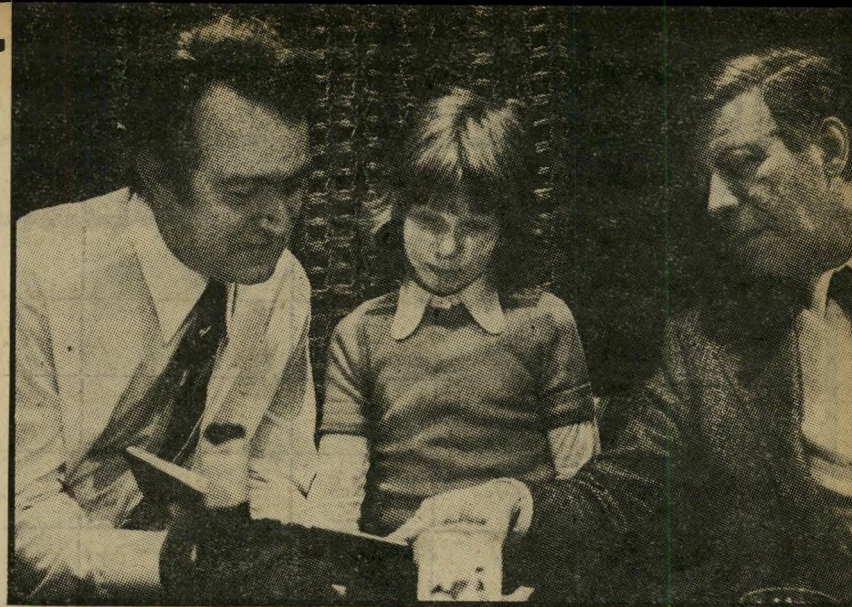

עדנה רותם עם יוהנס ראו, ראש

עם מדי קולק
ראש עיריית
עדנה רותם
„ליוהנס יש דיעה על כל אחד ממנהיגי ישראל.
עדנה ומוטיפה, הוא ג'נטלמן אמיתי, ואני אוה

הודיע לעדנה: „אני אטלפן לבעלך הטייס ואומר לו שאני רוצה אותך.“
מספרת עדנה על הרומן שלה עם ראו, רומן שבינתיים הספיק להסעיר את עיתוני גרמניה: „הכרתי את יוהנס כאשר הייתי צעירה, חברה במישלחתינוער בנסיעה ל-גרמניה. אני חושבת שמצאתי חן בעיניו יותר מכל שאר חברות המישלחת.“
גם כאשר חזרה המישלחת לארץ נמשך הקשר בין עדנה ליוהנס. „הוא היה כותב לי מיכתבי אהבה לוחטים, וכמעט שיכנע אותי לבוא לגרמניה להתחתן איתו. אבל בינתיים הכרתי את בעלי, התחתנתי איתו וכתבתי ליוהנס שאני נשואה ושאני מבי קשת לנתק את הקשר איתו. הוא כיבד את בקשתי, ולא כתב לי יותר.“
לפני כמה חודשים נסעה עדנה לגרמניה יחד עם דוגמניות של חברת ניבה שערכה סידרה של תצוגות-אופנה בדיסלדורף. „טילפנתי למישרדו של יוהנס. לא רציתי להפריע לו, ורק אמרתי למוכירה שלו ש-תמסור לו דרישת-שלום מעדנה ברייטנ-פלד מישראל, ושאני מתגוררת במלון הילטון. כעבור כמה דקות הוא התקשר. הוא היה מלא התרגשות, אבל הסביר לי שלא נוכל להיפגש בדיסלדורף. „העיתוני אים רודפים אחרי ויש עלי שמירה בטחון ניה. אני לא יכול להיפגש איתך כאן, אבל אני מגיע לישראל עוד כמה חודשי שים. מדי יום שוחחנו בטלפון כמה שעות.“
הרומן הסלפוני של עדנה הסתיים

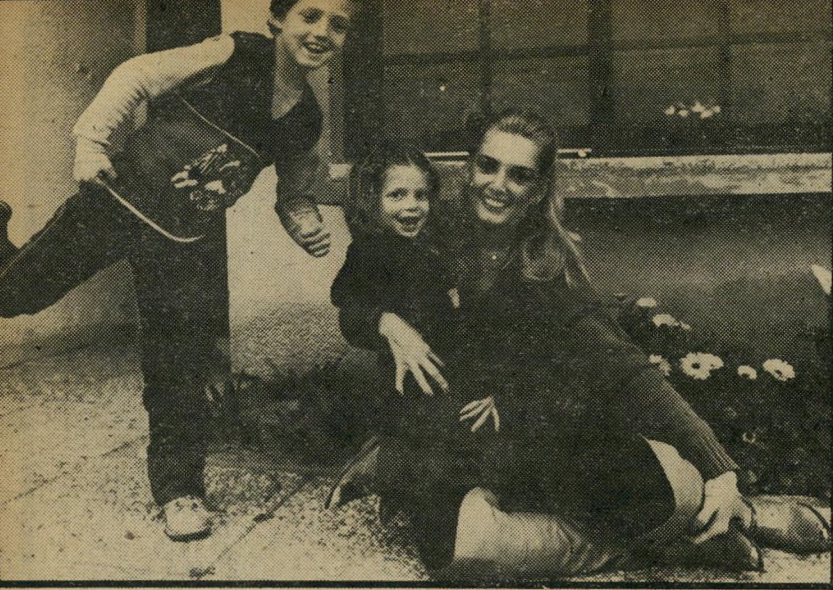

עם הקאנצלר
ראש ממשלת חבל צפון הריין-לוסטפליה, יוהנס ראו (משמאל) יחד עם קאנצלר גרמניה-המערבית הלמוט שמיטס, חבר מיפלתו של ראו, שנגדו הוא עומד להתמודד בבחירות על תפקיד הקאנצלר.

ב ואי לגרמניה. אני אשלח לך כרטיס. תלמדי להכיר אותי ואנחנו נתחתן. צפוי לך עתיד מזהיר איתי, ואני אוהב אותך.“ עדנה רותם לא יכלה שלא להיזכר בשבוע שעבר במיכתבי האהבה הלוחטים ששלח לה יוהנס ראו לפני 12 שנה. אז היתה עדנה סטודנטית צעירה ויפה, בתו של אחד הקצינים הבכירים של מישטרת ירושלים, היינץ ברייטנפלד. ראו

דוגמנית צמרת
עדנה רותם, אשת טייס ואמא לשני ילדים נחשבת כיום כאחת הדוגמניות המצליחות בארץ. לפני כמה חודשים היא נשלחה מטעם ניבה לגרמניה ושם התחשף הרומן שלה עם ראו. העיתונים הגרמניים עשו על פרשת הרומן של המדינאי עם הדוגמנית הישראלית.

שתי הטייס הישראלי, והמדינאי הגרמני ישי של עדנה

עם הילדים עדנה רותם עם שני ילדיה, רונן וחגית בכניסה לביתה שבמתחם השרון. "כאשר התחתנתי עם בעלי כתבתי ליוהנס על הכל וביקשתי שהקשר ביננו יסתיים. עכשיו, אחרי כל כך הרבה שנים, הקשר התחדש."

אפילו יותר, תמונה שלו עם הקדשה ב- עברית באותיות לטיניות. אני אוהב אותך. הוא כזה ג'נטלמן שאפילו לבעלי הוא השאיר מתנות: עניבה ומצית. עתה ממתנים בוחריו של ראו בגר- מניה ובעולם-האופנה בישראל לראות כיצד יסתיים הרומן הסודי של ראשי-הממשלה מחבל צפון הריין-ווסטפליה עם אשת ה- טייס הישראלי, הדוגמנית עדנה רותם.

"כל הזמן הוא אמר לי: תעזובי את בעלך. בואי איתי לגרמניה. יהיו לך חיים נהדרים איתי! אני לא חושבת שהוא צחק סתם. אם הוא היה מתבדח על חשבונך, הוא לא היה חוזר על זה כל כך הרבה פעמים, ולא היה מסתכל בי בעיניים, במבט המיוחד הזה, כשהוא אמר את זה. לפני שנסע הוא השאיר לי שתי מתנות. האחת, סכ"ם מכסף והשנייה, שיקרה לי

משלה של חבל צפון-הריין-ווסטפליה

כאשר חזרו הדוגמניות לארץ. אולם, כפי שהבטיח, הגיע יוהנס ראו, לפני שבועיים לישראל. עוד לפני שהגיע התר- קשרו אל עדנה ממשרד-החוץ. על פי בקשתו המוקדמת של ראו קבעו לה עימו פגישה. אותה פגישה גררה פגישה נוספת ואחריה עוד פגישה, ועדנה ויוהנס בילו כל דקה פנויה שלהם ביחד. "בפעם הראשונה פגשתי אותו במלון הילטון בתל-אביב. עבדתי בשבוע-האופנה והוא בא לבקר אותי, כשזיהו אותנו, עשו לכבודו תצוגת-אופנה מיוחדת, אבל הוא ישב לידי והתבונן בי כל הזמן. החזיק לי את היד ובכלל לא שם לב לדוגמניות. לא רציתי שבעלי ייפגע, לכן הזמנתי אותו אלינו הביתה לארוחת-ערב. הוא הגיע שעה לפני המועד שקבענו. ניכר היה בו שבעלי לא כל כך מעניין אותה, והוא שיחק כל הזמן עם הבן שלי רונן. יש לו גישה נהדרת לילדים. הוא גבר חם, מבין וחכם, ואני אוהבת גברים כאלה." יוהנס ראו לא הסתפק בפגישה במלון ובארוחת-הערב בביתה של עדנה. "למחרת הוא הזמין אותי למלון אכדיה שבו הוא התגורר. היה לנו נהדר ביחד. יוהנס הוא גבר מבין והיה לי טוב איתו. בשלב מאוחר יותר הוא רצה לפגוש גם את אבא שלי. טלפנתי לאבא והוא הגיע למלון. נערכה ביניהם שיחה של גברים. מעניינת מאוד, ואני חושבת שהוא מצא חן בעיני אבא שלי.

שלמים טדי קולק שולח מבט חמדני לעברה של ינה בפניו דגמים חדשים בשבוע-האופנה האחרון. ויוהנס חכם אני מקבלת כל מילה שלו. אומרת נטלמנים כמוהו, ולא מחוספסים כמו הישראלים."

בפתח השגרירות הגרמנית עדנה רותם בפיתוחה של שגרירות גרמניה ב- תל-אביב. עדנה לא ננעתה להפצרותיו של יוהנס לעזוב את בעלה ולבוא עימו לגרמניה, אך הבטיחה לבקר אותו בעוד כמה חודשים, ואז נשב ונדבר ברצינות.

(המשך מעמוד 30)

אלה בשכבות התומכות בליכוד. אם אכן יהיה צורך לדווח על כל עיסקה של יותר מסכום מסוים — כגון רכישת מכונית, ציור אמנותי ודירה, וביצוע עסקות כלכליות — יצטרך במחשב שילטונות המס חומר עצום על תנועת הכסף, ובעיקר של הכסף השחור.

גם למסירת הצהרות הון על-ידי כל האוכלוסיה שמעל למעמד של שכירים בינוניים יכולה להיות חשיבות רבה. עצם הידיעה, כי הצהרות הון עלולות להיבדק ביסודיות ושכך יתגלו סכומי הכסף ופריטיה הרכוש שהוסתרו עד כה, יכולה לדחוף אזרחים רבים להצהיר על הכנסותיהם האמיתיות.

מוות טיבעי? אולם השבוע פיקפקו רבים ביכולתה של הממשלה להגשים אמר צעים אלה.

מבחינה פוליטית, כבר ירד מטר של דיברייביות על הממשלה. כל עתירי הנכסים במדינה ומשרתיהם — רואי-חשבון, מישפטים, מנהלים — מתחו ביקורת על ההחלטות. טענו שאי אפשר לבצען, שזה יטיל על המשק עומס, שהשילטונות לא יוכלו להשתמש בחומר, ועוד ועוד.

איש לא העז להתקיף את ההחלטות מבחינה מוסרית — כפי שהותקף לא מכבר ה"מלשונן" — אך מותחני-ביקורת קיוו, כי יעלה בידיהם להרפות את ידי האוצר, כך שההחלטות ימותו מוות טיבעי. **שאלה של "אם"** לצד הביקורת הרצויה עלה גם החשש שמא באמת אין משרד-האוצר מסוגל לבצע את ההחלטות ולהפיק מהן את התועלת הדרושה.

זה יהיה המבחן האמיתי, והוא יבוא רק בעוד כמה חודשים. ועל כך גם ייערך המאבק האמיתי — בין בעלי-המאה והציבור הרחב, ובין הביורוקרטיה ושוחרי הפורומה.

כל האמצעים גם יחד לא יהוו פיתרון של ממש לבעיות המשק, ואין הם מעידים על קיומה של תפיסה כלכלית חדשה, שיש בה כדי לחולל שינוי מהותי (ראה הנדון). אך אם אכן תיפתח מלחמה של ממש בהון השחור, יהיה בכך צעד חשוב ורצוי.

השבוע היה הדגש על המילה "אם".

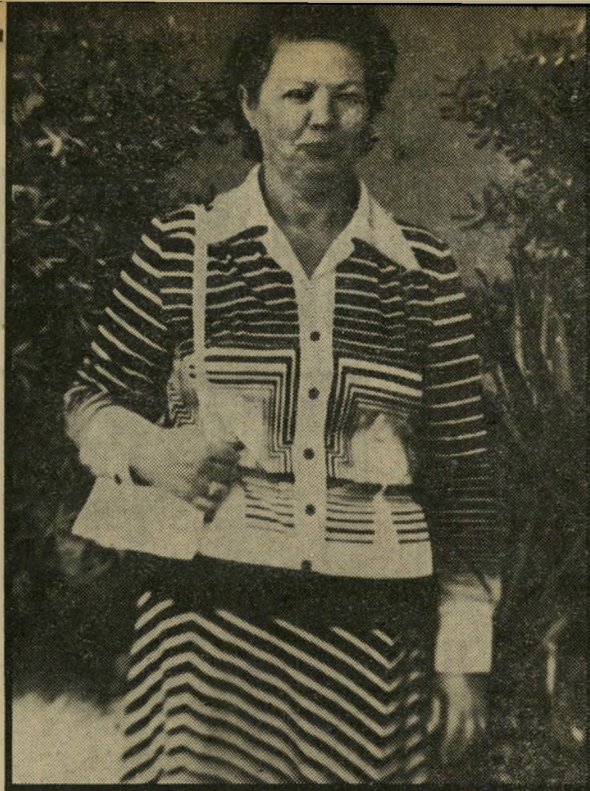
פרסומת

הקאדילק החום

ח"כ פלאטו-שרון ממושיך בתעודותיו. עתה הוא מציג להגריז את מכונית הקאדילק שזו בין רוכשי ספרו החדש

ח"כ שמואל פלאטו שרון צריך פירסומת כמו אוויר לנשימה. למרות שמדי פעם מתפרסמות ידיעות בעיתונים על כספיו שחייב פלאטו לאנשים ולמוסדות, עבור פירסומת אישית אין הוא חוסך כלל. בימים אלה יצא לשוק ספר שכתב פלאטו, לדבריו בעזרת עשרות מומחים וכלכלנים. ביט עוזר מביא פלאטו את הרעיונות הכלכליים שלו, שלדבריו הם מקור רבים, אשר, יציגו את מדינת ישראל ה"נהדרת ממצב-הרוח הנורא שלה, ויבראו את הכלכלה שלה". כפי שהוא טוען, כאשר ביקש פלאטו מבית-הדפוס להדפיס 20 אלף עותקים מהספר, ניסה לשכנע אותו בעל-בית הדפוס להסתפק במהדורה צנועה יותר. "ספר כזה לא קונים", אמר, "מספיק להדיפוס שלושת אלפים".

אך בעל בית-הדפוס לא הכיר את כשרון הפירסום-העצמי של פלאטו-שרון. הוא לא ידע כי הח"כ מתכוון להשקיע יותר מ-6 מיליוני לירות בפירסומת סביב הספר, שהערך היחיד שלו לגבי מחברו נעוץ בכך שהוא מספק לו תירוץ למסע פירסומת. **קידומת ורצוי לדיבר**. לכריכת הרספר, שמחירו בשוק יהיה 100 לירות, מצורף תלוש ממוספר. על הקונה-הקורא לתלוש את התלוש ולמלא בו את פרטיו האישיים. בתלוש כתוב: "לכבוד ח"כ פלאטו שרון. קראתי את ספרך. הדעות המובעות בו נראות לי חשובות לעתידה הכלכלי של ישראל." בהערה שבשולי הרספר תלוש פלאטו: "מי שסיפרו יועלה בגורל יזכה במכונית הקאדילק של הח"כ". מכונית הקאדילק של פלאטו-שרון, מ-1975, שווה כיום כמיליון לירות. הוא טוען כי באחרונה התקין בה (המשך בעמוד 44)

החרט ישראל קישינובסקי רצח את אשתו פאניה, הטמין

את גופתה מתחת לבית ליד פחיה-האשפה וטען:

„אבוי אני אלמן!”

למקום הרצח. נפתחה רק לפני כמה ימים. יום גילוי הגופה היה בדיוק שבוע אחרי פתיחת התחנה, ולמרות שהיא עדיין אינה מאורגנת פעלו השוטרים במהירות. מפקד התחנה, רביפקד עזריה זמיר, ביקש מ"שוטרינו לעבוד שעות נוספות.

„היא הרסה לי את החיים”

תוך שדוש שעות קבעו החוקרים בירור את זהות הגופה. סיפר זמיר: „כשבאתי למקום, וראיתי את הגופה המתפוררת, היתה לי ההרגשה שזה המיבחן הראשון שלנו כתחנה חדשה. כל האנשים והחוקרים שעבדו בבוקר לא שוחררו ה"ביתה. רובם נשארו בהתנדבות עד הלילה. קשה היה להבחין בבירור בתווי הפנים של הגופה, לכן הפעלנו כמה צוותים. שני שוטרים הלכו לתחקר את השכנים. מתוך אינטואיציה הם שאלו אם יש אשה נעדרת בסביבה ונעו בחיוב. בשלב זה קראנו לקצין התלונות, שמטפל בנעדרים, ובעזרתו ובעזרת אחת השכנות זוהתה הגופה. „זה הדליק אור אדום אצל ראש משרד החקירות שלנו, פקד דויד רונן, והוא לקח את ישראל קישינובסקי לחקירה.”

בהתחלה הכחיש החשוד כל קשר לרצח. הוא מסר לחוקריו כמה גירסות סותרות. כשנשאל אם הוא יודע מה נמצא ליד פחיה הובל ענה: „אנשים מיסכנים.” אחר-כך סיפר כי אשתו התכוונה לעזוב את הבית ואף ארזה מיוזדות לשם כך. מאוחר יותר סיפר כי המיוזדות היו של הבן הצעיר. אחרי שהוצגו בפניו הגירסות הסותרות נשבר לפתע ופרץ בבכי. „היא הרסה לי את החיים”, קונן. „לא יכולתי לסבול יותר.”

ישראל בן ה-58 הוא נכה ברגלו האחת. שער לבן, פניו חרושות קמטים. הוא שרוי עתה בדיכאון ומפגין אדישות.

הוא נולד בקישינוב. שם הכיר את אשתו ושם נולדו שני בניה, האחד בן 29 והשני בן 22. לפני שמונה שנים הציע ישראל לאשתו לעלות ארצה. היא סרבה, בטענה שאין להם די כסף. לדבריו הוא כעס, שכן הוא עובד יומם ולילה בהרשות. אולם (המשך בעמוד 40)

לחקירה ומסר כי כבר זמן רב אין הוא ואשתו חיים ביחד. הוא שוחרר. לאחת מהשכנות אמר: „בשבילי היא מתה.” גופתה של פאניה קישינובסקי בת ה-54 התגלתה ביום השישי שעבר על-ידי כלב. סיפר בעל הכלב, מיכאל בוטרשווילי בן ה-13: „אני תמיד יורד לשחק עם החברים שלי אחרי הלימודים. ביום השישי שיחקתי עם הכלב שלי, רקס. פתאום ראיתי שהוא חופר באדמה. ליד פחיה הובל. „חשבתי שהוא מצא משהו לאכול. באתי וראיתי רגל שלמה. בהתחלה חשבתי שזאת חיה. לא רציתי לנגוע ברגל. הלכתי ל-שכנים וקראתי להם לבוא. הם אמרו שזאת רגל של בן-אדם. קראנו למיטרה והם התחילו לחפור ומצאו גופה. אחר-כך אמרו לנו שזאת הגופה של השכנה שלנו.”

מיד עם גילוי הגופה בחצר פתחה מיש-טרת בתיים בחקירה. תחנת המיטרה, הממוקמת במעברת בתיים הישנה, סמוך

ל**ישראל קישינובסקי** חזקן ירד ב-כבוד במדרגות ביתו. חדריה-מדרגות היה חשוך ובחורף ירד גשם. הוא גרר אחריו את גופת אשתו. פאניה, כפותה בחבלים, עטויה בחלוקי-בית וראשה עטוף במיט-פחת, כדי לעצור את שטף הדם. הוא השאיר את הגופה בחצר, ליד פחיה הובל. חיפש ומצא חתיכת פח ובמשך שעותיים כרה כמו ידיו את קבר אשתו. אותה רצח במוט ברזל.

אף לא אחד מהשכנים בבית, שברחוב נחום גיר 29 בבתיים, השגיח בנעשה. זה קרה לפני שלושה חודשים, בשלהי השנה שעברה. מדי יום ביומו היו השכנים מרוקנים את פחיה-הובל שלהם ליד הקבר, אך איש מהם לא העלה לרגע על דעתו כי הסירחון שנדף מהמקום הוא ריח גוויה. לפני כחודש הודיע קרוב מישפחה של פאניה במיטרת חולון על היעדרה. נפתח תיק נעדרים. ישראל קישינובסקי נקרא

הכלב מגלה הגופה

רקס, כלבו של מיכאל בוטרשווילי, ילד מהשכונה, נבר באדמה שליד פחיה האשפה, מתחת לעמודי-הבית, וחשף כף רגל. השוטרים העמידו את הבור ומצאו את הגופה.

הצעיר התלונן כי הוכה בידי שוטרים,
ואז היכו אותו שוטרים אחרים

ניקמת השוטרים

שלושה שוטרים לבושי אורחית פרצו לדירה שברחוב שבטי ישראל 15, בשכונת מוסררה בירושלים. הם הסתערו לעברו של נער בן 18 שהיה במקום. "אתה עצור!" הם הודיעו לבני שיטתית. הנער דרש לראות את פקודת המעצר. "אל תבלבל את המוח — בשבילך לא צריך פקודת מעצר", הם אמרו לו. מילבדו היה בדירה גם אחיו הצעיר,

ובכל הגוף קיבל בני שיטתית מהשוטרים. לדבריו, היכו אותו השוטרים כנקמה על שהעני להתלונן נגד המיטרה. לפני חצי שנה ניסה בני להתאבד בקפיצה מבניין מיטרת ירושלים. אז התלונן כי שוטרים שהחללו בו דחפו אותו למעשה. בתמונה משחזר בני את המכות.

בעיטות בבטן

עופר, בן 10, תלמיד כיתה ד' בבית הספר העממי תיכר בירושלים. סיפר עורפר על מה שעוללו השוטרים לאחיו: "כאשר בני אמר להם שבלי פקודת-מעצר הוא לא הולך איתם, הם תפסו אותו ונתנו לו מכות רצח. הכניסו לו בוקסים בפרצוף, הפילו אותו על הריצפה ובעטו בו. בני צרח מכאבים והם המשיכו. אני ביקשתי מהם להפסיק, אבל הם לא שמו לב אלי. "אחר-כך הם שמו על הידיים שלו אוזקים והמשיכו להרביץ לו. כשהוא כבול, בני ניסה להתגונן, אבל לא יכול היה עם האוזקים. אני לא יודע איך הוא חי

לתפוס בשיער ולחנוק

שלושה שוטרים שפרצו לביתו של שיטתית, בשכונת מוסררה בירושלים, סירבו להציג צרמער. תחת זאת הם תקפו את שיטתית, היכו אותו באכזריות, משכו בשערותיו וחנקו אותו. אחרי כן הובילו השוטרים את שיטתית למעצר ומנעו ממנו להיפגש עם פרקליטו. לפרשה מונה קצין בודק, גם תמונה זו שוחזרה עליידי בני.

תגבורת. לפתע היו בדירה 20 שוטרים וצלם מיטרתית. הצלם צילם את השוטר עם הדם באף ואמר: "עכשיו יש לנו הוכחה ששוטר הותקף". ביקשתי ממנו לצלם גם את הפרצוף של בני והוא סירב. אני יודע בדיוק את מה אני צריך לצלם, הוא אמר לי.

כעבור יומיים הובא בני לפני שופט שלום ירושלמי. הוא לא היה מיוצג על ידי עורך-דין ואנשי המיטרה יכולים היו לטעון בפני השופט כרצונם. מאוחר יותר טענה המיטרה, כי ניסתה למצוא את עורך-הדין אבירם, אך לא הצליחה. אבירם היה באותם הימים במישרדו או בביתו. השופט עצר את בני לארבעה ימים, למרות שהמיטרה ביקשה 15 יום. למחרת, כאשר הבינה המיטרה, כי אבירם מתכוון להגיש עירעור לבית-המישפט המחוזי, היא שיחררה לפתע את בני. הי מיטרה לא יכולה היתה להרשות לעצמה להתמודד נגד עורך-דין במיקרה של בני שיטתית.

התמיהה

של הוועדה

מיטרת ירושלים ידועה בחדר שים האחרונים כמיטרה האכזרית ביותר בארץ. תקרית הצעירות הפמניסטי יות, שהפגינו לפני כמה חודשים, ביניהן גם אורלי ידין, בתו של סגן ראש-הממשלה, היתה דוגמה לכך. הבנות שהפגינו בשקט הותקפו באכזריות היטרתית על ידי שוטרים צמאידם, ללא כל התגרות. בעזרתו של ידין הושתקה הפרשה.

שוטרי ירושלים היו מעורבים בחדשים האחרונים במיקרים רבים של תקיפה אכזרית של אזרחים. בכל פעם שמוגשת תלונה כנגד המיטרה על מעשה האכזריים, מתמנה קצין בודק אשר במרבית המקרים מוכה את החברים שלו. וכאשר המיקרה חמור, ויש עדים רבים לתקרית, הוא מחליט על גישה או על עונשים קלים אחרים לשוטרים התוקפים.

גם התקרית בשבוע שעבר לא היתה הפעם הראשונה שבה הכיר בני שיטתית את נחת זרועם של שוטרי ירושלים. לפני כחצי שנה נעצר בני עליידי מיטרת ירושלים. אחרי כמה ימי מעצר קפץ מה-

האב מוקה

אביו של בני שיטרתית מפנה את שיברו החפצים, שניזוקו עליידי השוטרים בעת שהשתוללו והיכו את בני. השוטרים גרמו להרוס רב בתוך הבית.

(המשך מעמוד 39)

קומה השלישית של בניין המיטרה. הוא נפצע, ואחרי שהחלים נתן עדות מזעזעת על הגורמים שהביאו אותו לסיון ההתרבות. לדבריו, היכו אותו השוטרים בכח אכזרי. עינו אותו ומנעו ממנו מזון במשך יומה שלמה. "המעשים של השוטרים גרמו לי לרצות להתאבד", סיפר אז בני. "השוטרים ניסו לזרוק אותי מהקומה השלישית, ואז נתקפתי בהיסטריה וקפצתי בעצמי. השוטרים לא מנעו ממני להתאבד ואפילו עודדו אותי."

בני שיטריה התלונן על השוטרים ש"בראשם עמד מפקח אבי כהן, ראש מחלק החקירות הכללי במיטרה מרחב ירושלים. שוב מונה קצין בודק מטעם המיטרה, דן בן-חיים, שניקה, כמובן, את אבי כהן וחבריו מכל אשמה."

אולם הוועדה הממלכתית לחקירת אלימות במיטרה, שבראשה עמדה סגן פרקליט מחוז תל-אביב, עורכת-הדין שרה סירי, התייחסה למקרה של בני שיטריה. קבעה אז סירי, לאחר שמתחה ביקורת חריפה על המיטרה ונזפה בשוטרים שהיו מעורבים בפרשה: "הוועדה מביעה תמיכה על דרכי החקירה בתיק זה. נעשו שגיאות בחקירה מראשיתה, וזאת למרות שעינו של הציבור היתה פקוחה, שגיאות אשר ספק אם ניתן לתקן."

הנזיפה אותה ספג אבי כהן בגלל תלונותיו של בני שיטריה הותירה, ללא ספק, מישקע מר בליבו. לפני שבועיים הצליחה המיטרה לקבל משופט צירמער נגד בני לאחר פרשת המכות טען דובר המיטרה הדרומי, סגן-ניצב יוסף תמיר, כי בני נחשד אז באלימות גופנית נגד אזרח. אחר כך שינה תמיר את גירסתו וטען, כי בני נחשד בשורה של התפרצויות. אבי כהן לא רצה לשלוח שוטרים מיחידתו כדי לערוך את המהומה בביתו של בני וכדי להכותו. הוא העדיף לשלוח שוטרים מיחידה אחרת, עמהם הוא מיווד. אל ביתו של בני יצא שוטר ל"ח", הלישה לתפץ קידים מיוחדים של מיטרה ירושלים. יחידה זו עוסקת בעיקר בנושאי פשיעה חמורה וחבריה אינם יוצאים לבתי חשור דים בתקופות או בפריצות כדי לעצור. אולם כשירות לאבי כהן, וכדי להסיר חשד מעליו, היו מוכנים שוטרים בכירים אלה גם לעשות שליחות. ללא צירמער הגיעו סמלי ל"ח", אדגר רביבו, בני רחמיים ועמיר פרינגלנג, לביתו של בני והחלו להכותו ולעשות שמות בבית.

במיסגרת החוק

ובכוח סביר

בני שיטריה צדק כשלא רצה לבוא עםם ללא פקודת מעצר. החוק קובע, כי רק כאשר מציגים בפני חשוד פקודת מעצר אפשר לעצור. אחרת המעצר אינו חוקי. ללא פקודת מעצר אפשר לעצור חשוד רק אם מול עיני השוטר נעשית עבירה המצדיקה מעצר, או אם לדעת השוטר עומד אדם לעשות פשע חמור כרצח או אונס. אפילו מפקד מיטרה ירושלים לא טוען, כי המיטרה של בני מסווג בדרך זו. אך דובר המיטרה מפרש את החוק כך, שהמיטרה יכולה לעצור את כל מי שהיא רוצה, מתי שהיא רוצה, עם או בלי פקודת מעצר של שופט.

בני שיטריה, הדחימו גם אותם. שכונה משוכנעים, כי המיטרה פשוט נקמה בבני בגלל התלונות שאותן הוא הגיש נגד המפקח אבי כהן. הסיגנון החדש של מיטרה ירושלים מוכר לתושבי מוסררה, אך האלימות והנסות המיוחדות של השוטרים, כפי שהופגנה ביום השלישי לפני שבוע, הדחימו גם אותם. מפקדי המיטרה טוענים, כי אין קשר בין שני המקרים. סגן-ניצב מנשה גולן אומר: "שלושה שוטרים שלי אושפזו ב"בית-חולים במצב אנוש". אחר כך התייב, כי מילבד שוטר אחד, שספג מבני חבטה באפו, תוך כדי הקרב שנערך בדייריה הצרה. לא נפגע מישו מהשוטרים. תמיר טוען: "השוטרים פעלו במיסגרת החוק והשתמשו בכוח סביר. לא היתה בידיהם פקודת מעצר, אך היתה בידיהם איגרת, וזה מספיק". אבי כהן טוען: "השוטרים שלי לא הצליחו למצוא את בני שיטריה, או ביקשתי מאנשי ל"ח למצוא אותו. אין כאן עניין של נקמה".

כדאי היה שעוד לפני שהמפכ"ל החדש, הרצל שפיר, יעסוק בתוכנית החומש וה"אירגון-חדש של המיטרה, הוא ידאג לכך שיד השוטרים תהייה נקייה, וירסן את היצרים האפלים של כמה משוטרי ירושלים.

(המשך מעמוד 38)

האשה טענה כי אין ברשותה כסף וכי עליו ללכת אל מלווה בריבית. ישראל הגיש בקשה לעילה, לדבריו, היתה בו אשתו ולא הגישה כלל בקשה עליה לארץ, ולכן התגרש ממנה ועלה. כעבור שנתיים כתבו לו בניו כי אשתו עומדת להיעצר. הם לא פירטו מדוע, אך ביקשו ממנו לפנות לסוכנות היהודית ולבקש עבורם ועבור אמם אישור לעליה. כאשר עלו הבנים והאשה, נשא אותה ישראל לאשה בשנית. הם גרו בראשון לציון ולפני שנתיים עברו לבתי-ים.

די,

הכל אבוד!

דברי ישראל היתה אשתו שתל-טנית. היא דרשה לנהל את כל ענייני הבית והמישפחה בעצמה, ומסרב לה היתה מקללת ומתנהגת אליו בגסות. היא שיכנעה את הבן הבכור לרדת לגרמניה, למרות התנגדותו של ישראל, בתואנה ששם ירוויח יותר. אחרי שסיים הבן הצעיר את שירותו הצבאי פנתה גם אליו ושיכנעה אותו להצטרף לאחיו.

"מאז לא היו לי עוד חיים", סיפר ישר-אל. לדבריו היתה אשתו ממררת את חייו ותובעת כי יעזוב את עבודתו בצבא ויפתח עסק. הוא סרב, והיא הגישה בקשה לגט. בית-הדין הרבני קבע כי האשה תקבל את הרהיטים והחפצים וישראל יקבל את הדירה. על פאניה נאסר להיכנס לדירה שבבתי-ים, אך לדבריו ישראל היא היתה באה אליו לעיתים תכופות, מציקה לו, אוכלת וישנה בדירה ועושה בה כבתוך שלה, מבלי להתייחס אליו.

בחודש דצמבר בשנה שעברה היא הור פיעה ערב אחד בדירה. התפרצה עליו וקיללה אותו. סיפר ישראל: "היא עשתה לי סימנים מגונים ואמרה לי: 'על גופתי

ישראל ופאניה קישנובסקי
"על גופתי המתה"

המתה אצא מהבית הזה. אם אני רוצה לאכול כאן, אני אוכל כאן. אם אני רוצה לישון אני אישן. אתה לא תגיד לי מה לעשות."

פאניה הלכה לישון בחדר הבנים ואילו ישראל נשאר בחדרו ובכה. "לא יכולתי לישון כל הלילה", סיפר. התחלטה גמלה בליבו באותו הערב. לחוקרי המיטרה גילה כי עד עתה נמנע מלפגוע באשתו בכל צורה שהיא בגלל הילדים, אך מכיוון ששני הבנים היו בגרמניה והוא עצמו הריגיש כי אין לו יותר בשביל מה לחיות, בגלל הטרדותיה, החליט לשים קץ לכל העניין. הוא ירד בשעה שתיים בלילה למכוניתו, הוציא מתוכה מוט ברזל, עלה לדירה והיכה באשתו הישנה כמה פעמים בראשה.

ישראל קישנובסקי עצור עתה בבית המעצר באביר-כביר. אחותו היחידה גרה בבתי-ים ומלבה אין לו קרובים בארץ. בדרך לבית-המעצר אמר בקול כבוש: "די! גמחני. המיטרה שלי נהרסה, אין לי אשה, אני עכשיו אלמן. הבית שלי, הלך. הבנים הלכו. הכל אבוד. אני לבד. מי יודע מה יהיה אתי?"

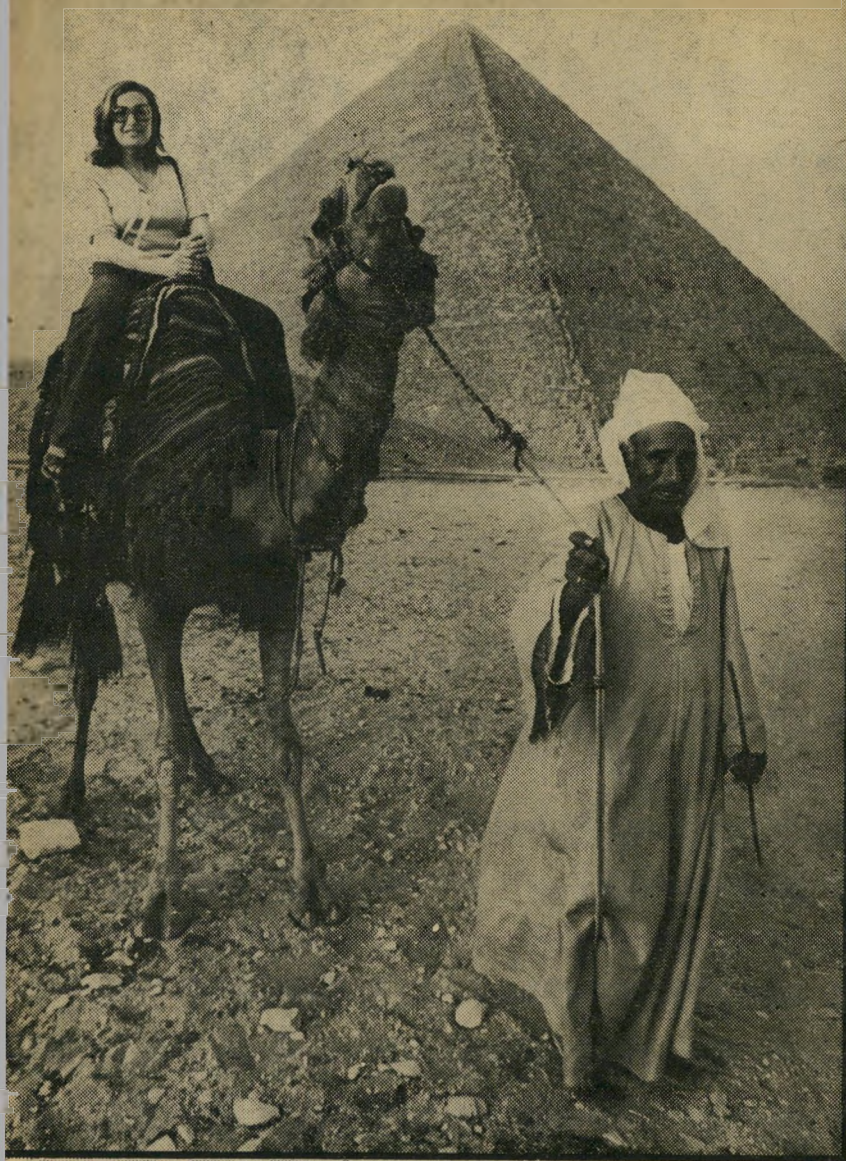
מי היא הפקידה שעובד מ'שרד החוק
ניסו למנוע את נסיעתה לקאהיר?

הסערה של פאני

פרידה מהמישפחה

ערב יציאתה לקאהיר נפרדת פאני מהוריה, יהודה וזוהר, ומנשקת את סבתה בת ה-88. "כשהייתי בת עשר סיפר לי סבא על הטיולים שלו במצריים ואמר לי: 'את לא תזכי לראות את הפרימיות', חבל שהוא לא חי ולא רואה איך הבאנו את השלום."

פאני יושבת על דבשת של גמל, בטיול היכרות שערכה לפני כמה חודשים במצרים. "אני לא יודעת איפה אגור, מה תהיה המשכורת, ולא יודעת מה צריך לעשות שם."

כל טלפון כזה וכל בקשה בכתב, עברו אצלי את הטיפול הכי יעיל שאפשר. בדרך כלל אני מצליחה לסדר להם. נכון שאולי לי יותר קל מלאחרים, או מה? אם זה עוזר לבני-אדם, למה לא? אני אוהבת אנשים, אוהבת לעזור, למדתי את זה מאבא שלי. אין שום סיבה לא לנצל את מצבי והעבודה הנוכחית שלי כדי לעזור לנצי-רכים.

הבוס לא יודע על הפעולות שעושה מזכירתו מאחורי גבו. "למה שאספר לו? אין לו עניינים אחרים בראש? ומה זה בכלל עניינו? הרי בשביל זה הוא מחזיק מזכירה לא?"

מצחיקה

בשימלה

נמיעה הצפויה היא קנתה שתי שמלות. "אמרו לי שזה לא נעים לעבוד. שם בגינס. הלכתי לחנות, מדדתי ולא הסתכלתי בראי. נורא מצחיק לראות אותי בשימלה, אני נראית פתאום כמו גברת. קניתי, שילמתי והלכתי. במויזודה שמתי גם שני זוגות מכנסיים, אולי בכל זאת אוכל להשתמש בהם.

"לקחתי כמה ספרים, בעיקר כאלה שי נוגעים למצרים. אני יודעת כבר ערבית, קרוא וכתוב, למדתי אצל מורה פרטי. לקחתי במויזודה גם קסטות עם שירים עבריים. כי בלי זה אני לא יכולה. לא נראה לי שאוכל לרקוד ריקודי-עם, אבל בכל זאת... אני לא יודעת איפה אני אגור, לא יודעת מה המשכורת, לא יודעת כלום. לא שאלתי בכלל. אני גם לא בטוחה שאלי היה יודע לענות לי. מלבד זה הוא לא צריך להתעניין בדברים כאלה, זה לא ענייני משרד. הוא אף פעם לא מתעסק בדברים אחרים. אני לא זוכרת שאי פעם דיברנו על דבר אחד מלבד המשרד והעבודה. אני לא קונה לו מתנה ביום ההולדת והוא לא קונה לי. היחסים בינינו הם של בוס המרוצה מעבודת המזכירה שלו ושל מזכירה המרוצה מהבוס שלה — זה הכל."

צריך לריב עם עוד הרבה גברים. אני חושב שרווח, עדיין הכי יפה במישפחה ובכל נס-ציונה. רוזה, אמא של פאני, היא בלונדית כחולת עיניים, הנראית צעירה מאוד. "חבל שאני לא דומה לאמא" מצטרפת פאני.

האב, עכשיו פנסינור, היה פועל בניין. לפני כל חג רואים אותו נושא סלי אוכל ומחלק לעניי העיר. "יש לי מישפחה גזעית, לא חשוב מה יקרה ואיך ארגיש, אני תמיד יודעת שיש לי גב. השאר לא חשוב בכלל."

פאני לא התגיסה לשירות צבאי סדיר, כי אחיה שכב באותה עת בבית-חולים, אחרי שנפצע בקרב. היא נקראה, ועדיין נקראת, לשירות מילואים פעיל.

הג'וק

של התנועה

היא התחילה לחפש עבודה, יום אחד ביקרה חברה שלה, שסיפרה לה כי במשרדי בית-ר מחפשים עובדת זמנית. "התחלתי לעבוד, היה לי ברור שזה זמני. מהר מאוד השתלשתי על העבודה, וכש הגיעה העת לעזוב ביקשו אותי להישאר, אז כבר הייתי מכורה לעבודה. הרגשתי נהדר. כשהיה חסר לי כסף לימדתי ריקודי-

כשהם היו בשילטון, הגיעה פאני אשכנזי, "לגמרי במיקרה". כדבר ריה, למשרדי בית-ר במצודת-זאב. היא היתה אז אוהדת מושבעת של תנועת העבודה ואביה, יהודה, פועל מנס-ציונה, היה אספן קולות של אחדות-העבודה.

במשך השנים, ובעיקר כשעבדה תחת "הבוס אלי", הפכה למעריצה של מנחם בגין ושל תורת ז'בוטינסקי. "וכשעלינו לשילטון" היא התבקשה להיות מזכירתו של הדר אלי בן-אלישר, מנכ"ל משרד ראש-הממשלה.

כשהתפתחו העניינים, והבאנו את ה- שלום, הפך אלי שגריר במצריים. היה ברור מאלי שהמזכירה הנאמנה הולכת אחריו. "לי זה לא היה כל כך ברור, אבל לבן-אלישר זה היה מובן מאלי". אור מרת פאני. אבל אז התעורר ועד עובדי משרד-החוץ וניסה למנוע את היציאה למצריים.

"על הבעיות עם משרד-החוץ שמעתי ברדיו, בחדשות. עד אז לא חשבתי שיש בכלל בעיה. אלי לא אמר לי על זה מילה. הוא חושב כנראה שזו לא הבעיה שלי. זה לא קשור לעבודה בינינו ואין שום סיבה להכניס אותי לעסק. גם אחרי ששמעתי על הבעיות לא דיברתי איתו ולא ניסיתי להתערב. אף אחד גם לא ניסה לעצב אותי."

פאני, עם שתי המיזוזות, בדרכה לשדה-התעופה. "את המיזוזות יסחוב אחי, אלי לא מרשה שנהג בתפקיד ישרת את המזכירה. אף פעם לא היו לי זכויות יתר בגלל אלי, וגם לא יהיו."

עם במועדון בנס-ציונה. בינתיים הפכתי למהלך המישרד.

פאני תכננה טיול לארצות-הברית ור שהייה של כחצי שנה שם. היא עזבה את בית-ר והתחילה לעבוד במשרד פירסום. באותה עת התקיימו ההכנות לוועידת תנועת החירות. סיפרו לה שהדוקטור בן אלישר מחפש מזכירה. "הג'וק של התנועה משך אותי והלכתי אליו". היה ברור לי שניים שהעבודה זמנית, שלושה שבועות, עד לסיום הוועידה. "זה היה נורא מעניין". היא מספרת. "אלי היה אחראי להסברה ואני התעסקתי בעיתונות. ביום הראשון הוא הראה לי שולחן מלא ניירות ואמר לי: טוב, תתארגני! חשבת שזה סוף העולם. החלטתי שאני חייבת להסתדר עם העניין, וכמובן, זה היה בסדר. מאז ועד היום הוא משאיר לי את העניינים. אני מסדרת ומביאה לו הכל מן המוכן. אני לא חושבת שעשיתי טעויות, ואם הייתי עושה הוא בוודאי היה אומר לי.

בדרך למצריים

הליפך, התקשרו אלי כמה אנשים ממשרד החוץ, הסבירו לי שאין להם שום דבר נגדי, ושם המאבק שלהם ייכשל. אז שיהיה ברור לי מראש שהם מאחלים לי כל טוב והצלחה בעבודה.

פאני בת 32, גבוהת קומה, שמנונית, "קצת ירדתי במשקל בזמן האחרון". היא יעילה מאוד ודבריה ברורים. מעט קשוחה ובדרך כלל מאוד רצינית. כשהיא מחייכת רואים את גומות החן שלה. שורה בהיר, אסוף בנב-סוס. "אני תמיד הולכת כך, לא מאופרת, מה פתאום איפור?"

לאצבעותיה שתי טבעות אינדיאניות. "זו מתנה שקיבלתי בזמן האחרון, אבל אני לא הולכת עם תכשיטים". היא מגיעה לעבודה במכנסי גינס וחולצה ספורטיבית. "זאת התלבושת האחידה שלי."

פאני נולדה בתורכיה. הוריה עלו לארץ כשהיתה בת שנה. "אמא של פאני, רוזה, היתה הבחורה הכי יפה בעיר". מספר יהודה אשכנזי, "כשרדפתי אחריה, הייתי

..אני יודעת שבעלי

סנדרה חדד, שנהרגה

כן, אחרי טיול מסביב לעולם. בארץ הולדתה, דרום-אפריקה, קיבלה סנדרה חינוך ציוני, והחליטה להשתקע בארץ. גם אחותה של סנדרה חדד, ברכה אפלמן, עלתה לארץ ונישאה לישראלי. דויד חדד הוא למישפחה ממוצא תימני.

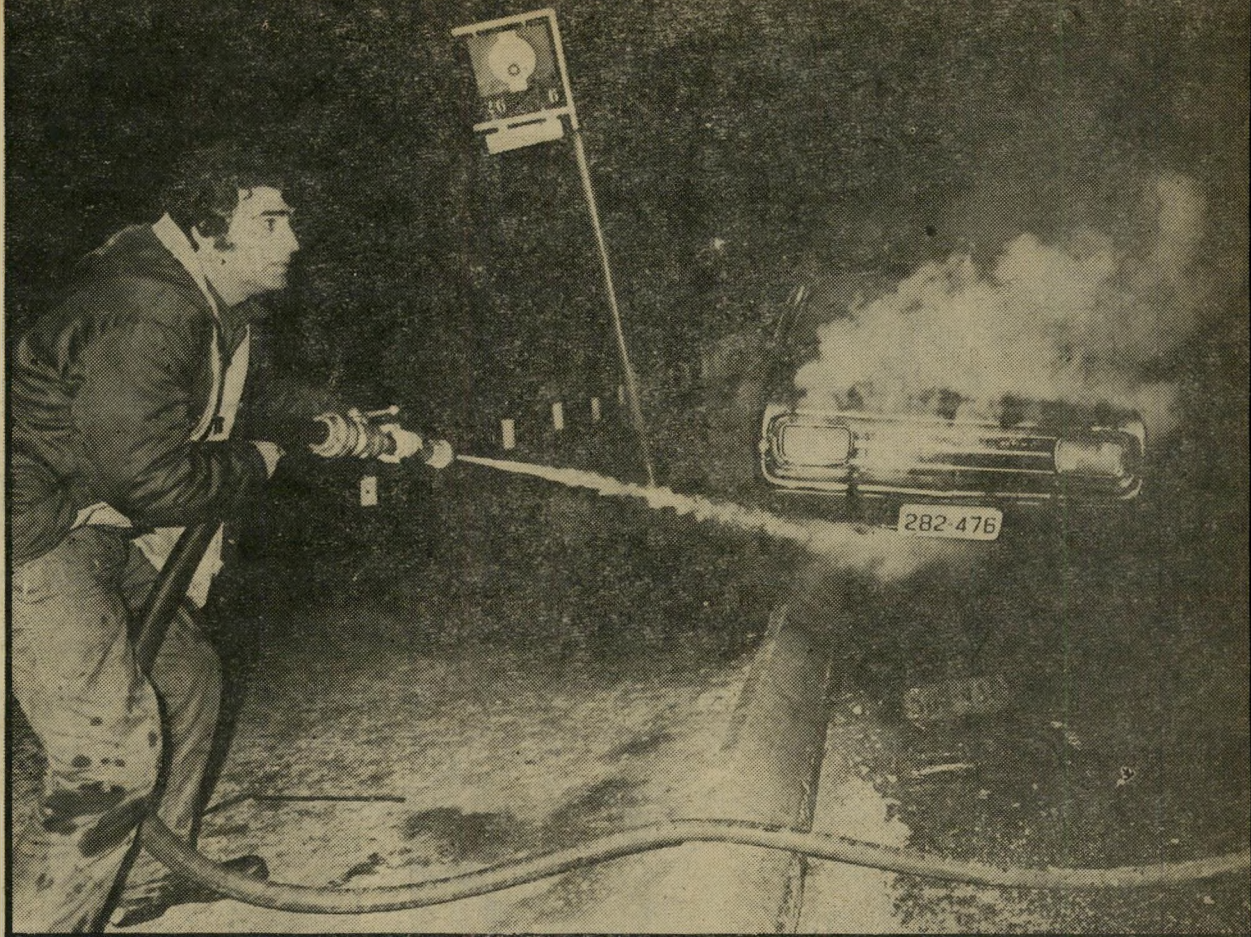

סנדרה בת ה-37 עלתה לארץ אחרי מלחמת ששת הימים. אופיה האירופי הקשה עליה להתגלגל לארץ ולבעלה שהיה שונה ממנה.

האם ובתה נשרפו למוות יחדיו בתוך ה'מכונית'. הן היו בדרכן הביתה. לפי התכ' נון טלי לא היתה אמורה להיות במכונית.

במיקצועו הוא חשמלאי בניין. סנדרה לא הכירה בארץ איש מלבדו וחדד היה לה לידיד. הרומן ביניהם נמשך לאורך זמן. עד שסנדרה נכנסה להריון. תוך כמה שבועות נערכו כל הסידורים לקראת החתונה, והוריה של סנדרה הגיעו מדרום-אפריקה להשתתף בטקס הנישואין.

של האם ובתה בתוך המכונית. קהל שהתאסף במקום לפני בואם של מכבי-האש ניסה להציל את הנשרפות, אך האש החזקה מנעה כל גישה. מחקירת המישטרה עלה כי הפיצוץ אירע מרימונייד.

דקה אחרי הפיצוץ היתה מכונית ה'אופל' אפופה בלהבות. הכבאים שהגיעו למקום מצאו רק את הגופות החרוכות

שתיים נעורכו

למחות

פ' יצחק עז הרעיד בליל שישי בשבוע שעבר, את מיפגש הרחובות איבן גבירול ושי' עגנון, בסמוך לתחנה ורדינג ד' בתל-אביב. תוך שניות ספורות עלתה באש מכונית אופל רקורד, שפניה היו בכיוון רמת-אביב. המכונית המשיכה בדרכה עוד כעשרים מטרים, ואז נעצרה. בתוך המכונית מצאו את מותן בשריפה אכזרית סנדרה חדד-רוזנשטיין, בת 37, בתה טלי, בת 9 וכלבתם סיסו. אנשי המישטרה ומכבי-האש, שהגיעו

פיצוץ, ניסה להציל את הנוסעות, אך האש החזקה מנעה כל גישה. מחקירת המישטרה עלה, כי מקור ה'פיצוץ' הוא רימונייד שהוטמן מתחת ל'מושב הנהג. סנדרה ובתה היו בדרכן לביתן ברמת-אביב, אחרי שבילו את ה'ערב בביתה של ידידת המישפחה, מרים דמברובסקי, ברחוב הירקון בתל-אביב. ה'רימון הוטמן, כנראה, במכונית, בשעות הבוקר המוקדמות, אך מפאת תקלה ה'ת' פוצץ רק בלילה.

תחילה הניחה המישטרה כי המדובר ב'פגיעה חבלנית. אולם, כאשר זוהו הגופות, נחשף לפני השוטרים סיפור חיים טראגי. ה'חדד נפל מיד על בעלה של סנדרה, דויד חדד, בן 38, הח' בנפרד מאשתו ובתו מזה שמונה שנים. חדד חזר מאוחר ב'לילה לבית הוריו ברמת-גן, שם הוא מת'גורר, ונעצר מייד בידי המישטרה. חדד היה שתוי כליל והשוטרים נאלצו להמתין כמה שעות עד לחקירתו. כאשר התפכח, הכחיש כל קשר לפיצוץ, והציג אליבי ב'אליבי. חדד טען כי בילה את הלילה במועדון-הלילה אליבי בתל-אביב. אולם החוקרים סברו כי היו לו סיבות טובות לרצות במותה של אשתו, ולכן הביאו אותו, בבוקר היום הראשון השבוע, לבית-המישפט, שם הוארך מעצרו בשישה ימים.

פנס כחול

בעין

סנדרה ודויד חדד הכירו אחרי מל'חמת ששת-הימים בתוך ימה של תל'אביב. סנדרה הגיעה לארץ זמן קצר לפני

למקום כעבור חמש דקות, מצאו את ה'גופות החרוכות בתוך המכונית השרופה. הקהל שהתאסף במקום, מייד אחרי ה'

טלי רוקדת בחתונה, כמה חודשים לפני מותה. למרות שהבינה מה קורה בין הוריה, לא איבדה טלי בת ה'9 את שימחת החיים שלה. היא היתה 'לדה פיקחית' וחריפה. טלי אהבה את אביה ויחד עם זאת חששה מפניו.

יהרוג אותי, "אמרה שבוע לפני מותה

יחד עם בתה בהתפוצצות הרימון במכונית

סנדרה, מורה לאנגלית במיקצועה, לימדה בבתות ו' ויח' בבית הספר היסודי לחינוך מיוחד בפי. המורות האחרות כי בית הספר ידעו על הרומן של סנדרה ו' חדר. כאשר נודע בבית הספר על הריונה ועל כוונתה להינשא לחדד, ביקשו המורות להניא מהמעשה. הן סברו כי פער ההשכלה והתרבות שבין השניים יהיה להם למכשול.

משימת השינוע הוטלה על המחנכת הוותיקה, מרים דמברובסקי. היא נפגשה עם סנדרה בבית הקפה ובדרכים עקיפות ניסתה לרמוז לה, כי עדיין לא מאוחר לבצע הפלה וכי הריון בלבד אינו סיבה לנישואין. אולם הכל היה מוכן כבר לקראת החתונה, וסנדרה ודודי נישאו. בני הזוג עברו להתגורר בדירתה של

ואל בעלה כעבור שבוע. השתייה בצוותא נמשכה זמן קצר בלבד. דודי לא עבד וסנדרה נאלצה לפרנס ממשרתה. דודי היה סבור כי הוריה של סנדרה מיליונרים, ודרש מאשתו שתבקש מהם כספים. אולם סנדרה סירבה. כתוצאה מכך נמשכו המריבות. משלא יכולה היתה עוד לשאת את הסבל ברחה סנדרה מהבית, והפעם לצמית. תות. את דירתה, שנרכשה מכספי הוריה, מכרה זמן קצר לפני הבריחה. דודי המשיך להתגורר בדירה גם אחרי עזיבת אשתו, עד שנאלץ לפנותה, כאשר הגיעו היירים החדשים. לפני שעזב הסב דודי נזקים לדירה לכן הוא נתבע על ידי רוכשי הדירה ונצטווה לשלם פיצויים. סנדרה הגישה נגד בעלה תביעת גירוי

גווייה שרופה

האש כילתה את הגופות עד לבלי הכר. חוקרי המעבדה לזיהוי פלילי (מז"פ), שהגיעו לדירת האירוע, התקשו אפילו לקבוע את מין הגופות. הזיהוי הראשוני נעשה באמצעות מיספר המכונית.

קפת בכאביבטן לקראת הפגישות איתו. יחד עם זה היא אהבה אותו. "סנדרה פחדה מכל צעד של דודי. הוא גרם לה לאבד את האופטימיות שבה ניחנה. היא הפסיקה לתכנן את העתיד והיתה חיה מהיום למחר. היא אמרה לי פעמים רבות שדודי יהרוג אותה לבסוף. אפילו שבוע לפני המוות היא עוד אמרה שדודי יחסל אותה. דודי איים עליה פעמים רבות. הוא איים גם על הוריה, כשבאו לביקור בי ארץ, ואמר לאביה שלא יניח לו לסיים את החיים בצורה טיבעית.

"הוריה של סנדרה הודעו מאד לראות את המצב שבו היתה שרויה בתם. הם שלחו מכתבים לשרי-ממשלה, לרבנים הראשיים ולאיש-ציבור, וביקשו את עזרתם לזירוז חליכי הגירושין. אולם דבר לא עזר.

ביריונים שחיכו בחוץ

"אני הייתי מלווה את סנדרה לתחנת המיטרה, כאשר היתה מביאה את טלי לפגישה עם אביה. פעם אחת הגיע דודי לשם עם ביריונים שחיכו לנו בחוץ. ממש פחדנו לצאת מהתחנה והשוטרים נתנו לנו להתחמק מהדלת האחורית. "עשר דקות לפני שסנדרה וטלי נהרגו, הן עוד ישבו אצלי בבית. הן היו באות אלי בכל יום שישי בערב. טלי היתה אפילו צריכה להישאר לישון אצלי, כמו בהרבה הזדמנויות אחרות. אבל לבסוף היא נסעה הביתה עם אמא. זה מה שקבע את גורל הילדה."

דודי חדר אהב מאוד את בתו, וחוקרי המיטרה מניחים כי אם הוא הרוצח, חשב בודאי שרק סנדרה תימצא במכונית. ה' חוקרים סבורים שהרימון נועד להתפוצץ בבוקר, כאשר סנדרה היתה אמורה לצאת לעבודה לבדה. יחד עם זאת אין החוקרים מוציאים מכלל אפשרות כיוונים אחרים.

כדי שיוכל לראות את בתו, פסק בית המישפט, כי הוא יוכל להיפגש עימה פעם, בשבוע, למשך שעה אחת, בתוך תחנת המיטרה. מצב זה התמיד לאורך שנים. במשך הזמן החלו השוטרים להניח לי-חדד לקחת את בתו מהתחנה ולהחזירה כעבור כמה שעות. חדד ניצל את המצב והיה מאחר להחזיר את הילדה. סנדרה היתה ממתינה שעות ארוכות בתחנת ה' מיטרה לשובה של הבת.

למרות הצו האוסר עליו להתקרב לבית, נהג דודי גם להגיע לדירתה של סנדרה, להכותה ולקחת את הבת ללא רשותה. ביקוריו היו מלווים בצעקות וקללות. שי-היהו בחדר המדרגות וביישו את סנדרה בפני השכנים.

אופי רגזני וכאביבטן

במשך השנים ליוותה את סנדרה ה' מורה מרים דמברובסקי, מי שניסתה לי-הניאה מלהינשא לדודי. סנדרה נהגה לבקר את "הדודה מרים" ולשטוח באוזניה את צרותיה. "לסנדרה היה קשה בארץ", סיפרה מרים. "היא היתה בעלת אופי אירופי ולא הסתגלה לסיגנון החיים הצברי. הצרות שי-עשה לה בעלה הרסו אותה לגמרי. אני הייתי זאת שלפניה היא התפרקה. הפכנו לחברות קרובות מאוד. גם הילדה טלי מצאה אצלי בית חם. היא אהבה לבוא אלי יותר מכלל מקום אחר.

"טלי היתה ילדה נפלאה. למרות שהיא הבינה מה קורה בין ההורים שלה היא לא אבדה את שימחת החיים שלה. תמיד היתה שמחה וצוהלת. היא היתה ילדה חריפה ופיקחית מאוד.

"היחס של טלי לאביה היה דו-ערכי. מצד אחד היא ידעה על האופי הרגזני שלו ומאד חששה מפניו. היתה תמיד גת-

החשוד ברצח מסתתר מפני עיני המצלמה. דודי חדד נעצר כחשוד ברצח אשתו ובתו. הוא מתגורר בנפרד מהן, בבית הוריו. בין דודי לסנדרה היו טיכסוכים רבים. דודי אהב את בתו, והחוקרים מניחים כי אם הוא הרוצח, לא היתה כוונתו לרצוח אותה.

שין ברבנות. כאשר שמע דודי על התביעה הוא הופיעה בדירה שבה התגוררה סנדרה בשכירות. אחרי שברחה ממנו, וחטף את הילדה. רק אחרי התערבות המיטרה, כעבור חודש, הוחזרה הילדה. אולם דודי לא הניח לסנדרה והמשיך להטרדה. סני-דרה נאלצה לעבור מדירה לדירה, ובכל מקום השיג אותה דודי והיה חוטף שוב ושוב את הילדה ומחזיק בה עד לבוא ה' שוטרים.

חליכי הגירושין נסחבו לאורך שנים. דודי דרש תמורת הגט סכומי עתק, והעמיד תנאי שהילדה תעבור לרשותו. סנדרה היתה מוכנה להתפשר על הדרישה הראשונה, אך על הילדה לא הסכימה לוותר. ההליכים הגיעו, איפוא, למבוי סתום.

בעיקבות מעשי החטיפה החוזרים וניש-נים הוציא בית-המשפט צו נגד חדד, ה' אוסר עליו להתקרב לביתה של סנדרה.

החשוד ברצח מסתתר

סנדרה. הידידות ביניהם לא החזיקה מע' מד. מייד אחרי החתונה החלו המריבות. סנדרה החלה להיעדר לעיתים תכופות מ' העבודה. כאשר היתה מופיעה, קישטו את פניה סימנים כחולים. לחברותיה המורות סיפרה כי בעלה מכה אותה באכזריות. אולם קיננה בליבה אמונה, שהדברים אכן יסתדרו לבסוף. "יהיה בסדר!" נהגה לומר.

תביעת

גירושין

מרות התיקוות לא פסקו ההכאות כל תקופת ההריון. חודש אחרי ל' דתה של הבת, טלי, ברחה סנדרה מהבית יחד עם התינוקת. היא עברה להתגורר ב' ביתה של חברה מדרום-אפריקה. אולם סנדרה לא איבדה את תיקוונה, ונתנה ל' בעלה הזדמנות נוספת. היא חזרה הביתה

מישפט

שני קווי למל

הנאשם לא ביצע את העבירות,

אבל תעודת-הזהיר שלו,

שנפלה לידיים אחרות,

גרמה לו צרות

„לא אשם, לא אני ביצעתי את העבירות“, טען זוהיר אבונימר בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב. אבל מכיוון שרבים טוענים כך בבית-המישפט, לא התייחס איש ברצינות לדבריו. התובעת, יהודית אמסטרדם, המשיכה להעלות את עדותה כדי להוכיח, כי זוהיר אמנם ביצע את הפריצות והגניבות בראשון-לציון ובנס-ציונה.

אחד אחד עלו העדים וסיפרו על הרכוש שנגנב ועל הדרך שבה נפרצו הדלתות. רק כאשר הגיע תורו של חוקר ה-

(המשך מעמוד 38)

מנוע חדש וצבע אותה מחדש. צריכת הדלק של המכונית מאפשרת רק לאנשים מסוגו של פלאטו-שרון להשתמש בה: קילומטר וחצי לליטר.

אולם עוד לפני שהמכונית תימסר לקורא המאושר שמספר התלוש שלו יעלה בגורל, תערוך הקאדילק מסע פירסום לספר ולפלאטו בכל רחבי הארץ. נהגו של הח"כ ייסע בה מקריית-שמונה בצפון ועד לדימונה בדרום, ובעזרת סוכני-מכירה זריזים ימכור את יש עתיד יחד עם חלום הקאדילק החום.

פרס למוכר הטוב. אך פלאטו אינו סומך רק על הנהג ועל הקאדילק. החל ביום השני הקרוב יחלו מופיעות מודעות ענק בעיתונות היומית. במודעות אלה תתפרסמה תמונתו של הח"כ, העומד עתה לדין בעוון שוחד בחירות, ליד תמונותיהם של משה רבנו, אלברט איינשטיין, בנימין זאב הרצל ודויד בן-גוריון. „אני ואומנם לא משה רבנו, ולא דויד בן-גוריון“,

הקאדילק של פלאטו-שרון
פרס לקוראים

מישטרה, הישיר זה מבט בזהיר ואמר בפתיעה: „זה לא האיש שחקרתי.“ בית-המישפט נדהם, מיקרה כזה טרם קרה. מייד הפסיקה התובעת את המישפט, כתב-האישום נגד זוהיר בוטל, ומיד-נתישאל שילמה לו פיצוי על העוול שנגרם לו, בסך 2,500 לירות.

שם שאול. המישטרה המשיכה לחקור, כדי לברר מה קרה. והסתבר, כי לשמו של זוהיר נזקפת כבר הרשעה קודמת, גם היא על עבירות רכוש שביצע בשנת 1977. ואז נידון ל-18 חודשי מאסר בפועל, ול-18 חודשי מאסר-על-תנאי. ביי-רורים בבית-הסוהר שבו ריצה את עונשו העלו מיהו האדם שהתחזה כזהיר. היה זה צעיר ערבי אחר, פתחי אבו-אקטר, גם הוא תושב רצועת עזה, שמצא את תעודת הזהיר של זוהיר ברחוב לפני שנים אחדות והחליט לעשות בה שימוש פלילי. כאשר נעצר פתחי בשנת 1977 על ביצוע העבירות, הצהיר ששמו זוהיר והציג את התעודה האבודה.

למישטרה לא הייתה סיבה לחשוד שהוא משקר, וכך, תוך כדי היותו במעצר, נידון ונשפט על העבירות שביצע בשם זוהיר. הוא גם ריצה את עונשו תחת השם הזהיר, וכאשר השתחרר מהכלא נשאר הישום הפלילי על שם זוהיר; גם עונש המאסר-על-תנאי היה בשמו השאול.

כאשר נתפס בשנית, השתמש שוב בתעודת הזהיר שמצא. אלא שהפעם לא נעצר לתקופה ארוכה. הוא השתחרר בערובה, וכאשר הגיע מועד המישפט, נש-לחה ההזמנה לפי כתובת התעודה לזוהיר האמיתי. זה התייצב לתומו למישפט אך טען: „לא אשם, לא אני ביצעתי את העבירות.“

שאלה של רמה. כאשר היה העניין ברור לחלוטין הוגש כתב-אישום חדש נגד פתחי, התובעת, שלומית אריאל, הרי-סיפה רק פרט אישום אחד — של התחזות כאחר — לאישומים של פריצה וגניבה ואמנם, בימים אלה הרשיע השופט מנחם (המשך מעמוד 50)

יכתוב בהם פלאטו-שרון, „אבל יש לי תוכניות להצלת הכלכלה של עם ישראל.“ ואם לא די במודעות, יציף הח"כ במשך שבועיים את הרדיו בפירסומת לספר שלו, בניבים שונים — מרוקאי, רומני, רוסי ועיראקי — „כדי שכולם יבינו וכולם יקנו את הספר.“

אך גם בכך לא די. אנשיו של הח"כ גייסו יותר מ-150 סוכנים-נוסעים שיעברו מבית לבית בערי ישראל ויציעו את הספר עם האפשרות לזכות בקאדילק, תמורת 100 לירות. הסוכן שימכור את מיספר הספרים הגדול ביותר, יקבל, נוסף לדמי העמלה שלו, גם כרטיס-טיסה חינם ל-ארצות-הברית ובילוי של שבוע על חשבון הברון פלאטו.

כדי מונקי-ביונס. בהערכה גסה יס-תכמו הוצאות מסע הפירסומת העצמית של פלאטו בכ-6 מיליוני לירות. קשה להניח שרבים מתעניינים בתשובות של פלאטו-שרון לבעיות הכלכלה של ישראל ושהוא יכול לפתור את בעיות האינפלציה. אולם תמורת 100 לירות אפשר לחלום על זכייה בקאדילק המפורסמת.

פלאטו מבטיח כי בעניין ההגרלה לא יהיו הפעם „מונקי-ביונס“. בראש צוות ההעדה שתערוך את ההגרלה יעמוד פרקי-ליטו של פלאטו, עורך-הדין שלמה תוסייה כהן, „העובדים שלי לא יורשו להשתתף בהגרלה. הם קיבלו את הספר חינם בין כה וכה.“ הוא מסביר.

לשאלה מדוע לא יקח את הסכום הענק של 6 מיליוני לירות ויחלק אותם לזקוקים, משיב פלאטו: „אם אני אתן מתנות לעניים, אף אחד לא ישמע עלי ולא ישמע על הספר שלי.“

קשה למצוא רעיונות חדשים או כשרון כתיבה ביש עתיד, אולם אימרת הפתיחה של הספר יכולה להרתיע את כל מי שחשב אי-פעם לפנות לעזרת פלאטו בצר לו. כשהוא מצטט פיתגם סיני, כותב פלאטו: „אם יבוא אליך איש ויאמר: „לא בא אוכל לפי אל תתן לו דג אלא למד אותו לדוג.“

את/ה

הקופירייטר
שלנו

אם יש לך נסיון
ואת/ה אוהב/ת
לעבוד קשה.

טלפון 221178 - ראובן

פרסום אדמון
ADMON ADVERTISING

חופש
פסח
ביוון

26.3.-3.4.80

על סיפון אונית הנוסעים

נפטוניה

בשילוב חופשה מקסימה ביוון

במחיר החל מ-470 \$

מיזוג אויר מלא-אולמי בידור-דיסקוטק-סיפוני שיוזר
קולנוע-בדיכת שחיה-בארים-ועוד... ועוד... ועוד...

הפלגות שבועיות לנוסעים ורכב

לכרטיס והרשמה פנה אל סוכן הנסיעות שלך!

מלחי סוכנים בע"מ
קוי נוסעים וסיורי חופים

תל אביב: דיזנגוף 76, טל: 299414 ח'פה: רחוב הבנקים 3, טל: 523503

איך לאפשר לציבור לדעת אם הצביע הח"כ ואיך הצביע

איך להניח למנחם בגין לפטר את אריק שרון - אם ירצה

להכריח אותם לבוא

ח"כ יידע כי יירשם בפרוטוקול אם נוכח או נעדר בעת ההצבעה, וכי אופן הצביעו יירשם אף הוא. כך מוגברת אחריותו של הנבחר כלפי בוחריו, וניתן לציבור לפקח על פעולת חברי-הכנסת. בנושא אחר לגמרי מטפלת הצעת החוק מס' שנ"ו. החלטתי להגישו כאשר הודה מנחם בגין מעל הדוכן שאין (המשך בעמוד 47)

דבריו הסבר:
בכנסת השביעית הצעתי להנהיג הצבעה אלקטרונית. ההצעה לא נתקבלה, בטענה כי ההשקעה הכרוכה בכך (אז 200 אלף ל"י) גדולה מדי. מאז הוכח פעמים רבות כי אין תחליף לשיטת הצבעה מודרנית זו, כדי למנוע טעויות, מחלוקות וויכוחים. יתר על כן, טובת הציבור מחייבת שכל

המורמות של הח"כים, כשכימעט בכל פעם יש ויכוח על נכונות התוצאות. וזו לשונה של הצעת-החוק מס' ש"ס: 1. בסעיף לחוק יסוד: הכנסת, במ"קום, "סדרי ההצבעה ייקבעו בתקנון", יבוא "ההצבעה תיערך בעזרת מיתקן אלקטרוני, שירשום אוטומטית את הצבעתו של כל משתתף בהצבעה, וירשום זה יבוא בדברי הכנסת."

אחת הפעילויות החשובות בכנסת היא הגשתן של הצעות-חוק פרטיות. אין כימעט שום סיכוי שהן תתקבלנה, ועצם הבאתן לדיון כפופה ל"מיכסה", המשאירה לסיעה קטנה אפשרויות מעטות מאוד. "מיכסה" זו הונהגה למחרת בואי לכנסת. ב-1965, כדי למנוע ממני להעלות הצעות תכופות.

אולם יש חשיבות לניסוחה ולהגשתה של הצעת-החוק, המונחת על שולחן הכנסת — אף כשאניה באה, לפי שעה, לכלל דיון. כי בניגוד להצעת-לסדר-היום, העזר סקת בנושא באופן ערטילאי, הצעת-החוק יכולה להביא רעיון מוגדר לשיפור, כשי הוא מנוסח בדיוקנות.

כך, למשל, קרה להצעתו להחיר הפלות מלאכותיות. כשהבאתיה לדיון, היא נדחתה ברוב קטן. אחרי ויכוח ממושך ומר. אך כעבור שנה-שנתיים עלתה ההצעה שוב, הפעם בתמיכה רחבה יותר, ונתקבלה (בינתיים נמחק ממנה, כידוע סעיף 5).

אחת ההצעות הראשונות שהגשתי לכנסת, בסוף 1965, הייתה הנחת, "קוורום" (מניין חוקי) בכנסת. ההצעה נדחתה בזעם על-ידי הח"כים, שלא היה להם כל חשק לקבל הצעה שהיתה מאלצת אותם להופיע לעבודה. מאז נשפכו דמעות-תנין רבות על חוסר-הנוכחות במליאת-הכנסת. אך לא נעשה דבר לתיקון המצב, שהורע יותר, השבוע הגשתי את ההצעה מחדש, בצור לה מתוקנת. זוהי הצעת-החוק שזכתה בי מיספר הסיפורי שס"א. וזו לשונה:

1. במקום סעיף 24 לחוק יסוד: הכנסת, יבוא:

24. (א) בכל עת, במהלך ישיבת הכנסת, יכול חברי-הכנסת לבקש לערוך מניין הנוכחים. לא יהיו נוכחים באותה עת 25 חברי-הכנסת, יפסיק היושבראש את הישיבה ויחדש כאשר יהיה נוכח מניין חוקי זה. בהתחדש הישיבה יימשך סדר הדיונים כמו בישיבה שהופסקה, ולא ייוונו אלא הסינים שהיו קבועים בסדר-היום של הישיבה שהופסקה. (ב) לא תיערך הצבעה בכנסת אלא בנוכחות 30 חברי-כנסת. לא יהיו נוכחים 30 חברי-הכנסת בשעה שעומדת להערכ ההצבעה, יפסיק היושבראש את הישיבה עד אשר יהיה נוכח מניין חוקי זה. בהתחדש הישיבה לא יידון סעיף אחר

ליווינגראד

זקנים גלמודים מחוסר טיפול. כסף זה נגזל, נגנב ונשדד לאור היום על-ידי הממשלה, ונשפך בליווינגראדים ובג'בלאות של הגדה המערבית.

כל זה מונח על כף אחת של המאזניים — החמרת המצב בשטחים, התמוטטות השלום, כריית תחום בינינו לבין ארצות-הברית, הפיזוג בנוער ובעם, הקרי טוב בין העדות.

ומה מונח על הכף השנייה של המאזניים? כת קטנה, מבוסלת מבחינה כמותית, הגוררת את הממשלה אחריה.

ואני חושש לומר — זהו, כנראה, גם רצונו הכמוס של ראש-הממשלה עצמו. **אין הוא נאנס. הוא רוצה להיאנס. הוא נותן לכת הקטנה הזו, למאה השחורה של הרב ליווינגר, להירי ביל את המדינה אל עברי פיפחת.**

חורבן בית שלישי

כתלמיד שלמד את ההיסטוריה של עמנו, תמהתי לא-פעם איך זה קרה בימי בית-שני, שקהיליה יהודית מפוארת, שופעת תרבות וערכים, השתלטה עליה כת מטורפת והביאה אותה לחורבן הבית השני.

איך זה היה יכול לקרות? איך קרה שמיעוט קנאי קיצוני השתלט על הקהיליה הזו, ואחר-כך הודח המיעוט הקנאי הודח על-ידי מיעוט מטרף, ואחר-כך הודח המיעוט המטרף הזה על-ידי מיי-עוט מטרף עוד יותר, עד שבסוף נשארו בריגורא וחבריו הסיקריקים, שהביאו לחורבן הבית?

כיום אנו רואים במו עינינו, אך תהליך זה קורה אצלנו. כת קנאית קטנה ומבוסלת מכתובה למדינה כולה את המדיניות, באמצעות ממשלה שגם היא עצמה הפכה זה מכבר לממשלת-מיעוט. היא מביאה לחורבן הבית השלישי.

מישאל-עם!

אדוני היושבראש, אין לממשלה הזו שום זכות להוביל את העם בדרך זו. ההחלטה להשתיל משתכנים קנאים בלב העיר חברון אינה החלטה רגילה, שיגרתית, ואף אין היא דומה להחלטה אחרת על התנחלות.

זהו דרך חדשה, מסלול חדש. אין לממשלה שום זכות — **גאולה כהן:** האם לדעתך, באוטונומיה, יהודים לא יוכלו לגור יחד עם ערבים? לשיטתך, תחת האוטונומיה שאתה מאמין בה, האם לא יוכלו יהודים וערבים לגור בעיר אחת?

אורי אבנרי: בהסכמה של שני העמים, כך אני מקווה, ישכנו בני שני העמים ביחד, גם אצלם וגם אצלנו. את מנופפת בקושאן מלפני 51 שנה, ואם כך הדבר, זה חל על כולם. תחזיר את הפליטים ליפו, לדמלה, ללוד, לנצרת, לבאר-שבע! **גאולה כהן:** לא ענית. האם יהיה מותר ליהודים לגור באוטונומיה?

אורי אבנרי: לא בדרך של כפייה, ולא בחסות הכיודנים של צה"ל.

רק אם יהיה הסכם בין שני העמים. רק אז אנחנו נחיה בשלום ובשלווה, כמו שאמר זאת ד"ר טינסקי: שם ירווח לו בשפע ועושר, בן ערב, בן נצרת ובני.

גאולה כהן: שם — זה היה בשתי גדות הירדן. **אורי אבנרי:** את הוויכוח על תורתו של ד"ר טינסקי, לא נסיים בהודמנות הזאת.

לממשלה הזאת אין שום זכות לקבל החלטה הרתיאסון זו בשם עם ישראל.

אם אין הממשלה מוכנה לפזר את הכנסת, ולהעמיד את עצמה ואת דרכה במיבחן של בחירות — אני תובע ממנה לערוך מישל-עם.

אליעם במדינת-ישראל על שלה זה. **יכרעניא הציבור כולו אם לעזות עי דרך חדשה, מסוכנת והרתיאסון זאת. יהיה העם, ולא ממשלה, שם מיעוט!**

הדברים הבאים נאמרו על-ידי אורי אבנרי בדיון על הצעת אייאמון בממשלה בעניין חברון.

היום, על קברו הרענן של לוחם-החירות-ישראל, נתן ילין-מור ז"ל, נפגשו ראשי אצ"ל ולח"י לשעבר עם ראשי מחנה-השלום. נוכחתי בימים ההם, כאשר מנחם בגין, יצחק שמיר ונתן ילין-מור, לחמו נגד השילטון הבריטי בארץ. השילטון הבריטי הסתגר בבתי מבוצרים בלב הערים. איים אלה של השילטון הזר, וזו בפי העם בכינוי "בווינגראד".

גאולה כהן: איך אתה מעו להשוות את לוחם-החירות עם המחבלים?

אורי אבנרי: לוחם-החירות-ישראל שנקבר היום — והצטער תי על היעדרן מן ההלוויה — תמד בהקמת מדינה פלסטינית, ועם כל הכבוד, היתה לו זכות גדולה משלך לדבר בשם לוחם-חירות-ישראל.

היום מציעה ממשלה זו להקים איים של השילטון הישראלי — איים שיהיו בהכרח מבוצרים, מנותקים, מוקפים בגדרית-חיל — בלב הערים הפלסטיניות בגדה המערבית וברצועת-עזה. **התואר הראוי לאיים האלה הוא — "ליווינגראד".**

המאה השחורה

מה מונח על כפות-המאזניים, כאשר מחליטה הממשלה להקים את הליווינגראדים בחברון ובערים אחרות?

על הכף האחת של המאזניים — מה מונח?

● **התפסות השטחים המוחזקים, העמקת השיגור בין שני העמים, שרשרת של פרובוקציות, מעשי-רצח ומעשי-תגמול, הפיכתם של השטחים המוחזקים לגיהנום.**

● **התמוטטות הווינגראד בינינו לבין מצריים, כדבר בתי-נימנע.**

צאו וראו מה כבר קרה לשלום הזה, בגלל הסיור העקשני של ממשלת-ישראל לעמוד בדיבורה ולכונן מימשל-עצמי מלא לעם הפלסטיני בשטחים המוחזקים. המשטר המצרי נאלץ להצניע את צעדיה-השלום שלו; הוא מסוגל פחות ופחות להצדיק אותם בעיני עמו ובעיני העולם הערבי כולו.

זה המצב היום. לאן גיע כאשר יחריף המאבק בינינו לבין העם הפלסטיני, בעיקבות מעשי-שטות ופרובוקציות מעין אלה?

● **כריית תחום בינינו לבין בעת-הברית האחד רונה של מדינת-ישראל בשעה זו, במשטר הזה — ארצות-הברית.**

יוסיים מורעים היחסים בינינו לבין ארצות-הברית. יוסיים מזהירים אותנו ידידים בארצות-הברית שישאר הפכה מכשול מרכזי לכינון מערך אמריקאי בעולם המוסלמי. לאן גיע, אם נמשיך בדרך הזאת?

● **וגרוע מכך: פיזוג בעם, פיזוג בנוער, הגי כרת המצוקה המוסרית האמיתית, הקיימת בקרב הנוער העברי, הנקרא למלא תפקיד של שוטרים, של קדנשים, בשטחים המוחזקים.**

הם נדרשים לקיים עוצר גזעני, שגם הבריטים לא ידעו כמותו. אצל האנגלים חל העוצר של שטח. אצלנו המציאו עוצר מסוג חדש — עוצר החל על ערבים. אך לא על יהודים. אסור לערבים ללכת ברחוב, ואם הם יוצאים — כפי שנאמר בטלוויזיה — הם סופגים מכות רצח, גם כאשר הם יוצאים להוציע אמבולנס לילדה שניכרתה ברוחחין. אך באותו הרחוב מותר ליהודים ללכת בשעת העוצר. אם זה איננו עוצר גזעני, אינני יודע מה טיבה של גזענות.

הנוער העברי, השובש את המדים של צבאו בכבוד, נקרא למלא תפקידים בוויים של שטור ושל כיבוש. זה מגביר מיום ליום את המועקה המוסרית שבליבו, והתוצאות עלולות להיות הרות-אסון לכולנו.

● **נוסף-על-כך, הקיטוב הגובר בין עדות בישי-ראל, בין המעמדות בישראל.**

נגזל כסף מילדים, חזקנים לחלב, מזוגות צעירים, חזקנים לשיכון, מאלמנות, מזקנים. ראינו בטלוויזיה איך גורעים בארץ

תחומי לפרוטוקול

בסדר-היום, אלא תיערך ההצבעה שנמי נעה בישיבה שהופסקה.

דבריו הסבר:

עם כניסתי לכנסת הששית הגשתי הצ-עתי-חוק ברור זה, והוא נדחתה.

מאז החמישה התנחות של העדרות חברי-הכנסת מדיני המליאה, ורבים בי-כנסת ומחוזה לה הביעו את הדעה שיש צורך דחוף לשים קץ למצב המוריד כבוי-דה של הכנסת בעיני הבריות.

ניסוח הצעת-החוק בא לסכל ניצול הצורך בקוורום על-ידי הרוב בכנסת לשם מניעת דיונים והצבעות שאינם נוחים לו, על-ידי החרמת הישיבות. ברור כי הרוב אינו יכול להשביט את עבודת הכנסת, ומשום כך, לפי הסדר המוצע, לא יוכל להחרים את ישיבותיה.

באותו יום הגשתי גם הצעת-חוק, שבאה להנהיג רפורמה שהצעתי אותה גם בכנסות קודמות. אילו נתקבלה, היתה שמה קץ למחזה המביש, שאנו עדים לו-כימעט בכל שנה, כאשר מזכיר-הכנסת או שני "מונים" מנסים לספור את הידיים

הוא טייל על

חוף הים לבדו

והסתכל בגלים

כאשר בוצע השוד

ה איכבי של הרצל ("שייע") אביטן, מבוסס כמעט כולו על נערות ונשים צעירות. ולמרות שהרצל אינו נראה כמו הדון'וואן הקלאסי, נראה שנשים נמשכות אליו.

הרצל אינו נראה כגבר כובש לבבות, אך בוודאי אינו נראה כמו פושע אלים ומסוכן, כפי שמתארת אותו התביעה. הרצל צעיר, חסר, החובש כיפה גדולה, עומד בפני השופטים קצת כפוף ומדבר בשקט. יחד עם אברהם קשאני ("דובצ'ק") ויהושע אשר, נאשם הרצל בשוד האלים והאכזרי בסניף רמת-אביב של בנק לאומי, יום אחרי יום-העצמאות שעבר.

עדי-מדינה בתיק זה היה אורי וולף, צעיר בלונדי, שאביו הרופא ובני משפחתו מתגוררים בשכונת היוקרה צהלה. אלא שאורי נמשך מילדותו לילדי השכונה הקרובה, נווה-שרת, והפך עבריין מגיל צעיר. הוא לא רצה ללמוד ולא אהב את בני צהלה הסנובים. הוא הרגיש בנוח עם בני שכונת העוני, ואף את חברותיו בחר בשכונה זו.

הרצל ואורית בכיכר טראפאדגאר בלונדון
„האהבה התחילה כנקמה...”

האליבי

של הרצל אביטן

שם הכיר את הרצל, שהיה בערך בן גילו. השניים התיידדו, ולפני שנים אחדות נתפסו ונאשמו בביצוע שוד משותף. שניהם הורשעו ונידונו למאסר. רק בכלא גילה הרצל שאורי, ידידו ושותפו, ניסה להציל את עורו ולהפוך עדי-מדינה. משום מה לא הצליח אורי לסיים את העיסקה עם הפרקליטות, ונשפט גם הוא. אך ההלם שנגרם להרצל אביטן לא חלף במהרה. אמנם כלפי חוץ הוא סלח לאורי, ואפילו שרף את דפי פרוטוקול המישפט, כדי שאחרים לא ידעו מה עמד וולף לעשות ולא יענישו אותו. אולם בתוככי ליבו הפסיק לסמוך על ידידו הבלונדי.

הרצל הוא, כנראה, נוקם ונוטר, צעיר בעל סבלנות רבה. הוא החליט לנקום ב-אורי בדרך שתפגע בו ביותר. והוא עשה זאת באמצעות אשה.

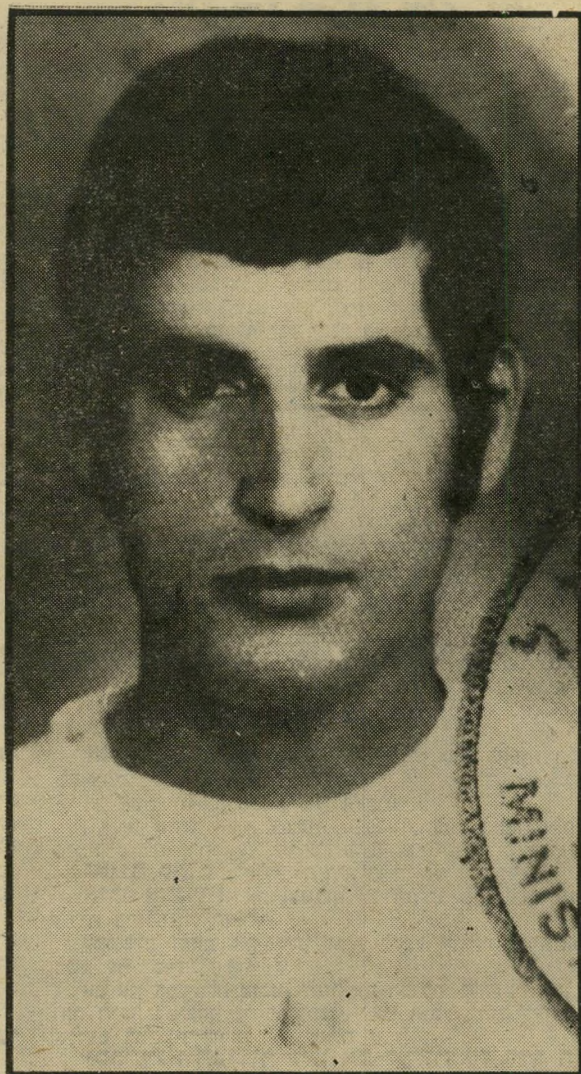
„טעם שפתיך המתוקות”

ב אחת מחופשותיו מהכלא, בשנת 1977, הסתובב וולף, כדרכו, בשכונת נווה-שרת. ושם, במרכז השכונה, גילה את אורית ארביב, שהיתה אז כבת 16. אורית היתה בפריחתה הראשונה, ואורי זכר אותה כילדה הקטנה מבית-הספר. הוא הופתע למראה, והחל מחזר אחריה במרץ. כבר באותה חופשה קצרה הפכו השניים לנאהבים. הם בילו יחדיו את כל שעות חופשתו של וולף, ואורית הבטיחה לחכות ולכתוב מיכתב-אהבה ארוכים.

בכלא קיבל אורי מאורית כאלף מיכתב-בים. היא היתה כותבת לו שלושה מיכתב-בים ביום. היא סיפרה לו על כל אירוע קל בחייה, ואפילו מה אכלה ועם מי נפגשה. ואורי ענה לה בשני מיכתבים לחודש. כפי שמתירות תקנות בית-הסוהר. אבל גם הוא הביע במיכתביו רגשות עזים, והבטיח לצעירה השחרורה כי אם תחכה לו, ישאנה לאשה ויוציאנה מנווה-שרת.

בחוודש אוגוסט 1977 כתב אורי:

„אורית, לפני עשר דקות נפרדתי ממך וטעם שפתיך המתוקות עדיין בפי. ממש שיגעון. נהניתי מאד מהביקור, רק חבל שלא יצא לנו ביקור לבד, רק את ואני. כי כמו שראית, לא היה לי נעים... אני

נאשם הרצל אביטן

„הייתי עם ארביב ולא ברמת-אביב...”

אסדר ביקור בחדר אחר, שבו נוכל לשבת בלי סורגים, אחד ליד השני, במשך שעה שבה נדבר על כל מה שמעניין אותנו. ויש הרבה דברים כאלה, נכון?

...בקשר לטיול לאילת ששאלת אותי, אז אני לא מתנגד אלא ממליץ. כי את צריכה לצאת קצת מהאווירה של השכונה, כי בעוד עשרה חודשים את לא תהיי שם. ואני מקווה שאת מבינה אותי. זה שייך לתוכניות שלי אחרי המאסר.”

כחודש לאחר מכן השתחרר הרצל אביטן ממאסרו, והדבר הראשון שעשה היה לבקר את אורית ולשבות את ליבה.

הוא הצליח. הצעירה שרק לפני שעות ספורות חלמה על אורי, שכחה אותו כליל. היא נשבתה בקסמיו של הרצל ונעתרה לו מיד. היא אפילו הסכימה לכתוב יחד את מיכתב לחברה-לשעבר, אורי, שנותר בכלא, ולספר לו על החיים הטובים שהיא עושה עם הרצל. היתה זו הנקמה המתוקה של הרצל, שלא שכח כי אורי רצה לעשות לו את הדבר הנורא מכל — לבגוד בו ולהשין עליו למישרה.

„אתה בטח מתפלל איך זה שאני נמצא עכשיו עם אורית, אבל קר-תה טרגדיה, כמו ששנינו נפגשנו בי-שמיים. זה סיפור כמו הסיפורים שבהיס-טוריה. שלא כל יום אפשר להיפגש ככה עם בחורה, בפרט כשמסוכסכים. היא עכשיו ילדה טובה וממושמעת והתחילה ללכת לפי הדרכים שאני מדריך אותה. היא מבינה אותי וכמעט שאין בעיות איתה... אורי, לא חשוב אם תכעס עלי אם עשיתי בגידה בין חברים. ככה זה כשחוזר מתלבש על בחורה. אני חושב שעברתי עבירה, אך אין להילחם ברג-שות...”

היה זה המיכתב האחרון שכתבה אורי

אהובה אורית ארביב

„בן הסייט עדיף על בן הרופא...”

(המשך מעמוד 45)

ביכולתו לפטר את אריק שרון, גם אילו רצה בכך — כי הדרך היחידה לפטר שר נגד רצונו היא התפטרות הממשלה כולה. לכן הגשתי את ההצעה הבאה:

1. אחרי סעיף 21 לחוק יסוד: הממשלה יבוא:

21א (א) הגיע ראש-הממשלה למס' קנה כי שר אינו ממלא תפקידו כראוי, או מפריע לתפקיד הנאות של הממשלה, או פגע בנורמות הדרושות לחבר-ממשלה, וראוי הוא לפטר את השר מן הממשלה, או להדיח אותו מן האחריות למישרד הממשלתי שעליו הוא מופקד.

(ב) החליט ראש הממשלה לפטר את השר מן הממשלה, נפסקת כהונת השר בחצות היום שבו נמסרה לשר הודעת ראש-הממשלה.

(ג) החליט ראש-הממשלה להדיח שר מאחריותו למישרד ממשלתי, יחדל השר מלהיות מופקד על מישרדו בחצות היום שבו קיבל את הודעת ראש-הממשלה בכתב, והשר יוסיף לכהן בממשלה כשר שאינו ממונה על מישרד.

דבר-י-הסבר:

כיום אין ראש-הממשלה יכול לפטר שר, גם כשהוא מותח ביקורת בפומבי על ראש-הממשלה וחבריה-הממשלה.

שאלת פיתור שר התעוררה גם בעבר בממשלות קודמות.

כשרוצה ראש-הממשלה לנקוט צעד זה, אין לפניו כיום דרך אלא לגרום להתפטרות הממשלה כולה.

לפיכך באה הצעת-חוק זו, המבוססת על ההנחה כי ראש-הממשלה אינו רק אחד השרים, אלא האיש הנושא באחריות המרכזית לתפקיד הממשלה ולרמתה. למרות שבמישרד הפרלמנטרי הסמיכיים אצלנו אין לראש-הממשלה הסמכות של נשיא אמריקאי, יש להכיר באחריותו המיוחדת. במדינות פרלמנטריות אחרות, כמו בריטניה, יכול ראש-הממשלה לפטר שר.

לא מוצע לחייב את ראש-הממשלה להביא את פיתור השר לאישור הכנסת. אם יש בכנסת רוב נגד פיתור השר — הדרך הנאותה היא להביע אי-אמון ל-ממשלה.

אריק, אריק

דנושא ששמו אריק שרון — תזכור רת נוספת.

ברגע שהתפרסם כי אריק מצא "פיתרון" לבעיית החווה שלו, נחפזתי להגיב על כך מעל הדוכן. לא היתה הזדמנות רשמית לכך. אך באותו יום הביא אריק לכנסת הצעת-חוק, שדנה בהגדלת הקנסות על מי שמפריע לפעולות המועצות המקומיות לשיווק.

ניצלתי הזדמנות זו, ותוך ויכוח על הצעת-החוק עברתי לנושא החווה:

אני בא להתריע על עצם הופעותיו של השר, המביא הצעת-החוק לכנסת, והתובע מן הציבור לשמור על החוק הזה. מזה שנתיים מפר השר אריאל שרון את כל כללי האתיקה, בהחזיקו חווה פרטית. השבוע התבררנו שהוא מצא "פיתרון" לבעיה הזאת. מהפיתרון הזה אינו נודף רק ריח של פיקטיביות, אלא גם ריח של הפרת-חוק.

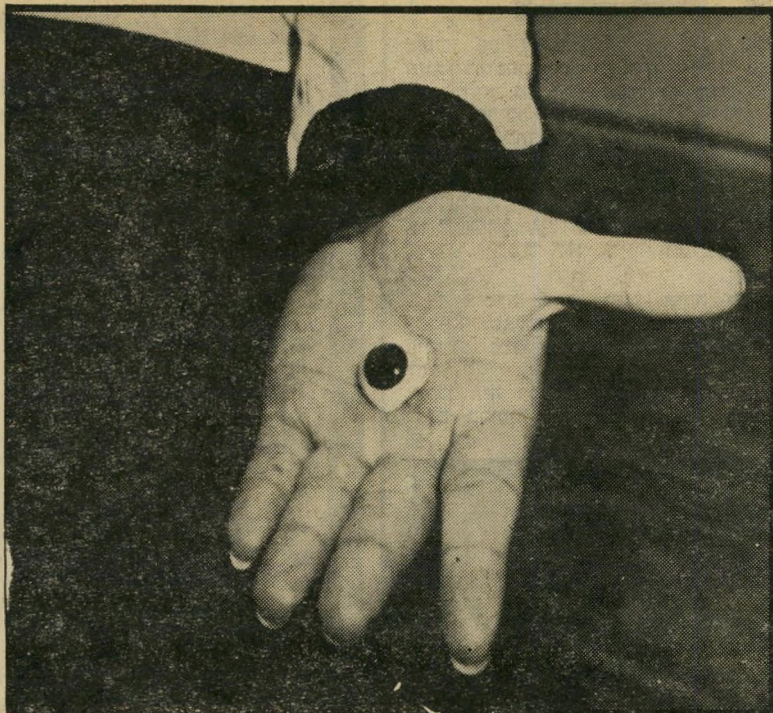
על פי חוקי המדינה, אין חוכר של מה שנקרא "אדמת הלאום" יכול להחזיק את אדמתו לזולת בכלל, ובנוכח לא בלי אישור מנהל-מקרקעי-ישראל.

דובר מנהל-מקרקעי-ישראל כבר הודיע ששמע על כל העיסקה הזאת מן העיתונות. משמע שהשר, בבואו להחזיק את חוות החכורה לזולת, לא הזדקק לאישור מנהל-מקרקעי-ישראל. אילו היה מודקק לו היה גם דבר זה מעורר תמיהה, הות, מכיוון שמינהל-מקרקעי-ישראל עצה-מו כפוף לשר-החקלאות.

אנחנו נמצאים עדיין באותו מעגל-קסמים. בעל-החווה ושר-החקלאות מדקקים איש לרעהו, זה לאישורו של זה, זה לחסותו של זה.

כאשר שר מפר חוק, איך הוא יכול לתבוע מאחרים לשמור על החוק?

הכנסת חוקה חוקים חמורים כדי למנוע חכירה של אדמה חכורה, למנוע למשל, מחברי-מושבין להחכיר את אדמתם ליהודים או לערבים. מזה שנים מתינה לבקש נגד החכרה כזאת על אדמות חכורות, גלויים ומוסוות. אם כן, איך יכולה הכנסת לעבור לסדר-היום על מעשה זה של שרי-החקלאות?

עין-חזוכית בידו אורית

"אורי הוציא לי את העין..."

שעות הערב של מוצאי יום-העצמאות. למחרת, ביום השור, ישר הרצל על הצהריים. כאשר קם, ירד למרכז ה-שכונה, קנה סיגריות ונסע במונית אל חוף שרתון. הוא טייל על חוף הים לבדו שעות אחדות והסתכל בגלים. לדבריו, הוא אוהב מאד את הים והולך לטייל על החוף לעיתים קרובות. באותו היום לא פגש בחוף אף מכו, וגם נפצע ברגלו מ-אחת השונות הבולטות שבמזח.

כאשר נמאס לו, לקח מונית נוספת ונסע בתורה לנווה-שרת. הוא חיפש במסך את מכוניתו, שהיתה אמורה להימצא שם, אך התברר לו כי היא נלקחה. לכן חזר לביתו. קרוב לשעה 5.45 יצא הרצל לבקש מחיים ארביב, אביה של אורית, שישאל לו את מכוניתו. ארביב הוא חבר אגד, ומשמש כסדרן בתחנה הסופית של בנווה-שרת. בבדוקה של ארביב פגש הרצל את אורית וחברה משותפת מאנגליה בשם די. הוא שמה קפה בחברתם. בינתיים נכנסו ויצאו נהגים שונים שראו את הרצל יושב שם, ואחד מהם, חיים גורגלי, העיד על כך בבית-המשפט והוכרז כעד עוין. גם פני סיונר בשם אובשה, שהוא ידיד של ארביב, העיד בבית-המשפט כי ראה את הרצל יושב ושוחח קפה בשעת השור, בבדוקה של ארביב. אובשה קבע את הישעו במדויק, כיוון שהוא עוזב את הר בודקה בשעה 6.20 בדיוק, כדי שיספיק בשעה 6.30 לקחת תרופה לליבו החולה ולשמוע ברדיו את ההודעות באידיש.

אם אכן היה הרצל בבדוקה של ארביב בשעה האמורה, ברור שלא יכול היה להשתתף בשוד הבנק. על כך נסבה המילה חמה הנואשת שמנהל הסניגור יפתח נגד התובע הוותיק סברין ("עוין") שרטר. הרצל ואורית, שנסעו במכונית של ארביב, הספיקו להגיע לביתו של אביטן ור לשותת שם עוד קפה. כאשר ירדו לרחוב לעשות סיבוב, כדי למצוא את מכוניתו של הרצל, נעצרו על-ידי המישרת. הרצל החזיר את המכונית והמפתחות לאביה של אורית ונלווה אל השוטרים.

כאשר גילו השוטרים את הפצע שותת-הדם שעל גולו התרגשו מאד. אחד הישודדים נפגע מהזוכית המנופצת של חלון-הבנק, והמישרת ייחסה זאת להרצל. מאז נשאר אביטן בכלא, תחילה כחשוד ואחר כך כנאשם בשוד הבנק. יחד עימו הסתככו בעניין כמה מבגיימישפחתו שניסו לעזור לו. אחיו, אהרון אביטן, הורשע לפני כי חודשים בסיוע לאחרי-המעשה לשודדים, ונידון לארבע שנות מאסר בפועל ולשני תיים מאסר על-תנאי. גיסו של הרצל, שמואל שיפרט, שנשאר אצל הורשע לפני כי מדינה במישפט הסיוע לשוד, נתקף חרדה עצומה מהמישפט ואיבד את כושר הידיבור. על היום הוא שרוי במצב נפשי קשה ונוקט לטיפול פסיכיאטרי.

אם אמנם יתברר בפסק-הדין, כי כל העניין אכן היה נקמה של אורי וולף במישפחת אביטן, בשל גניבת נערתו, הרי שהיתה זו נקמה שטנית ממש.

אילנה אדון

מהארץ נגד ורדה, מפני שרצה להזמינה כעדה למישפט, וחשש שהיא תצא מהארץ בעיקבותיו של וולף. אחרי שסיים וולף את עדותו במישפט, נשלח לחוץ-לארץ, כחלק מתנאי עדותו.

הסניגור גולל בפני בית-המשפט את כל פרטי הפרשה המסובכת של יחסי ה-צל ואורי, כדי לשאול את השופטים: "האם יתכן ששניים שהיו אויבים, שנאו זה את זה ורבו בגלל נערות, הלכו לבצע שוד בצוותא, כאשר כל אימון כבר לא שרר ביניהם?"

לאורך כל הדיון המישפטי נקט הסניגור קריהגנה שלפיו וולף הוא יצור חסר מצפון ומוסר, שהלשין על אביטן שנוא-נפשו, כדי ללכוד שתי ציפורים במכה אחת. על-ידי חשיפת אביטן כאחד השרדים, חיפה וולף על חבריו האמיתיים שהשתתפו עמו בשוד, וסיבך בצרות צרור

פרקליט יפתח

"קו הגנה עיקרי..."

רות את שנוא-נפשו שגנב ממנו את נערה. תו, כך השיג גם מהמישרת חסינות על השתתפותו בשוד האכזרי.

כדי לבסס תיאוריה זו, הביא הסניגור עדים רבים, שגיבשו את האליבי של הרצל אביטן ליום-העצמאות וליום שלאחריו. הוא יום השור. במוצאי יום-העצמאות בילה הרצל עם נערה בשם מיקי סעדון, צעירה נשואה שהיתה מסוכסכת עם בעלה ושכרה דירה בנווה-שרת. את מוצאי יום-העצמאות בילוי יחדיו בקולנוע. והרצל החזיר את מיקי לביתה בחצות. לכן, טען הסניגור, לא יכול היה הרצל להשתתף בגניבת ה-מכונית ששימשה את השודדים למחרת. המכונית, כפי שהעיד בעלית, נגנבה ב-

רית לאורי. הוא לא השיב עליו. אבל כאשר השתחרר אורי מבית-הסוהר, כמה חודשים מאוחר יותר, נשבע לנקום וקרא לה בשמות גנאי. פעם אחת, כאשר טייר לה אורית עם חברתה סוניה חן במרכז נווה-שרת, ראו את אורי מתקרב אליהן במכונית. היתה שעת-ערב מאוחרת ו-כאשר קרא אורי לאורית התעלמה הנערה ממנו. במרחק כמה צעדים עצר אורי את מכוניתו. ירד ממנה והיכה את אורית מכות נמרצות. אחת הסטירות פגעה בקצה עינה של אורית, ודבר נורא קרה — עינה החזמה והגדולה נפלה לארץ. לאורי רית עין תותבת מילדותה, את עינה היר-ציאו מהשש לגידול ממאיר.

עד היום סובלת אורית ומתביישת בגלל העין התותבת, וכאשר זו נפלה לארץ, בחשכה המתגברת, וארובת עינה הפצוזה החלה מדממת, נבהלה אורית ונסעה מיד לבית-החולים. חברתה סוניה רצה לחפש את הרצל, ולספר לו את אשר קרה. עד אז נמנעה אורית מלספר להרצל על הטרדותיו של אורי, היא ידעה עם מי יש לה עסק, וחששה שהדבר עלול להגיע עד כדי רצח. אבל הפעם הגדיש אורי את הסאה, והרצל חיפש אותו, כדי לגמור איתו את החשבון.

השינאה בין שני הגברים, שהיו פעם חברים, גדלה ולהטה. אורי ניסה לסכסך בין אורית והרצל. הוא שיכנע את סוניה, חברתה הטובה של אורית, להתי-

יודיה סוניה

"היא נשלחה לסכסך..."

לבש" על הרצל ולהפריד בין השניים. הרצל אמנם יצא כמה פעמים עם סוניה, אבל לא נשש את אורית, וזו לא חזרה לאורי וולף. הוריה של אורית הצטער על שהחליפה חברים, הם העדיפו את אורי בן הרופא על אביטן בן הסייס.

"היא לא

הסכימה"

הרצל שמע כי לאורי יש חברה, ורדה עמר, מרמת-החיל, וניסה להוציא גם אותה מידיו. הוא המתין לה כמה פעמים בבית גיסתו, בקי. הוא הזמין אותה לשם בתואנות שונות, וסידר שיימצאו לבדם בדירה, אבל לדבריו לא חלץ לו עם ורדה. "אולי היא יותר חזקה מאורית, או אולי אורי הכין אותה יותר טוב. היא לא הסכימה."

הסניגור של אביטן, דויד יפתח, חקר את וולף בבית-המשפט ושאל אם ההפלה שעשתה ורדה בוצעה לפי הוראותיו, כיוון שחשש, כי הולד הוא של הרצל. אך וולף לא רצה לדבר על כך. הפלה נוספת נגרמה לורדה בעת שנעצרה עם כל הישודדים בשוד הבנק. ורדה עמדה להינשא לאורי שילשה שבעות אחרי השור. ה-סניגור, יפתח, הוציא צו עיכוב יציאה

פעמים במפתיע, קם ממיטתו, התיישב בכורסה ועישן סיגר. (פעם היה מעשן שלוש חפסיות של סיגריות חזקות ליום). הוא נאחז בחיים בכוח עקשני, מפני שרצה לסיים את ספריו וכתביו, שכתב תוכנן לפרטיו.

איש זה, שראוהו רגשות מי עולם, מפקדיהמחלת הנזקשה, היה מבקר בכל השמחות המישי פחתיות של חבריו למחלת, השי תתקן בחגיגות הכרית והכלדות של בניהם, ליווה אותם בדרכם האחרונה.

נפגשתי עימו בפעם האחרונה לפני ימים לארבעים. העילה היתה אופיינית: הוא ביקש לדבר עימי כדי לעשות טובה לי ידיד, שביקש ממנו להתערב כדי למנוע

(המשך מעמוד 30)
מוזן, בתוספת כמיות עצומות של בצל סרי. הוא נהג להתלוצץ כי נשא את אשתו, פרידה, שליוותה אותו במשך 41 שנים — מהן חמש שנים בכלא-הנשים של הבריטים בבית-לחם — בעיקר מפני שהיתה טבחית כה מעולה.

והרבה אימרות-שפר והלצות. אחת מהן, על פניו: „הוא איש כינוני. חכם לא גדול וטיפש לא קטן“.

או אימרה שהוא ייחס אותה לסבו: „הלוואי שאלוהים יזמן לי כל-כך הרבה פיתויים כמו שיש לי תירוצים להיכנע להם“.

סבו היה דמות חשובה בילדותו. אביו נעלם ברוסיה, במלחמת-העולם הראשון

נתן ילין-מור, כפועלה השמית *
מיפנה או המשך?

את פירסום שמו בקשר לפרשה מסוימת. נעתרתי לבקשתו וידעתי, בצאתי, שלא אראנו עוד בחיים.

..משורה 'שחרר

רק המוות

בחלונותיו היו רגע קטן ורגע גדול. רגע קטן — כאשר ליד גופתו הספיד אותו יצחק שמיר, חברו למרכז לח"י, והוסף בסוף דבריו כמה מושפטים, שהיו פגיעה קשה באמת, במישפחתו של נתן ובכריי דיו.

בחוסר-רגישות מדימה דיבר על „הי דיספרופורציה העצומה“ שבין פעולתו בחתרת ובין מעשיו בשנים האחרונות; על „הכיסרונות הגדולים אשר לא מצאו את האפקי והבסיו הנכון כדי לשרת את העם“; על מעשיו ב-30 השנים האחרוןות, שהיו „כאין וכאפס בהשוואה למעשיו בזמן המחחרת“.

כמנחם לח"י, הפך נתן ילין-מור דמות היסטורית. אני משוכנע כי פעולתו למען השלום עם העם הי פלסטיני תירשם, בידי דור שייטיב לחבין את הדברים מיצחק שמיר, כתרומה לאיפחות חשובה לתודות ישראל.

לא נתן ילין-מור עמד באותו רגע כי מיבחר, אלא יצחק שמיר. חבל שנשל בו, והרגע הגדול: כאשר אנשל, אחד מי וותיקי לח"י, כסוף-שיער, אמר ליד הקבר: „חיילים אלמונים“, ומאה-מאתיים איש החלו שרים, כימעט בלחש, את השיר שהרעיד את נפשי בנעורי:

חיילים אלמונים הננו ללא מדים, מסביבנו אימה וצלמוות, כולנו גויסנו לכל החיים, משורה ישחרר רק המוות.

בימים אדומים של פרעות ודמים, בלילות השחרורים של יאוש...

נתן ילין-מור לא שיחרר את עצמו מהשורה עד ליום מותו.

* במסיבת-הייסוד של „הוועד הישראלי למען אלג'יריה החופשית“, שקיים קשרים עם המחחרת האלג'ירית, מימין: עורך-הדיו יעקוב ירדור, פואד שבי, המהנדס בנימין עומר, נתן ילין-מור, אורי אבנרי, בועז עברון.

ידידו של הרבי

בשנים האחרונות העיבו דאגות פרנסה על חייו.

עם קום המדינה הקים חווה חקלאית גדולה ומצליחה ביותר, בדרום הארץ. אך הוא לא היה בעליה. לפני יותר מעשר שנים הסתכסך עם המשקיע, יהודי צרפתי ממוצא גרוויני, ופרש מן המפעל אחרי מאבק מר.

מאז התפרנס מעריכה, מתרגומים ומי כתיבה. בין השאר כתב באופן קבוע למען ביטאונו של הרבי מלובאביץ' באמריקה, באידיש, שפה שגם בה שלט באופן מושלם (כמו ברוסית, בפולנית, באנגלית, בצרפי תית ומי יודע עוד). הרבי אהב את נתן, שהיה ידען גדול במקורות (בנעוריו למד בחדר, לפני שעבר לגימנסיה העברית בפולין).

כאשר באו חסידיו של הרבי ר התזוננו על פירסום דבריו של כור פר גמור זה, עוכר ישראל, ירדור הפלסטינים, הגן עליו הרב בלחש. היתה כיניהם חיבה הדדית. ילין מור אהב את שיכמו החריף של האיש.

בפגישתנו האחרונה סיפר לי נתן על אחת משיחותיו עם הרבי. הרבי שאל אותו בחיך מתי יחזור בתשובה. ילין-מור השיב לו בהלצה יהודית. מעשה ברב שראה בשבת יהודי אחד מעשן ברחוב. „האינך יודע שהיום שבת?“ שאל הרב. „יודע“, השיב האיש. הרים הרב את עיניו אל השמיים וקרא: „ריבונו של עולם, תראה איזה עם נפלא היהודים? הוא יודע שהיום שבת, ושאסור לעשן שבת, ובכל זאת אין הוא משקר!“

בחודשים האחרונים ידענו שי הוא חולה מאד. הוא לקה בסרטן הבלוטות, שהשחית את דמו. לי בסוף לא נותרו בדמו נוגדנים, וגם לא נשאר לו כימעט דם משלו.

בחוכמה רבה, הסבירו לו הרופאים את כל פרטי המחלה — אך לא גילו לו שזהו מחלת-הסרטן.

הוא נכנס ויצא בבית-החולים, ובכל פעם נואשו הרופאים. אך בכל פעם התאר שש באורה פלאי. גם בימים האחרונים, כאשר כלו כל התיקות, התאושש כמה

marantz®

איכות בהישג ידך

ה"רולס-רויס" של הסטריאו

אחריכם ותאי תאוס מיוחדים

בשבועיים של מרנז

אצל מיכה שטורם

תצוגת ענק של כל מערכות מרנז במחירים ללא תקדים - ובאיכות מרנז

בוא להאזין: גם אתה תחליט: מרנז

מכרה מיוחדת לעולים חדשים!!

3 שנות אחריות

מ. שטורם

ככר המדינה, ה' בא"ר 24, טל 267560

סוכנות מרנז, תל-אביב

תו

טרמפ לחייל

מועדון 5 לתרבות חדשה

רח' הס 5, תל-אביב 297263

יום שלישי 4.3.8 ערב עם חואן דה-דיוס בשירה ספרדית ונגינה על גיטרה פלמנקה

המועדון פתוח בימי ר חתונות וחתולות בר בערב המועדון פתוח משעה 8.30 בערב

נימוס ואדיבות אינם בושה חוצפה וגסות אינם גבורה

אם הינך מאכה המוכנים לפעול למען איכות החיים במדינה, אנא כתוב אלינו ונשכח אליך חומר הדרכה.

אנחנו משתדלים

אזרחים למען איכות חיים, ת.ד. 1097 גבעתיים

אינכם חייבים להיות

רווק או רווקה

כדי לזכות בידידים

כתוב לת.ד. 40020

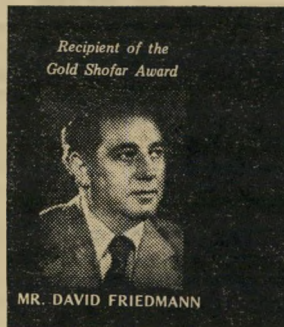
עבור "ידידים"

מאת יגאל לביב

בנק לאומי ניו יורק

מגייס כספים לאירגון פוליטי

חברת "בנק לאומי טראסט קומפני" בניו יורק, השייכת לקבוצת בנק לאומי בישראל, שלחה בימים אלה לכל לקוחות החברה מיכתבים על חשבונה, ובהם בקשה להשתתף בערב איסוף תרומות לאירגון דתי המקורב לצעירי המפר"ל, בשם "ישראל הצעירה". המיכתב נושא את שמו של מרדכי הכהן, סגן נשיא החברה, והוא מוכתר, "איש". המיכתב מספר כי בימים אלה יקבל דויד פרידמן, סגן נשיא החברה, פרס של "שופר זהב" בכנס השנתי של "ישראל הצעירה" במלון "שרתון" בניו יורק.

כותרת ההזמנה ששלח ב"ל ידידים של זבולון המר

האירגון מפעיל כמאה וחמישים בתי-כנסת ומרכזי-נוער באמריקה, קנדה וישראל. המיכתב מבקש ממקבלו להשתתף בטכס החגיגי, ולהשיב במיכתב על חשבון בנק לאומי.

למיכתב מצורף מיסמך המכיל תיאור האירגון ומעשיו, כולל מילחמה במיסיון, והמבקש תרומות של 40 אלף דולר להרחבת פעולות האירגון בישראל. בישראל מוצא האירגון ביטאון בעברית, שעורכו הוא ממקורבי קבוצת זבולון המר ויהודה בן-מאיר במפר"ל. השר המר והשר אהרון אבר-חצירה הופיעו כמה פעמים בכנסי האירגון בישראל. דויד פרידמן עצמו, לשעבר סמנכ"ל, הבנק לפיתוח התעשייה, הוא מחסידי סאטמר.

הסכם מוזר

בין "לופטהנזה"

לרשת סוכני

נסיעות מגרמניה

חברת התעופה הגרמנית, "לופטהנזה" חתמה על הסכם עם חברת פירסט, השייכת למשקיע היהודי מבלגיה פליכס פסדובסקי, שלפיו תרכוש את מחר ציט המניות בחברה המפעילה משרדי סוכני-נסיעות בגרמניה. "לופטהנזה" הכניסה יותר מ-1.5 מיליון מרק לחברה של פסדובסקי, שהתפרסם לאחרונה כי אשר שלם לזלצק תוראל וג'קי רונן 10 אלפים דולר מיקדמה, תמורת הסדרת פגישות בינו לבין ראש-הממשלה, מנחם בגין, והנשיאים אנוור אל-סאדאת וג'ימי קארטר. נקבעו לו שתי פגישות עם בגין, אך הוא לא הגיע לישראל.

פסדובסקי הוא חברו ושותפו-לעסקים של איש-העסקים הישראלי חיים חל-מון, הגר בגרמניה. חכמון הוא בעל בתו של ולטר הסלבאך, יו"ר מועצת-המנהלים של חברת "לופטהנזה".

קצין העיתונות של חברת "לופטהנזה" מסר בתשובה לשאלות, כי החברה קנתה ממקביל עוד חלק בחברה אחת של סוכני-נסיעות, וכי בחרה בחברה של פסדובסקי משיקולי כדאיות כלכלית בלבד.

מחריפה מילחמת

ההימורים בלונדון

המיסטר הבריטי עדיין אינה יודעת מה לעשות בתיקים הנוגעים לפעילות ההימורים של מועדוני "פלייבוי", שהוגשו לו על-ידי רשת "לאדברוק", השייכת לסריל סטיין, מראשי "המגבית היהודית", שהוא תומך נלהב של גושי אמורים. "פלייבוי" גרם במידה רבה לביטול רשיונות-ההימורים של מועדוני "לאדברוק", שהיו הידועים בעיר, כאשר הוכח כי "לאדברוק" העסיקה נערות פיתוי, כדי למשוך אליה לקוחות ממורעונים מתחרים.

בניתיים החלה מילחמה על מועדון אחר, "פלייבורמו", ביגלל מות מנהלו, אדי תומאס. חברת "גראנד מטרופוליטן" ("מככה") מחזיקה כבר רבע מהמניות, ותנסה עתה להשתלט על המקום. חברה זו טרם פתרה את הבעיות שיש לה בשני מועדונים אחרים, "ויקטוריה ספורטינג קלאב" ו"קורלאס". הראשון (עתה של "פלייבוי") היה בבעלותה, כשהמיסטר פשטה עליו ואספה הורחות לצורך מישפט, המתנהל עתה בלונדון נגד הבעלים הקודמים של המקום. מככה גם החזיקה שליש ממניות "קורלאס", שהפעילה מועדון ידוע בשם "פאלם ביץ'", שאף עליו פשטה ה"מיסטר", ונגד 25 ממנהלי החברה, הוגש שו כתבי-אישום.

בשר עם ריח מים

300 נון בשר קפוא, בקרטונים ש-נשפך עליו מיץ-תפוזים בדרכו מדרום-אפריקה לישראל, נמכר על-ידי משרד התעשייה לחברת "ברבקר", המוכרת את תו לציבור. הממשלה קיבלה מחברת הביטוח פיצוי על הנוק שנגרם לה מירידת ערך הבשר, הספוג כולו מים תפוזים. הבשר נמכר, "ברבקר", השייכת

שוק מקביל להלוואות בפת"מ

בעוד הבנקים מלווים כספים בדולרים וגוברים רבית אפקטיבית של 32% והצמדה מלאה, התפתח בארץ שוק מקביל של גופים עסקיים ופרטיים, המלווים הלוואות דולריות ברבית של 24% בלבד. הרבית הנמוכה אפשרית, שכן על בנקים מוטלת החובה להפקיד 12% מסכום ההלוואות במטבע זר, וחובה זו אינה קיימת לגבי גופים אחרים. שוק מקביל זה פועל באמצעות העברות מטבע זר מחשבון פת"מ אחד לחשבון פת"מ שני.

בהתאם לדברי הפרופסור אסף רזין ב"קול ישראל", שווים חשבונות הפת"מ כיום כ-100 מיליארד לירות, היינו: כשניים וחצי מיליארד דולר. נראה כי האוצר מעודד שוק מקביל זה, שכן אישר בימים אלה לחברות שונות הנפקת אגרות-חוב דולריות ב-50 מיליון דולר. יש להניח כי ההכנסות תגברנה את שוק ההלוואות הפרטי.

האם כדאי

לייצר ולייצא?

בעל מיפעל ענק, שמחזורו יותר מ-100 מיליארד לירות לשנה, הסביר לי למה לא כדאי לייצר כלל.

המיפעל מייבא חומרי-גלם לשם ייצור ויצוא. התהליך, מהתשלום עבור חומרי-הגלם ועד קבלת התמורה ממכירת ה"סחורה", אורך בממוצע ארבעה חודשים. הוצאות המימון כיום הן 10% לחודש. יוצא כי עליו להרוויח 40% על המחזור, רק כדי לשלם את הוצאות המימון. אם הוא מייבא חומרי-גלם, ה"רבית" היא 32% צמוד דולר לשנה. ואם אין המיפעל מרוויח לפחות 40% על המחזור, הוא אוכל את הונו לתשלום הוצאות המימון. מסיבה זאת מרבית ה"מיפעלים" הפסיקו לייבא חומרי-גלם (מה שמבטא בחקטנות ההכנסות של האוצר ממכסי יבוא) והם ייצרו עד לסיום מלאי חומרי-הגלם ואז ייסגרו.

הנפגעים העיקריים ממצב זה יהיו ה"בנקים". אלה שיעבדו את המיפעל תמורת האשראי הניתן לו. המיפעל מחסל את המלאי כדי לשלם לבנק את הוצאות האשראי. המלאי אוזל בלי שהבנק לכך, ובעוד כמה חודשים יישאר הבנק עם מיפעל ללא מלאי, כאשר שווי כבי"טחון שווה פחות מחובו לבנק.

לדעת התעשיין, אין התמורה ליצוא, הנובעת מירידת שער הלירה, מפצה על ההתייקרויות בייצור. במיפעל, כ-35% מהוצאות הייצור מוצאות על שכר. תו"ספות היוקר שעליו לשלם, כדי לפצות על עליית המדד, גדולות מירידת שער הלירה לעומת הדולר, וכך הוא מפסיד כל העת.

לעומתו, טען יצרן ויצואן אחר, כי בני"הול מתוחכם ניתן גם היום לייצא ולהרו"ווח. חשבונו פשוט: אם האוצר ישמור כל העת על הפרש של 15 עד 20 אחוזים בין ירידת הלירה לעומת הדולר לבין עליית המדד, יישאר היצוא כדאי. בשנת 1979, למשל, עלה המדד ב-104% והלירה ירדה לעומת הדולר ב-86%. ההפרש הוא 18%. האינפלציה בעולם היתה בממוצע 12%, כך שנשאר פער של 6%. פער זה מכוסה על-ידי מימון היצוא, הניתן ב"ריבית של 9% לעומת ריבית של 18% בעולם, וכן על-ידי המימון הזול בלירות ליצוא. מסקנתו: כאשר הפער בין ירידת הלירה לעומת הדולר לבין עליית המדד הוא פחות מ-20%, כדאי לייצא. בפער גדול יותר, אסור לייצא.

תרגילי

ריבית והוצאות

אישי-עסקים מכובד נוהג דרך קבע לשלם למס-ערך-מוסף בהמחאות שאינן נפרעות. הוא משלם סכומים גדולים, מיליוני לירות בשנה. כאשר חוזרת המחאה שניתנה למס-ערך מוסף מחייב את ה"מושך ברבית של 6% לחודש. הבנק מחייב כיום על אשראי ברבית של לפחות 10% לחודש. אומר האיש: אפשר לחיות רק מההפרש.

עצות נוספות: אם הבנק אישר לך אשראי בסכום מסוים, משוך את כולו גם אם אינך זקוק לו, וקנה ביתרה צמר"דים. הסיבה: הבנק מחייב אותך בעמ"ל של אחוז אחד על הסכום שאושר לך, בין אם השתמשת בו ובין אם לאו. כמו כן, יתרת חובה כדאי להחזיר לשלר ש"ח חודשים ולא לחודש. הסיבה: על

מה יעשה פרס

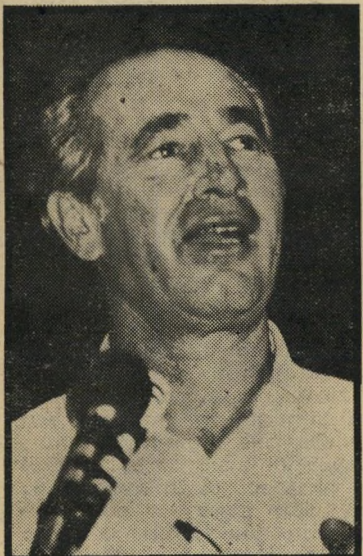
בשאלות כלכלה

כאשר יהיה

ראש-ממשלה

יושבראש מפלגת העבודה שימעון פרס השיב בראיון ל"מינון", הביטאון הלא-רשמי של מפלגת העבודה, על תוכ-ניותיו כשיגיע לשלטון. בנושא כלכלה קבע כמה עמדות מחייבות ומעניינות:

● פרס מאמץ את השקפותיו של הפרופסור ג'ון קנת גל-רייט, שעיקרן הכפפת הכלכלה לשיקולים חברתיים. הבעיה העיקרית היא ש-20% מתושבי הארץ צורכים 47% מכל התפוקה, בעוד 80% הנותרים צורכים 53%. יש בארץ 300 אלף גימלאים שמחציתם חיים רק מתשלומי הביטוח-הלאומי. ערך קיצבתם ירד בתקופת הליכוד ב-25%. מצד שני

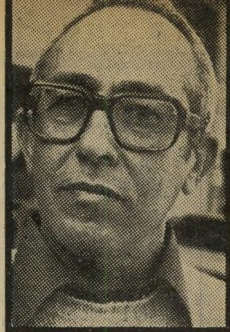
יו"ר פרס
 מהפך כלכלי

קיימות 70 אלף מישפחות בעלות 300 אלף ילדים. ערך קיצבת המישיפחות ה"אלה ירד בתקופת הליכוד ב-36%.

● הדרך לעצמאות כלכלית היא הג"ברת הייצור והיצוא על-ידי פרמיות ל"יצוא ופיקוח על היבוא ועל המילואות במטבע זר. כן היה גובה מחדש מס-נסיעות, מחזיר סובסידיות למזון ולדגור על-ידי הקצאות קרקע חנם לדירות, מפסיק את ההתחלוליות ומגביר גביית המיסוי, כולל הוספת מסים.

● הייצור היה גובר על-ידי ביטול היציאה לגימלאות חובה והגדלת שיעור העסקת הנשים, באמצעות פתיחת מעונות יום ארוך לילדים והנהגת שכר שווה.

משיכת היתרה והחזרתה אתה מחוייב בימי ערך במספר קבוע. הרבית על ימי הערך לחודש אחת גדולה יותר מאשר אם תחזיק את הכסף שלושה חודשים. עצה אחרונה: בקנותך מטבע זר, קנה אותו בהמחאות תיירים ולא במזומן. אתה מרוויח כחצי לירה לדולר, שהבנק גובה על מכירה של מטבע זר במזומן.

יעקב שרת / איש מאדים הירחורים ליד רמזור

אמור מעתה: לא רופאים הם האנשים האלה, אשר ביקשו להציל בזכות המת את החי הנאבק על חייו, אלא רוצחים כפולים ומכופלים — רוצחי מתים, רוצחי הלאום, רוצחי התורה, רוצחי החרות, רוצחי הפרטיות, רוצחי הליברליזם האמיתי, רוצחי הגוף באשר הוא גוף — „הרכוש שהיה יקר לנו מכל בחיניו“ — טפו!!!

נופת צופים

אחד סיני ועוקר עצים בהר שומרון, איש נוה-צוף ושמו יורם שיאון, הצדיק במכתב „למעריב“ את מעשה העקירה בהסתמכו על פסוק מפורש בספר יהושע (ו"ז), לאמור: „ויאמר אליהם יהושע...: עלה לך היערה ובראת לך...“

כבר מזגן היתה לי הרגשה, שהנ"ל וחבריו חיים לא כאן ועכשיו, אלא בעבר רחוק, הירואי ואכזרי — אשר כפי שידוע לנו יפה נגמר לבסוף בעונש גלות אל מעבר לסמבטיון — והוא הוא העבר של „ויכנס לפי חרב, ויחרימו את כל נפש אשר בה, לא השאיר שריד, כאשר עשה להברון כן עשה לדבירה... כאשר ציווה ה' אלוהי ישראל... רק את כל האדם היכו לפי חרב עד הישדמם אותם, לא השאירו כל נשמה“ (יהושע ו"א, וראה רשימת החיסול המלאה ביהושע ו"ב).

אז קדימה עם המשאיות, כאשר ציוונו האל, וכבר אמר המשורר: „טו בשמד הגיע...“

התקף שאילתות

א. ליו"ר הכנסת ושר-החוץ-המיוחד לתקופת-השלום יצחק שמיר: על קברו של נתן ילין-מור אמרת: „הלב בוכה על הכישרונות הגדולים... אשר לא מצאו את האפק והביטוי הנכון כדי לשרת את העם... כל שהיה אחר-כך היה כאין וכאפס בהשוואה לגבי מעשיו בזמן המחלוקת... ואני שואל שאלת-העם, אם לא היה הגון ומכובד יותר להוסיף בהזדמנות חגיגות זאת את התיבה הצנועה, „לדעת“; ושאלה מתוכננות יותר — האם אינך חושש כלל, כי בעוד כשלושים שנה תיטיב להעריך את „כל שהיה אחר-כך“ כפי שאתה מעריך עכשיו, ממרחק כשלושים שנה, את „מעשיו בזמן המחלוקת“?

א. לרב-אלוף (מיל') מרדכי גור, מיועד לראשות הממשלה: ב„דבר“ (15.2.80) כתבת במאמר על הסיטואציה של המצב בלבנון: „אי לכך יהיה זה מוסרי ומוצדק, שישאל תפעל גם היא מתוך אחריות לאומית ולא תסתבך במילחמה, אלא אם יש לכך הצדקה ביטחונית או ציווי מוסרי חד משמעי... ואני שואל אם אין בדרךך אלה רמז מפורש, שלפחות, אני חוזר, לפחות מילחמה אחת שבה הסתבכה ישראל לא נעשתה מתוך „אחריות לאומית“, „הצדקה ביטחונית“ ו„ציווי מוסרי חד משמעי“... כשלעצמי, אני סבור כך מזמן לגבי מילחמת 1956, אבל אתה אולי מתכוון למיבצע ליטאני, ורצויה הבהרה חד משמעית כלשהי, ומה גם שאולי אתה מתכוון לאיזו מילחמה שלישית.

איזכרת את מיבצע ליטאני, מפני שב„מעריב“ (11.1.80) צוטט: „ואני שואל את בנין: תגידו לי מה היעד המדיני של המיבצע. אם אנחנו רוצים להכניס שם את האו"ם, אז אני צריך להגיע לקו מסוים... אם לא רוצים את האו"ם — אם רוצים עסקה עם סוריה — אז אני צריך להגיע לקו אחר. אבל כל מה שאני שומע ממנו זה: ילדינו, צידקתנו, כל העולם יהיה בעדנו, כי זה דם ילדינו“ — וזה מעורר שאילתה השמורה עימדי מני אז: למה לא אמרת לבגין בו ברגע: „אדוני, ראש ממשלה בישראל, לפקודת-מיבצע שכזאת תמצא לך רמטכ"ל אחר. ועכשיו שלום, ותהיה לי בריא.“

מכת אייחשם

ועשיתי על כל דאליים באייעמל / והוא מולך היום בחברת החשמל:

צחקו צחקו, מוכי הלס-הורוביץ, ממרום ארובות הסרטן השחור, הכו בכפתור, ובמכת אייחשםל תסרסו מדינה ותחשיכו אור, כי עת תדונונו לחשכת-עבר, לימי כוח סוס, חמור וגמל, נקלל אתכם בכיסא, יושבי על כס החשמל!

תגלית לאור לפיד

ועשיתי על האחד אשר הובא לגור/ ולשאת לפיד אור חיובי בבית-השידור:

שורו נא, ככל אשר יוסף — לפיד יחזיק באפלה ולהתאמץ יוסיף/

עקור כל שמאלי, רודף-שלום, עוכר-שטחים — ואין בלתי-חשיף! — /

כן יתמוטט, יכרע, יפול שדוד — מול הגילוי שהמימשל עליו חיפה: /

במידת-שידור אם מאפיה יש — הריהי של כיפה מושלת בכיפה!

כן! הפסקת חשמל. הרמזורים משותקים. אתה נוסע כמו מלך, חולף בצומת אחד, שני, שלישו בלי לעצור כמעט, אפילו בלי להחליף מהלך, וחושב לך — לעזאזל הציוויליזציה הזאת, והמיסטר, ומיסר-התחבורה, והשילטון בכלל — הלא אפשר להסתדר בלעדיהם ומי צריך את כל האורות המתחלפים האלה? עובדה, הרמזור משותק והתנועה מסתדרת מאליה על הצד הטוב ביותר, ואז, במחשבות מתקדמות-אנרכיסטיות, שכאלה, אתה מגיע לצומת ארלוזורוב-פתח-תיקוה, למשל, ונתקע שם חצי-שעה הגונה של ביזבזו זמן, וכילוי דלק, ובלאי מואץ של עצבים, ואיש הישר בעיניו יעשה, וכל יהודי חושב רק על עצמו, וכשאתה נחלץ סוף-סוף מן הבוקה ומבולקה הזאת אתה מתפלל, שעד שתגיע לצומת הבא הפסקת החשמל תיגמר, ואומר לעצמך: תודה לך, צומת ארלוזורוב-פתח-תיקוה, שיכנתה אותי. יהודים בלי ממשלה זה לא חולץ.

אז בואו נחזיק מעמד איכשהו, עד הבחירות.

רוצחי המתים

לפני ימים מספר (19.1.80) קראתי ב„ידיעות אחרונות“ רשימה נמרצת ביותר מאת שושנה חן בפרשת הכליה, ואם הנושא עדיין על סדר יומנו, מדוע ייגרע חלקי?

אבל עד שאדון באותה רשימה נמרצת, רצוני למהר ולומר, כי בינתיים עלולה אותה נערה ערבית חסידת אש"ף, שכליית יהושע סלומה הושלתה בגופה, למות, ואז חס ושלום, עלול להתרחש משהו איום ונורא: ערבית תובא לקבר מוסלמי, ובגופה אבר יהודי! הנני מזכיר אפוא את כל הנוגעים בכליה, שיקפידו — במיקרה שהנערה תמות (ואם היא תמות זה יהיה רצון האל, וכל העולם יידע שהוא כועס, שהוא מעניש, שהוא מאוד מאוד לא מרוצה מכל העניין, וכוונתי, כמובן, לאלוהי ישראל, אלינקמות-הופע); ובכן, במקרה שהנערה תמות יש לעקור מגופה מייד את הכליה של סלומה, ולהביאה לאלתר לקבר ישראל!

משפתרנו בעיה מאיימת זאת, הבה נחזור אל שושנה חן, אבירת קדושת הגוויה האנושית, אשר כתבה לאמור: „גופנו, הרכוש שהיה יקר לנו מכל בחיניו, הופך פרוץ (במותנו) לכל דכפין!“ תמיחני על שושנה חן הנרגשת ומלאת החיות, שתחת לגורלם של החיים והמבקשים לחיות, משקעת את האנרגיה העצומה האצורה בה בקידוש אברים מתים. לו אני תחתיה, הייתי מקדיש את כוחי-השיכנוע שלי להצפת הרעיון, שכלל שהגוף החי אין בעולם יקר ממנו, כך הגוף המת אין בעולם חסר-ערך ממנו, והראיה שכבר אינו קרוי גוף אלא גופה או גוויה, ואינו אלא עפר ואפר, ככתוב.

אנחנו יכולים לחשוב כאוות-נפשנו על ההינדים, אבל הם פרים ורבים וקיימים מדורי דורות, ושום סכנת-קיום לא מרחפת עליהם אפילו בפרוץ האיומה שבמילחמות, ואילו את גוויות מתיהם הם שורפים באש, וחסל! אצלנו, כידוע, תלויה ועומדת מדי רגע ביאת המשיח, שפירושה גם תחיית המתים כולם, עם עצום ורב, אבל ככל שידוע לי המשיח שלנו מסתפק בעצמות יבשות (ראה חזון העצמות, יחזקאל, ל"ז) ואינו דורש מהמאמינים בבואו לשמר את אבריהם עד אז בהקפאה עמוקה. באמת, נשגב מבחינת מה איכפת לעשונה חן, מה יהיה גורל גופה רב-הערך לאחר מותה, שהרי ברי שהוא ימק ויעלה רימה ותולעה מתחת לאבן כלשהי, שהקדמונים הניחיה כי מישקולת על קבר אבותיהם, למען לא יגיהו משם עם לילה להסריד מנוחתם, על מנת שבתוך דור-שניים-שלושה שוב לא ייפקד אותו קבר לעולם וישכח כליל (המשיח ימצא אותו, כמובן, אל דאגה), ואילו אנחנו מציבים עליו מצבה כדי להשיק את מצפוננו, ולהתחרות בשכנים, ולפרנס את תעשיית האבן והשיש.

אינני אומר, שצריך להתעלם מרגשותיהם של מי שמקדישים את גוויותם ורצונם שהיא תרקב דווקא בצורה זו ולא אחרת (לשם הגנה עצמית אני מודיע, כי הקדשתי את נבלתי למדע, אך כנראה מאחר שלא תרמתי אגורה שחוקה לאוניברסיטת תל-אביב, קיבלתי מיכת מנומס מפרופ' י. נתן (28.7.80) שבו נאמר לי, שחור על גבי לבן, כי אין „אפשרות מעשית, שלב זה, למלא אחר רצונך“. מה שמפתיע הוא הלהט לראות בגוויה משהו קדוש, הייתי אומר כמעט חי לנצח, שעה שמדובר בדומם.

גישה זו לגוויה משתקפת, כמובן, גם ביחס השלילי הרווח בארץ כלפי נתיחת גוויות, כאילו יש במעשה זה כדי לחלל את המת. לפי ששמעתי, רק 20% מתושבי ישראל מצדדים בנתיחת; 20% שוללים אותה בהחלט, והרוב — 60% — שוללים אותה בפועל ברגע המבחן — יחס המלמד על רמת הקידומה של חברתנו. אבל זוהי פרשה לחוד.

אני משוכנע, כי אילמלא הושלתה אחת מכליותיו של יהושע סלומה בגוף של „גוי“, לא היה קם רשע. הרעש קם, כמובן, מפני שאבר יהודי משתין עכשיו בגוף של ערבית, ואם היא תחיה, הערבית הזאת, היא בוודאי תנשא לערבי, ותלד לו תריסר אשפזשים, וכל אחד מהם יגיע לפרקו, ושוב יתחיל להוליד, פה מדובר אפוא באלפים ורבותו חסידי אש"ף, שלא היו באים לעולם — אף לא אחד מהם! — אילו רופאים „ליברליים“ היו חושבים ומתייעצים — מה הבהילות? גוויה זו המונחת לפנינו אולי היא של מקדש גופו במוות כבחייו? אולי היא של אדוק בדת היהודית, שכביכול אוסרת השתלות? אולי היא של לאומני שונא ערבים וערביות? אולי של סתם יהודי, שגורס כי בלי רשות אסור לעקור אברים מגופו, וכי עליו לרקוב באין מפריע לתולעים?

במדינה

(המשך מעמוד 44)

אילו את פתחי בכל העבירות שבהן נא- שם, כולל עבירת ההתחזות. אולם השופט לא קיבל את טיעונה של התובעת, כי יש להחמיר עם הצעיר כיוון שהשתמש ב- תעודת-זהויה של אחר וסיכן אדם חף מ- פשע בהרשעה.

השופט אמנם הפעיל את 18 חודשי ה- מאסר-על-תנאי, שהיו בשמו של זוהיר, והוסיף עליהם עוד שתי שנות מאסר בי- פועל. אך הוא חשב כי הצעיר אינו ברמה כזו שיכול היה לחזות השתלשלות שתר- שיע חף מפשע, וודאי שלא זאת היתה כוונתו.

רק המישפטים נותרו נפחדים במקצת. לולא שוטר פקוח-עין ותובעת עירנית היה אדם חף מפשע מורשע בבית-המישפט.

תומאים לואשם

הפרקליט ששפט

פרקליטים, עומד דין

ועמיתיו שמחים לאידו

„יש תיגסם ערבי האומר כי כל אחד מגיע יומה“, אמר השופט עוזר-דין ירושל- מי לעיתונאי, במיסדרונות בית-המישפט. עמיתיו למקצוע, שהסתדרו עימו ליד אחד מאולמות המישפט, היגהו בראשיהם. „ימי חיסול החשבוניות הגיעו“, הוסיף הפרקליט, „עוזר-דין עדי כרמי, ששפט תמיד עוזר-דין אחרים בחומרה, עומד עתה למישפט כשהמדובר בחבר למקצוע, אבל קשיחותו, והענושים הכבדים שהטיל על עוזר-דין אחרים, הם הסיבה לשימחה. עתה ירגיש כרמי מה שהרגישו אחרים במשך כל השנים.“

כרמי, ששימש ממלא-מקום וסגן יושב- ראש בית-הדין המשמעתי של עוזר-דין במחוז ירושלים, עומד לדין פלילי. האש- מות המיוחסות לו: גניבה מידי מורשה וזיוף חתימה על המצאה בנקאית והפקדת הכסף בחשבוני הפרט.

„לא מבליה כלום“, הפרקליט יליד רומניה מטפל בעניינים שונים הקשורים לשלטונות בארץ ילדתו. בין השאר הוא מטפל בעובדות בארץ. קשורו עם הבנק הממלכתי הרומני הדוקים. את העברות ה- מטבע של לקוחותיו ניהל באמצעות הבנק הזה.

בשנת 1969 נפטרה בישראל ג'נטה קר- צ'בסקי. לבני אחיה, שרה קלינברג וסלו קלינברג, הירישה 69 אלף מרקים גרמניים. באותה עת חיו שני היורשים ברומניה. תחילה ייפו את כוחו של כרמי להעביר אליהם לרומניה את כספי הירושה. אחר כך נישאה הרופאה שרה קלינברג לאורח ישראלי, יליד דולברג, ובחנה את האפ- שרות לעלות לארץ. גם אחיה, סלו קלי- ברג, חשב על עלייה.

ואז, בטרם עלייה, החליטו השניים לש- נות את פיר-היכוח שנתנו לכרמי וביקשו שישימור בעבורם את הכסף בבנק ירושלמי. בשנת 1970 העביר כרמי 61.5 אלף מר- קים גרמניים לחשבון של האח והאחות. הוא גבה שכר-יטרידה בסך 6.000 מרקים ובחשבון נותרו כ-55 אלף מרקים. אחרי שנתיים החליט כרמי להמיר את המטבע הגרמני בכסף ישראלי וקיבל כ-72 אלף לירות ישראליות. כעבור ימים ספורים משך מחשבון הבנק של השנים 64 אלף לירות ורכש המצאה בנקאית על שם קורגליה זינגר. זו היתה לקוחה שלו. שביקשה כי ימכור את ביתה שבקטמון ט' בירושלים. בכתב האישום נאמר: „הנאשם זייף את היתמית קורגליה זינגר, אחת מלקוחותיו, והתפיד את הכסף שקיבל מפרעון ההמצאה הבנקאית בחשבונו הפרטי ועשה בו שימוש לצרכיו האישיים.“

השבע סיפרה קורגליה זינגר: „אני לא מבנה כלום. הלכתי לעורך הדין כרמי כדי שימכור את הדירה. הוא מכר אותה. אני נתתי לו את הדירה והוא נתן לי כסף. אני לא זוכרת כמה בדיוק, אבל זה היה בערך 28 אלף לירות. הוא אמר שכל בשביל לקוח שלו שנמצא בחוץ-לארץ.“

שרה קלינברג-דולברג עלתה לארץ בי- 1974. אחיה עלה לעבור שנתיים. ואז פנו השניים לכרמי וביקשו דיווח מלא על ה- פעילות בחשבוניותיהם.

כרמי סירב. בטענה שהחשבון שייך ל- מרשה הבנק הרומני. האח והאחות הגישו תביעה אזרחית נגד כרמי, שנמצאה בהלי- (המשך בעמוד 54)

במאים

האיש שרצה להיות במאי

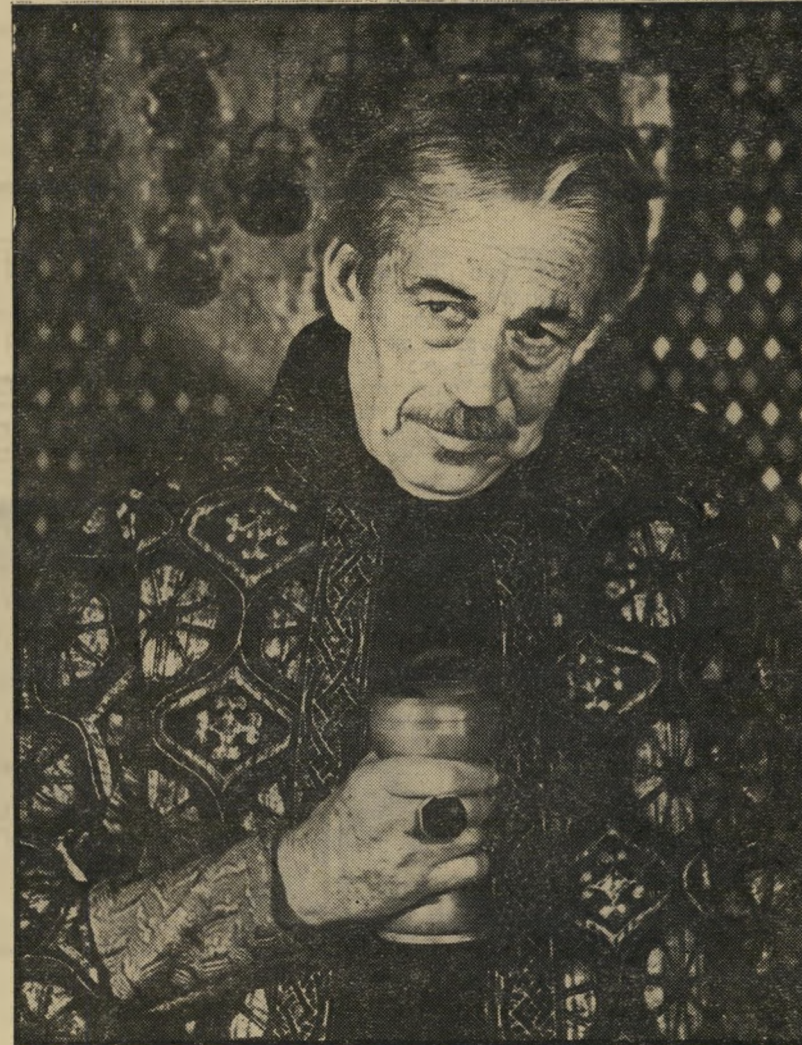
מי שחזה בסרט המלכה האפריקאית מעל המירקע בודואי לא שם לב לעובדה שהסרט כימעט בן 30 (הוא הופק ב-1951). מי שאחראי לעובדה שנעוריו נשמרו הוא בלי ספק ג'ון יוסטון, המסרבל להודקן, כמו סרטו.

היום, כשהוא בן 73, הוא מסריט במלוא המרץ, ואתר הצילומים שלו ברטורנטו רוחש עובדים היכולים להיות נכדיו, כולל השחקנים הראשיים: ג'ון קר ליוקוס, מי שהיה הגיבור הרע במלחמת החלליות, ופול מייקל גלייזר, הידוע יותר כסטרסקי מטסטרסקי והאטש. הסרט החי

זאת לעתים, גם כאורחם של במאים אחרים. ואמנם, הגבר גבה הקומה בעל הזקן הלבן, הניראה כמו יצא מן התנ"ך (הוא ביים את הסרט). היה כבר עיתונאי, שחקן, צייר ואיש צבא.

הוא החל את הקאריירה הקולנועית שלו לפני שלושים ותשע שנים כשכתב וביים את הנשר ממלטה. מאז נמלאה הרשימה בסרטים כמו האוצר מסיירה מאד, רה, ג'ונגל האספלט, המלכה האפריקאית, מובי דיק, יוצאי הדופן, פרויד, ליל האיג' וונה והאיש שרצה להיות מלך.

"כל סרט והייחוד שלו. הסרט האחרון, פובייה, שונה מכל האחרים, בעיניו — זו הפעם הראשונה שאינו מסריט לפי סדר האירועים. בדרך כלל אני אוהב להתחיל בהחלה ולגמור בסוף", אומר יוס

שחקן-במאי ג'ון יוסטון ב"מיררה ברכנרידג"

39 שנות קולנוע לפני המצלמה ומאחוריה

דש הנקרא פובייה (1994), הוא מותחן הכולל שורה של רציחות מיסתוריות. רופא צעיר מטפל ברצחנים, שכל אחד מהם טובל מפובייה אחת ונרצח בדרך האופיינית לפובייה שלו.

הסרט, המופק עליידי פאראמונט, עבר כבר תהליך של כתיבה מחדש לפי דרישת יוסטון, שלעתים קרובות כותב גם את תסריטיו בעצמו. הכתיבה מחדש נועדה להעמיק את הרובד הפסיכולוגי של הסרט, כך שאף לא אחד מן השחקנים יודע מיהו הרוצח המחסל את כל האחרים, עד להשי

למת ההסרטה. "למעשה איני בא לבשר לעולם דבר שאינו ידוע", מצטטע יוסטון. "זהו סיפור רצח קונבנציונלי בהחלט. לכל סרטי הרי צח ישנה תבנית מסוימת. מן הראוי ש תהיה כזו ואינני הולך לשנות זאת."

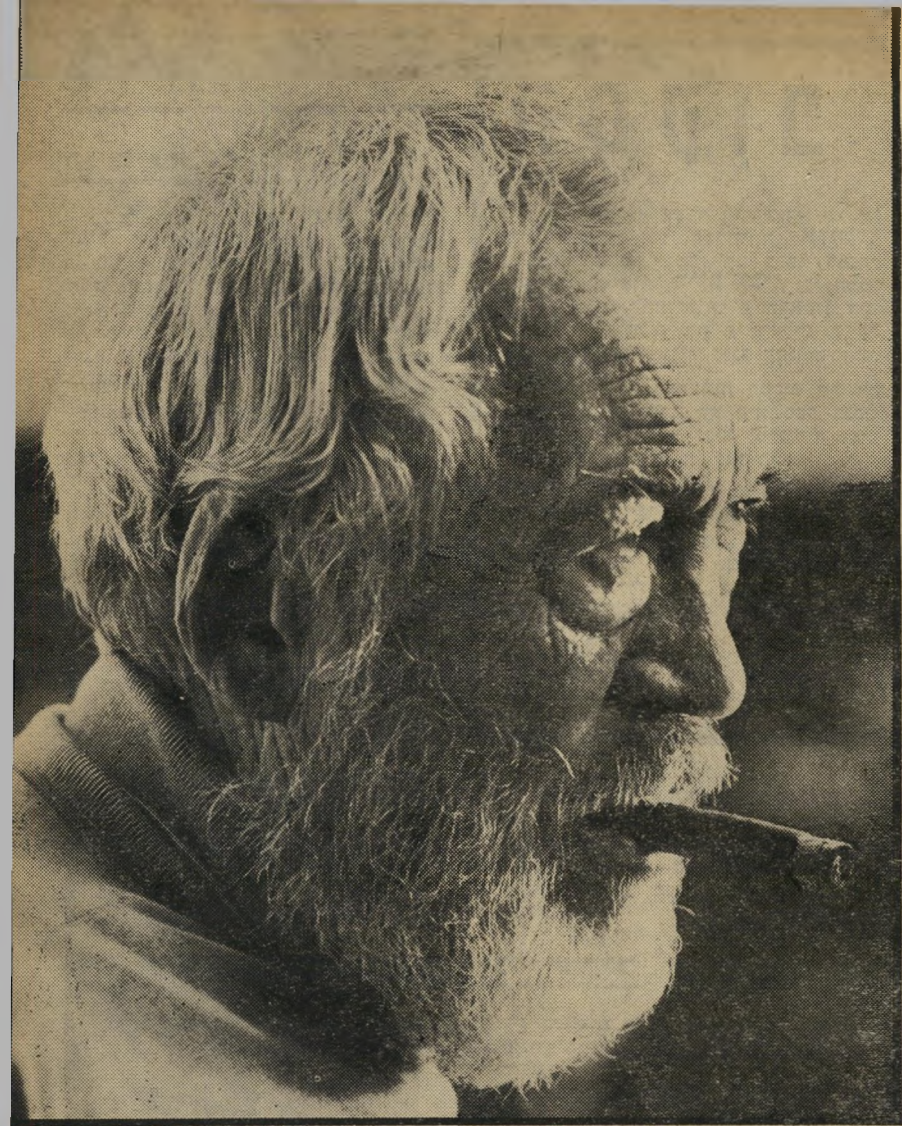
סיפור קטן וחביב. אף על פי כן ברור מראש, שהאיש המצהיר הצהרות כל כך לא מחייבות עומד להפתיע שוב, כפי שעשה בכל סרטיו. אולי אין הוא מפתיע במובן המקובל של המילה, אינו מהפכן ואינו ממציא שפות קולנועיות למתי מיספר. אך זהו אדם השולט בכל רוי המיקצוע ומסוגל לא רק לכתוב ולביים מיגוון עצום של נושאים, אלא גם לשחק קשת רחבה מאד של דמויות. והוא עושה

טון, "כך הדברים גדלים ומתפתחים. אתה מקבל המשכיות טובה יותר ולעתים זה גם מויל את הסרט כולו."

עם סיום הסרט יחזור יוסטון לביתו ש בפוארטו וולרטה, מכסיקו, שם הוא חי ב בדידות מזהירה. הרחק מן ההמון הסוער של הוליווד: "זוהי דרך חיים שאני מעדיף. יש לי פינה קטנה, שכולה שלי, ומי שרוצה להגיע אלי יכול לעשות זאת רק בעזרת סירה. ישנן חיות רבות בסביבה ובמיוחד עקרבנים. גבי מופנה אל ה'גונגל, ופני אל הים'."

האם אינו חש בדידות? "לא!" פוסק יוסטון, "חיי של במאי עשויים להיות כל דבר, לבד מן הבדידות. הנה, לדוגמה, בחודש מאי אני יוצא להונגריה, להסריט עם מייקל קיין וסילבסטר סטלונה סרט ושמו הברחה אל הניצחון. זהו סיפור על תקרית במלחמת העולם השנייה. אמנם השם נשמע מפוצץ, אך למעשה זהו סיפור קטן וחביב."

בינתיים משלים יוסטון את כתיבת האר טוביגריפה שלו. העומדת לראות אור בסוף השנה תחת הכותרת הנחה (מלשון להנחיה, לחשוב). בספרו יספר על אביו, וולטר, שהיה שחקן ידוע, ועל הסרטים הרבים שעשה במשך שלושים ותשע שנות עבר דתו בקולנוע. לא ייגרע חלקם של השח

סופר-שחקן-במאי ג'ון יוסטון לעבוד עד הרגע האחרון

תל-אביב

*** נישואיה של מריה בראון

(מקסים, גרמניה) — בגלל התערוכה "אמריקה במאה ה-20" הועתק הסרט מאולם הקולנוע שבמוסיאון. גרמניה מסוף מילי-חמת העולם השנייה ועד לתחילת השיג' שוג הכלכלי, בעיניה של אשה המנסה לשמור בכל מחיר על דמותה האנושית בסערות התקופה: סערות פוליטיות כלליות וחברתיות. סרט רגיש ומרתק של הבמאי ריינר וורנר פאסבינדר ומישחק מעולה של חנה שיגולה בתפקיד הראשי.

*** התוכן להלוות לי פרוטה

(מוסיאון, אולם ריקנטי) — סרטו של פיליפ מורה, המשתמש בסרטים קולנועיים כבקיעית-עודה, כדי להשיג תמונה מהימנה ומרתקת גם יחד של שנות השפל בארצות-הברית. הסרט מוצג במסגרת ה"אירוע המיוחד המתקיים במוסיאון (מוקדש לאמנות האמריקאית במאה ה-20, כולל הקולנוע של ארצות-הברית).

*** אהבותיה של בלונדינית

(סינמה 2, צ'ינה) — פועלת בבית-החרור שת לנעליים מנהלת פלירט עם מוסיקאי צעיר, המבקר עם תזמורת במיפעל שבו היא עובדת. הוכחה ניצחת לעובדה שכיש רון אינו זקוק לממון על מנת להביע את עצמו. הסרט שגילה את מילוש פורמן.

ירושלים

*** תוף הפח (בנייני האומה, גרמניה) — עיבוד לחלק מספרו המפורסם של גינתר גראס, עשוי מתוך הזדהות רעיונית ומסירות רבה. גרמניה לפני ובין מלחמת העולם, בעיניו של ילד בן שלוש המסרב לגדול, במחאה נגד העולם הסובב אותו. דמותו של הילד דייוויד בננט לא תישכח במהרה.

חיפה

*** זה קרה מחר (שביט, ארצות הברית) — סרט מדע בידיוני אינטליגנטי ומבדר, על פגישה אפשרית בין ה. ג' וולס לבין ג'ק המרשט, ועל מידרף שהחל במאה הקודמת ונמשך בימינו. מאלקולם מקדואל ודייוויד וורנר נהנים ומהנים.

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב — תוף הפח, נישואיה

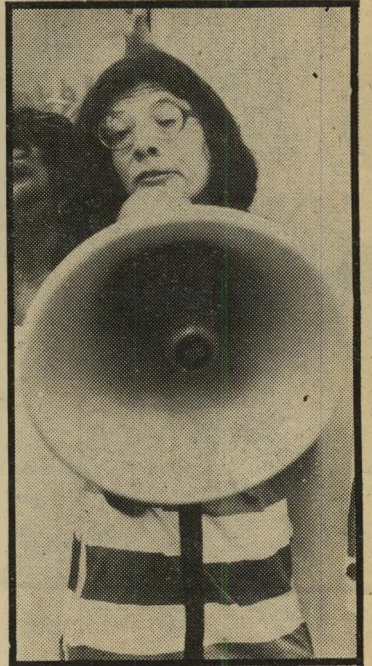
של מריה בראון, נערת הטלפון והבלש, אהבותיה של בלונדינית, שיער, טייס שב הביתה, הסנדק, הסינדרום הסיני, שבעת הסמוראים, רגשות, אחי התוכל להלוות לי פרוטה.

ירושלים — תוף הפח, נישואיה של מריה בראון, טייס שב הביתה.

חיפה — ימים בריקע, שיער, זה קרה מחר, השמיים יכולים לזכות, טנגו אחרון בפאריס.

מנכ"ל רשות השידור יוסף ("טומי") לפיד הוזמן אליו לשיחה את עורכת השבוע — יומן אירועים יעל חן. השיחה הייתה קשה ביותר. לפיד צעק וצרח על חן, האשים אותה בשמאלנות ובחוסר אי-זון, ואיים, כימטט במפורש, שאם תמשיך ללכת בדרכה הסודרת, יאלץ להסיק את המסקנות.

חן יצאה נדהמת מחדרו של לפיד ומיהרה אל מנהל המחלקה שלה, חיים יבין. אחרי שסיפרה לו על תוכן השיחה, ציפה

עורכת חן
מכות משני הכיוונים

תה יעל לגיבוי ועידוד מצידו של יבין. זה אמנם הביע הסתייגות מסיגנון דיבורו של לפיד אך לא יכול היה שלא להוסיף: "לפיד צודק בכל זאת בכמה דברים. יש, בנוסף לאתגרים העיתונאית, גם אתגרים ציבוריים".

יעל חן יצאה מהפגישה עם המנהל שלה מזועזעת יותר מאשר מהפגישה עם לפיד.

חסכון יקר

החלטתו של מנהל רשות השידור יוסף ("טומי") לפיד להפסיק את קריינות הרצף, לוותה בהצהרות חיסכון, אולם התברר, כי מימוש התוכנית יעלה לרשות השידור כסף רב.

הכוונה להחליף את קרייני וקרייניות הרצף בשיקופיות ובקול של קריין. לשם כך יש להקים אולפן רדיו מיוחד בבניין הטלוויזיה. הקמתו תעלה כחצי מיליון לירות.

גם הקיצוץ בשכר הקריינים מתברר כי ביוזבו. קריין רצף העובד גם ברדיו מקבל היום שכר של 450 לירות ברוטו לערב.

על פי התיכנון החדש יישב קריין רדיו כל ערב באולפן הטלוויזיה, כדי שקולו המקריא את שכתב בשיקופיות יישמע. הקריינים ישתכרו על פי תעריף השעות הנוספות של הרדיו, שהוא 135 לירות לשעה וכ-750 לירות לערב — 300 לירות יותר משהיה הקריין מקבל אם היו רואים את דמותו על פני המסך הקטן.

חקירה בחדשות

אחרי שדחה את תביעת הנהלת רשות השידור, לקצץ בשעות הנוספות ובהוצאת הרכב של עובדי מחלקתו, החליט מנהל מחלקת החדשות, חיים יבין להוריד, כי הוא בכל זאת חוסך.

הסקופ שהוחלץ

את הידיעה לטלוויזיה, המבקשת רק מידע טכני לגבי ההעברה.

באותה עת החליט חיים יבין שלא לשדר את הידיעה ביום החמישי ולדחות אותה ליום השישי. מכיוון שמדובר היה בהשקל ימיר את הלירה רק החל ביום השני, רצה יבין להכין כתבות על הנושא ולא לתת רק ידיעה. היה זה שיקול עיתונאי מוט"ע. אותו פקיד בבנק ישראל שאלין פנה שפיגלמן הבין, כי בידי הטלוויזיה יש סקופ. הוא מיהר אל נגיד הבנק, ארנון גפני, סיפר לו על השיחה עם שפיגלמן. גפני מיהר אל שרהאוצר ויגאל הורביץ ודיווח לו שהסוד התגלה.

בפני הורביץ עמדו שתי אפשרויות: לדחות את המרת המטבע בכמה חודשים או להקדים אותה. הוא בחר באפשרות השנייה, כינס את הממשלה ביום השישי, ובשעה שלוש אחר הצהריים ידעו הכל, כי השקל בא במקום הלירה.

כך קרה שהטלוויזיה הפסידה סקופ והש-

ביום החמישי שעבר היה בידי של ה- כתב המדיני של הטלוויזיה, אלימלך רב, סקופ של ממש. רם בישר למנהל מחלקת החדשות, חיים יבין, כי הממ"ש של עומדת להחליט ביום הראשון הקרוב על המרת הלירה הישראלית בשקל ועל שורה של צעדים כנגד ההון השחור.

באותו היום נראה היה הסקופ של רם דמיוני, אולם לאיש לא היה ספק בבכור נותו. רם מעולם לא הביא לטלוויזיה סקופ שלא התברר אחר כך כאמיתי.

הכתב לענייני כלכלה של הטלוויזיה, ארישע שפיגלמן, שחזר באותו היום משירות מילואים, התבקש לגשש ולברוק פרטים נוספים. מבלי שבאוצר יבינו ש- בידי הטלוויזיה מצוי הסקופ, שפיגלמן פנה אל מקורו שלו בבנק ישראל ושאל: "מתי אתם מתכוונים להעביר את השקל לים לבנקים? אנחנו רוצים לצלם את זה". שפיגלמן קיווה, כי אותו פקיד בבנק יש- ראל יחשוב ששרהאוצר בעצמו העביר

עוכרי ישראל

ועדת הסרטים הדוקומנטריים של מלי- את רשות השידור ערכה בשבוע שעבר ישיבה שדנה, משום מה, לא בסרטים אלא במחלקת החדשות. בראש הוועדה יושב הפרופסור ראובן לרון ובישיבה השתתפו גם מנכ"ל הטלוויזיה יוסף ("טומי") לפיד ומנהל מחלקת הסרטים הדוקור מנטריים יוסי גורארי.

בישיבה נשמעו ביטויים חריפים ביותר נגד מחלקת החדשות. "שונאי ישראל", "עוכרי ישראל", "סוכני אש"ף" היו רק כמה מהביטויים. אחת מחברות המליאה אף ידעה לספר שהיא סוגרת את מקלט הטלוויזיה בכל פעם שמתחילים לשדר את השבוע — יומן אירועים, משום שלדעתה היומן מהווה חומר הסתה נגד המדינה.

לרון, לפיד וגורארי לא קמו להגן על עובדי מחלקת החדשות.

המלחמה נגד כרמית

הצלחתה של כרמית גיא בהגשת כמעט חצות עוררה את חמתם וקנאתם של שניים, המקווים להגיש את מהדורת החדשות הזו. שני הלוחמים הראשיים בכרמית הם הכתבה כושל, שנכשל גם כ- קריין, מנשה רן, והכתב הזוטרי אליעזר זר ("גיוור") יערי. אלה מסיתים את ה- מחלקה נגד כרמית ומנסים להשפיע על חיים יבין שיחליפה.

ראש-דסק שפיגלמן

מנשה גורארי

מי יכלכל את הטלוויזיה

כתב רם

הדחיה הביאה להחמצה

קל נולד שלושה ימים לפני המועד שתוכן- נן.

נית. ראש הדסק הכלכלי, אדישע שפיגלמן, טוען, כי אין צורך בתוכנית כלכלית מיוחדת ואפשר להסתפק בכתבות הכלכליות במבט. שפיגלמן גם טוען, כי אם מתעקש לפיד על תוכנית מיוחדת, דת, יכול הדסק שלו להפיקה. בשפיגלמן תומך מנהל המחלקה שלו, חיים יבין, שהכריז מילחמת-חורמה על התוכנית ה- חדשה. אולם בינתיים ממשיכים אמוץ וגורארי להכין אותה.

קריין רז

קריינית גיא

הקינאה לא הועילה

לא רוצה קאהיר

אחרי שנלחם לקבל את תפקיד כתב הטלוויזיה בקאהיר, הודיע בשבוע שעבר אהוד יערי, כי הוא רוצה לחזור הבית. יערי הודיע זאת למנהל מחלקת ה- חדשות חיים יבין בשיחת טלפון.

יבין הרגיע אותו והבטיח לו, שיהיה לך הרבה יותר קל ומעניין בקאהיר כאשר הסכנאים יבואו אליך. השבוע עומדים לצאת לקאהיר שני הסכנאים, צבי ("צבי-קה") ורנן ואלו גל.

חבובות כחול לבן

מנהלת מחלקת הילדים בטלוויזיה אס-תר פופר, עומדת לקחת בקרוב חופשה בת שנה ללא תשלום, כדי להתמסר לפרוייקט הגדול שלה, החבובות מרחוב ההפ"ת. תעו"ת תוצרת ישראל ועל נושאים ישראל-ליים.

חברת הפקות פרטית, הפקות ירושלים, גייסה תקציב בן מיליונים רבים של ליי-רות, כדי להפיק סדרה בת עשרות פרקים בסגנון החבובות מרחוב ההפתעות שנושאה יהיו ישראל, הציונות והיהדות. הפקות ירושלים שכרו לשם כך את שירותיה של אסתר סופר, אשר כבר התחילה לראיין מפקים, במאים, צלמים ו-עובדים טכניים לשם הרמת הפרוייקט הגדול הזה.

יום רביעי

27. 2

● **מגזין דנוער (6.32).** דיון בנושא המעניין ערבים ויהודים גם יחד: נישואין בגיל צעיר, בדיון יופיעו מחנכים, הורים ותלמידים, שיביעו דעות בעד ונגד נישואין מוקדמים. **על אדונים ומשרי תים (8.00).** בנה הצעיר של

אדונים: אומנת וילדים
יום רביעי, שעה 8.00

וירג'יניה עומד לעזוב את הבית לראשונה בחייו כדי ללמוד בפנימיה. הוא חושש מפני הצפי לו ואחותו, אליס, בטוחה כי תתגנע אליו. רון, המשרי תת שנקשרה לילדים, קונה לילדים אליס כלב, כדי שיהיה לה חבר תחת אחיה. הכל מתלבט במי הכלב, מילברד, כמוכן, האומנת הנוקשה. זמן קצר אחרי שויליאם יוצא לפנימיה, נוסעים בני הזוג בלאמי לטיול בצרפת. האומנת, שהיא האשה הרעה בסידרה זו, מחליטה כי עתה היא בעלת הבית. היא אוסרת על אליס לשוחח עם המשרתים ולעזור להם, בטענה שזה מפריע לה בלימודים, ותובעת זכויות המגיעות רק לבעלי הבית. היא גם מחליטה להיפטר מהכלב שאותו כולם אוהבים, אך המשרתים מצליחים להערים עליה ולהחביא אותו. כאשר חוררת וירג'יניה מהטיול בצרפת מטיחה באווירה האומנת האשמות כבדות נגד המשרתים, הכלב ואליס.

● **מישפט צדק (10.05).** סרט המתאים לשאלה שהועלה תה אחרי המיקרה בחיפה שבו הרג הסב את נכדו והתאבד — רצה מתוך רחמים. אשה הרי גמה את בעלה שסבל ממחלה מארת. זהו רצח מתוך רחמים, אך המושבעים במישפטה צריכים להחליט, בין היתר, אם היו לה גם מניעים אחרים לרצח. לאלצה לונדנסטין, הרורי צחה, היה גבר אחר מילברד בעלה, ואכן, הבעיות של שייב עת המושבעים בצרפת מועברות ביד אמן קולנועי למסך, ולפיקסוקיהם לגבי העונש שותפים גם הצופים. בסופו של דבר ספגה לונדנסטין חמש שנות מאסר, תחת העונש היקבע בחוק, מאסר עולם. משרתתם בסרט זה מישל אוק' לייב, קלו נולדיה, ריימונד בטיאר ויאק קסטלו.

יום חמישי

28. 2

● **מה העניינים (6.00).** תוכנית החדשות לילדים היא הסנונית הראשונה של פורים. החדשות בתוכנית יהיו פוריות מיות והיא תהיה עליונה במיוחד.

● **ידיים מחוננים (9.30).** סרט-עודדה על 15 אלף הילדים בישראל שמנת המיכל שלהם גבוהה במיוחד ועל 7,000 הילדים שהוכרו כי ילדים מחוננים. במאי הסרט, יוסי אבישר, מספר את סיפורם של הילדים המחוננים. העלילה נסובה סביב שניים מהם: דוד אברהם, הזוכה בתחרות הדגמים של מכון וייצמן, ובוועד מידור, תלמיד כיתה ו' בבית ספר בירושלים. אבישר מנסה לענות על כמה שאלות. האם יש לחנך ילדים אלה במסגרת רגילה או בבתי-ספר מיוחדים? האם ליצור שיכבת-עילית, על כל הסכנות המשתמעות מכך? מדוע גדול מיספר הילדים המחוננים ממספר הילדות המוחוננות? מדוע חלקם של בני עדות-המזרח במישפחה הילדים המחוננים כה נמוך?

● **ביעות (11.10).** ברט מנתק את קשריו עם סאלי והיא מאיימת להתנקם בו ולהתאבד. בני טייט מבקר רים בחווה של יוניס ודאץ, אך שימחת הפגישה מופרעת על-ידי ביקורו של השוטר הרמקום. דאץ ויוניס מסתתרים והשוטר זוכה להכיר את ערימת השקרים של בני מישפחת טייט. דני מחליט לתפוס את רוצחי אשתו, וכשרבט אינו

יוקרו הפרק האחרון של סידרה זו. שלא היתה הבחירה המוצלחת ביותר של מחלקת הסרטים הקנויים של הטלוויזיה בעוד שבועיים תתחיל הקרנתה של סידרה חדשה בשם המורדים, שהיא המשך של סידרה שכבר הוקרנה הממחר.

שבת

1. 3

● **חידושים והמצאות (6.30).** התוכנית כולה מוקדשת לסרט אחד, על המזון הבא מן הים. רק שני אחוזים ממזונו של האדם באים מן הים, בעוד הים מכסה שני שלישי משטחו של כדור הארץ. הסרט מצביע על העושר המזוני הרב, הטמון בים ועל האפשרויות להפוך את הים למקור המזון העיקרי.

● **כצאת השבת (8.00).** בערב הפורים תיערך קריאת המגילה מספר הנער הדתי כפר-בית, ליד רעננה. הכפר נוסד בתש"ח וכל רהיטי בית הכנסת שלו, ספרייה, תורה, כלי-הקודש והוויטראז'ים, הועברו מבית-הכנסת של קהילת ליורדן בהולנד, ששימש את

צוותא: רבקה מיכאלי
יום שישי, שעה 9.20

יהודי המקום במשך 170 שנה. עד השואה.

יום ראשון

2. 3

● **נאחבי אפריז (שעה 10.05).** עוד הוכחה שהטלי וויניה חתמה על חוזה סודי עם קתרין דוב, השחקנית הרצפתיה היפהפיה. הערב היא מככבת לצידו של שחקן אמריקאי, ג'ק לזון, העלילה בי קומדיה זו פשוטה. סוכן בורר סה סובל מאשתו האדישה ומכלבו הנוכח. אותו תהליך, פחות או יותר, עובר על אשתו של הבוס, שעייפה מחיי הגישוואן שלה. הפגישה בין השניים היא בלתי נמנעת.

● **ארבינקא (10.00).** שבוע פורים בטלוויזיה הפך להיות גם שבוע אפריז קישון. לקישון מגיע להיות כוכב — הוא חבר של מנכ"ל הרשות יגוף ("טומי") לפיד. שידורי פורים של הטלוויזיה נערכים גם בבוקר, והפתיחה היא בי סרטו הישן של קישון, ארבינקא.

● **כותרות מבט (8.00).** הערב מתחילים בשידור מדר דורת חדשות קצרה. שמשדר לא רק בפורים. אלא גם בימי חול. מהדורות חדשות קצרה זו מיועדת בעיקר לחרשים. מילברד הקריין יופיעו גם כור

תרות, כדי לאפשר לחרשים להבין את החדשות. **שחק אותה (8.03).** מפיקי התוכנית מבטיחים, כי לכבוד פורים היא תהיה מציחקה במיוחד. **החבובות מרחוב ההפתעות (8.30), שידור כצבע.** מארחות הערב את הפסנתרן והקומיקאי ויקטור בורגה.

● **כסף קטן (9.30).** הבמאי יעקב אסל וצוות ניקוי ראש ז'ל הכינו סידרת תוכנית סאטירה. טומי לפיד עיקם את אפר. הערב שידור נטינוני של התוכנית הראשונה. רק אחרי קליטת ההדגים הציבוריים, יוחלט אם להמשיך או להפסיק. "ד"ר יאנק, הוא טוביה צפיר, ושו"ת, הוא דובי גל, מגלים דרך לעשות כסף קטן בקלות. התוכנית צולמה בישיטה מיוחדת, שחסכה כסף גדול לטלוויזיה. משתתפים גם אבינועם מרזיזים, יגאל דר ודבורה קידר.

● **אהבה בין כוכבים (10.00).** סרט קולנוע מספר את סיפור אהבתם של שחקנית תיאטרון ביישית ושחקן קולנוע אמריקאי. סיפור הכור לל בתוכו את כל המתכונים של מלודרמה.

יום שני

3. 3

● **מסיבת פורים (4.00).** הטלוויזיה משדרת כמה שעות של בידור לילדים. כשבמרכז התוכנית פריצות שידוריה לילדים מסיבת פורים הנערכת באותה שעה במחלקת הילדים של בית-החולים הדסה בירושלים. את הילדים החולים ישעשעו דודו דותן, יפה ירקוני ודוד קריבנשה.

● **מועדון החתול שמיר (4.00).** יוקרן אף הוא

סות ובית-הקברות היהודי ביפראג. **מסך גדול מסך קטן (8.30).** ניסים דיין יביא סרטים עם תחפושות וקטעים מקח את הכסף וברח, הדרך מערבה, סרט אילס, אורפא נגור, התחילו את המהפכה בלעדי, על כלבים וגנבים והפרופטור המטורף.

● **כניסה חופשית (9.30).** אחרי התוכנית המצוריינת מלפני שבועיים יהיה על אלו ניסן לעשות מאמץ עליון כדי לשמור על הרמה. הוא ינסה לעשות זאת בעזרת הגור

שיחה בשניים: קישון
יום שלישי, שעה 10.55

שא שאותו בחר: עולם האחרים.

יום שלישי

4. 3

● **מסיבת דיסקו (8.03).** תוכנית שצולמה במועדון קליפסו ברמלה. משתתפים בה

מועדון החתול שמיר: הגשש החיוור וילדים
יום שני, שעה 4.00

להקת ג'ינג'יטס חאן. הזמרת החיפאית שרי, להקת שיבא הכושית ולהקת דיסקו 79 מיראצות-הברית.

● **חפץ פתח (9.30).** מורה מתנחלי, ירחמיאל ליי, אונס, יציג את המצאתו: מכור נתיכיתבה עברית המסוגלת גם לנקד. חזיר שלו יספר על חיי דושי האקדמיה העברית ללשון בתחום המישרד.

● **שיחה בשניים (10.55).** המנכ"ל לשעבר של רשות השידור, יצחק ליבני, ישוחח עם אפרים קישון, קישון דו של המנכ"ל הנוכחי. קישון ינסה להסביר מדוע לא כל כך אוהבים אותו בארץ ומדוע הוא מצליח דווקא בגרמניה. בין השניים צריך להתנהל ויכוח על טלוויזיה שמאלנית לעומת טלוויזיה ימנית.

במיסגרת המסיבה הכללית של פורים. עדיין לא ידוע באיזו שעה תכנס התוכנית לשידור. האורח של החתול שמיר הוא הפנטומימאי עזרא דגן, המביא לתוכנית את בנו.

● **שידוריזון (4.00).** גם זו תוכנית במיסגרת מסירת הפורים. בין המסיבה בי הדסה לעזרא דגן יופיעו עופר רה חזה, צביקה פיג, דודו דו, להקת הבחורות הכושיות, להקת שיבא, רותי הוצמן, יונית שוהם, להקת האחים והאחיות ולהקת הכל עובר חבירי, והכל באירוויזיון לילדים.

● **מורשה (8.03).** תחת הכותרת קיצה של דרך ארוכה יובא סרט על קהילת פראג, ובו צילומים של האתר רים היפים ביותר בעולם היהדות של אירופה — בית-הכנסי

במדינה

(המשך מסעוד 44)

לפני שבוע עלתה לאה לדוכן העדים, ולפני עיניו הבוחנות של דרוויש סיפרה סיפור קורע לב על חייה של זונה. הוריה גרים באור-יהודה, והיא בת למיש-פחה מרובת ילדים. ללא חמישה אחים וחמש אחיות. הגבר הראשון שלה היה מנתניה ושמו היה אהרון ברזילי. הוא לא היכה אותה ולא לקח את כספה, רק את גופה ואהבתה לקח ממנה. הגבר השני בחייה היה דוד דבוש מלוד. עימו חייתה כשנתיים ללא נישואים וגולדה להם בת. דבוש לא היה לוקח ממנה כסף, כשרצתה היתה נותנת לו מתנה, או "עושה לו טובה" ונותנת לו 500 לירות. הוא היה מכה אותה רק כאשר היתה לו סיבה טובה. לאה היא גם בחורה חולנית וחלשה. היא חולה במחלת הנפילה ואינה יכולה להתגונן.

משנה מקום משנה מזל. באחת הפעמים שדבוש ולאה באו לתלאיבם הם התגוררו אצל דרוויש, ביפו. הוא היה גר ברחוב הדודאים עם חברתו שושנה תור-ג'מן, שהיתה גם היא פרוצה. זמן קצר

כי בירור עד סוף שנת 1979. אז ביקשו השניים לבטל את ההליכים האזרחיים מתוך כוונה להופכם להליכים פליליים. בכתב-האישום, שהוגש לבית-המשפט המחוזי בירושלים, נאמר: "בתאריך בלתי ידוע, סמוך לשנת 1978, במסגרת הכנת הגר נתן בפני התובענה הנ"ל, זייף הנאשם את המסמכים הבאים: יפוי-הכוח שהמחלוננים נתנו לו באופן המתיימר להראות כי הם מורים לו להעביר הכספים המגיעים להם אל הבנק הרומני, במקום אליהם, באמצעות הבנק הרומני, כאמור ביפוי-הכוח המקורי שנתנו המחלוננים לנאשם." לדברי התובע עים הסיף כרמי ליפוי-הכוח פסקה שגור עדה להגן עליו בעתיד, לפיה נתנו האח והאחות לבנק הרומני יפוי-הכוח בלתי-חוזר לקבל את הכסף, ואם יתהוו בעתיד ניגודים בין יפוי-הכוח, הרי זה של הבנק הרומני, שניתן לכרמי, יהיה החזק מבין השניים. לטענת האח והאחות זייף כרמי מיסמך נור סף, המורה כאילו מייצג כרמי את הבנק הרומני ולא את השניים.

את שוב מלאה?

נפיחות? עצירות?

תה ביקונים לעיכול טבעי: נמס היחידי בישראל - עלים וטבליות. מיוצר מצמחים.

תה בקונים Bekunis

חזרה לעיכול טבעי

להשיג

בבתי המרקחת

בלבר

אישור משרד הבריאות
11146-929-002

בית המשפט המחוזי בירושלים

המאשימה:

מדינת ישראל

נגד

עדי בן יוסף כרמי,

ה"ז: 362509, יליד 1933

מרחוב וולפסון 19, ירושלים

כתב - אי ש ד ס

הנאשם מואשם בזה כדלקמן:

א. העובדות:

1. הנאשם הנו נזרן זין, וזו משרד לעריכת דין בירושלים.
2. בסנה 1969 נפלה לדר' שרה קלינברג - דולברג ולכלי קלינברג (להלן

כתב-האישום נגד עורכי-דין עדי כרמי רומניה, רומניה

אחרי שלאה ודבוש חזרו ללוד הם הסתכסכו ונפרדו. לאה החליטה להפיש את דרכה בחיים בתל-אביב. היא התחילה לעבוד ליד תל-ברוך, ויום אחד כאשר שתתה קפה בתחנת הדלק שם, נכנס דרוויש בחברת בחורה בשם בת-שבע בן-עבון. הוא סיפר לה כי חברתו הקודמת, שושנה, במעצר, וביקש מלאה שתבוא עמו לאבירכביר לבקרה.

כבר במונית התחיל מכה אותה. הוא אמר לה שהיא ברחת ממנו עם דבוש, והוא הכריח אותה לבוא לביתו ולעבוד בשבילו. היא התחילה לעבוד עבור דרוויש בשנת 1978. היא עבדה ברחוב לילינבלום בשעות אחרי-הצהריים, ובדרך בן-צבי בשעות ערב. והיתה מרוויחה בערך 4,500-5,000 לירות ליום עבודה. את כל הכסף היתה שמה בכיסה, וכאשר חזרה הביתה היה דרוויש לוקח את הכסף ומכריח אותה להפקידו בבנק על שמו. בת-שבע ודרוויש גם ניצלו אותה, והכריחו אותה לגנות עבורם את הבית ולכבס את בגדיהם. החיים היו קשים ומרים ללאה. היא רצתה להיחלץ מהם וניסתה לעשות זאת בכל דרך. פעם אחת ברחת עם קליינט צעיר שלה לפתח-תיקוה. הבחור לקח אותה לבית חברו ברמת-גן והם גרו שם יחדיו. אבל דרוויש שמע מחברים שלו היכן היא נמצאת, ובא לחפש אותה לבית הקפה בו ישבה עם הצעיר. הוא וחברו, נהג מונית, התנפלו עליהם והכריחו אותם לבוא עימם במונית. שניהם נלקחו לביתו של דרוויש, גם לאה וגם ידידה הצעיר, הוכו קשות. אחר כך שיחרר את הצעיר, אבל הבחיר היטב ללאה שהיא חייבת להישאר אצלו ולהמשיך לעבוד.

גם עזה לא בטוחה. בפעם השנייה ברחת לאה לרומניה עם צעיר ערבי מעזה בשם ריאד. אך גם כאן לא היתה בטוחה מידיו של דרוויש. כאשר חזרה יום אחד הביתה ליפו, כדי לקחת את בגדיה, היכה אותה הסרסור וניפח את פניה. הוא חיפש את ריאד ומצא אותו. היכה גם אותו, ציווה על בת-שבע לירוק בפניו של ריאד, וכפה אותו לנשק את נעלה של בת-שבע. דרוויש היה מכה את לאה פעמיים בשבוע, ולפעמים כל יום. הוא לא היה צריך סיבה מיוחדת לשם כך, לפעמים היה נזכר בכריחותיה, ומטיח אותן בפניה. (המשך בעמוד 68)

ואמנם בכתב-הגנתו, בתיק האזרחי, טוען כרמי כי הוא מייצג את הבנק הרומני. הוא מתאר בנק זה באמצעות המונח "מרשי". **כרם למתינים.** כרמי טוען, כי על פי החוק הרומני כל רכוש שנועד לאזרח רור מני חייב להיות מועבר במטבע זר אל הבנק הרומני, וממנו, במטבע רומני, אל האזרח היורש. ובנוסף לכך, כל רכוש הי שייך לאזרח רומני עובר אוטומטית לרשות המדינה כשזה עוזב את רומניה לצמיתות. כרמי טוען: "מעולם לא שימשתי מיר פה-כוח או סוכן או נאמן או שומר מטעם התובעים או אחד מהם. ההיפך הוא הנכון: שימשתי פרקליט בשכר של צד הנמצא עתה בריבות עם התובעים, והטוען כי התובעים מחזיקים בכספו שלא כדין".

בכתב-האישום מצויה רשימה של 13 עדי-תביעה. האח והאחות טוענים כי קיים הסכם בינם לבין כרמי, לפיו עליו לשמור על כספי הירושה שלהם. לדבריהם יש בידם להוכיח כי מיסמכים שונים הנמצאים בידי כרמי הם מזויפים.

הם ממתינים עתה לסיום המישפט. כדי לדעת מה יעלה בגורל הירושה. הרבה עור-כידין ממתינים כמותם, כדי לדעת מה יעלה בגורלו של עמיתם, שהפך ממאשים לנאשם.

דרכי חיים

חייה ומוחה של זונה

פרוצה שהחליטה להתלונן

על פרסורה, ריתקה

את בית-המישפט בסיפור

חיים עצוב

לאח לוי היא זונה. כיום היא בת 19, ומגיל 14 היא במקצוע. שמה המקצועי היה "כרמלה שוקרין". היא היתה חברתה של ז'קלין מרציאנו שנרצחה לפני כחודש ביפו. אחרי מקרה הרצח החליטה לאה להתלונן על הסרסור שלה, דרוויש אליהם. וכדי שלא תתחרט ותשנה את עדותה, כפי שעשתה כבר פעם, הסכימו בית-המישפט באופן יוצא מהכלל להיענות לבקשתו של התובע אברהם אלג'ים לשמוע את עדותה של לאה לאלתר, כלומר בטרם החל המישפט עצמו.

איתן עמיהי הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (נזקים), תולעי עץ, חרקי פפרים וכנרדים. בשמירה על כריאותך ורכושך.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 790114-5-6 רש' מס' 20 עסק 481/75
ירושלים-664015, אילת-059-3012

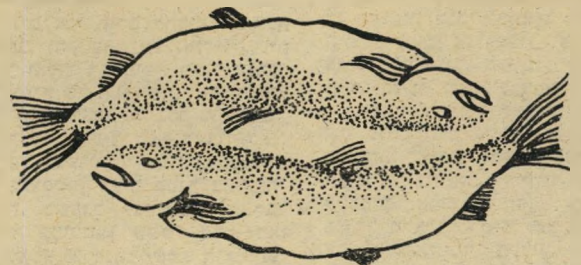
קח את העניינים לידיים!

במקום בקורת שלילית
תן דוגמא אישית

העלאת איכות החיים במדינה מתחילה מהדברים הקטנים והפשוטים התלויים בך כגון: נימוס, התחשבות, סבלנות, סובלנות, סבר פנים יפות ועוד ועוד...

נשמח לשמוע ממך

אזרחים למען איכות חיים ת.ד. 1097 גבעתיים

גם מ'סתורין, גם אפלה

סמל המזל - שני דגים, שכל אחד פונה לכיוון אחר. זה, אולי, הסיבה לכך שיותר מכל מזל אחר, קשה לומר מיחו ומהו בן מזל-דגים. האווירה הקורנת ממנו נעימה ומיסתורית. דגים חודרים לעומקים ומשכים למסתורין - למיסטיקה, לאסטרולוגיה, לקבלה, לפרהפסיכולוגיה ולדתות בכלל. אך המשיכה לדברים מופלאים אלה, גורמת להם להימשך גם לעומקים מסוכנים ואפלים. מכיוון שהמזל מורכב משני דגים, האחד פונה לכיוון חיובי גלוי ונעים, ורעהו מיסתורי, אפל, מסתרי, מזור ובלי-מובן לסביבה.

בן מזל-דגים אוהב לחלום בהקיץ, להתמכר ולהשלות את עצמו. אם יהיה מן החזקים שבמזל, הוא יהיה שייך לעילית שבין בני-האדם, אך אם הוא חלש, יבזבז את זמנו ואת כישוריו המרובים, והשינה תהיה ידידתו הקרובה. בן-דגים נמצא בבית ה-12, כלומר, האחרון בגלגל המזלות, ולכן מסכם את כולם. הוא הנעלה ביותר והבלתי-מובן. הוא מסמל את ההשראה והנבואה. למרות זאת, הוא אינו שופט את השני, ומוכן לסלוח לכל-אחד, גם כאשר הוא יודע שהוא לא התנהג כשורה. הוא משתף בצער הזולת, מקשיב לצרותיו, אוהב לנחם, לעזור ולהושיע את כולם. הצרה היא שגם את עצמו הוא אינו שופט. הוא חסר ביקורת עצמית, ומוכן לשקוע בעולם ורוד של חלומות. לכן - צריך שיחיה לידו אדם חזק, שיוציא ממנו בכוח את כישוריו המרובים ולא יבזבז זמנו לריק. כיוון שלא תמיד קל לבן-דגים להתאים עצמו למציאות היומיומית, הוא נוטה לתת אמון מלא בבני-אדם, וכאשר ניכוח הוא הופך לחשדן בצורה מוגזמת. אם הוא יגלה שאנשים מנצלים את טוב-לבו, לא יעיר עלי-כך דבר, יתרגן בשקט, יתלונן באוזני הקרובים אליו, ויתנחם בעצם העובדה שהוא סובל. אחת מהנחמות הפחות-בריאות של מזל זה היא לשאת את צער-העולם על כתפיו. התפילה המקו- בלת עליו: "אנא תן לי סיבה להתלונן על משהו, ובשאר היום אהיה כבר שמח וטוב-לב".

המיקצועות המתאימים לבני דגים קשורים בדמיון רב, ברצון לעזור לסובלים וביצירת אשליות. לכן יעסקו בתעשיית תרופות, רוקחות, וכל מה שקשור בזה. הם מתאימים גם להיות אנשי דת, עובדים סוציאליים, פסיכולוגים ומטפלים בנזע. בתחום היופי - אופנה, דוגמנות, קוסמטיקה, בוטיק-מין, אמנים, קולנוע, תיאטרון, ריקוד, מוסיקה או פנטומימה. מצד שני, האינטואיציה שלהם והאהבה לשוט במעמקים, מביאה אותם למיקצועות כמו מתימטיקה (אלברט איינשטיין), פיזיקה (הפילוסוף ארתור שופנהאואר) ואנתרופולוגיה. גם אם העבודה שהם עוסקים בה לא תהיה משעממת, הם תמיד יחכו ליום שבו יעסקו סוף-סוף באיזה שטח אמנותי.

אמנים רבים נולדו במזל-דגים. במוסיקה - הנדל, שופן. בציור - רנואר, מיכל-אנג'לו. ובסיפורות - ויקטור הוגו, אורי אורלב.

בני-דגים רגישים בכפות-הרגליים ובביטנם, וכל מתח גורם להם לכאב. בכלי זאת, "האוכל טעים להם", והתוצאות נראות לעין לעתים קרובות. הם נמשכים לתרופות ולכל דבר מרגיע, אך עליהם להישמר מכך, כי כאשר הם מתחילים בכך, הם מוצאים את עצמם בתוך זמן קצר לוקחים כדור למרץ, כדור לשינה, וויטמינים למיניהם.

באהבה הם זקוקים להמון עידוד. עליהם להיות תמיד מוקפים באהבה

ח"כ רבין לא קל להביא לנשואין

מארגנת רות רייך לוקחים כדורי-מרץ וויטמינים

ובפינוק. לא קל להביא אותם לנישואין, קשה ללכוד אותם, לרוב הם מתחמקים ובורחים לחופשי. גם אם כבר תפסת אותם, על תהיה בטוח שאכן יישארו איתך, ולא יחמקו למרחקים. הם נוטים לשנות בדמיונות לפני הנישואין, ולכן קשה להם להתמודד עם המציאות של חיי-הנישואין עצמם. אך אם הצלחת לשכנע אותם שיארו נכונה את חיי-הנישואין - הם יישארו אצלך, היה סמוך ובטוח.

בת-דגים היא נשית ורכה, ענייה בחירות, רכות, מהפנטות, רסיה ארוכים (ליו טיילור) ומבטה בהיר כמו הים. היא מחפשת בגבר משענת, ויודעת להעניק לו תחושת-גבריות. גברים שהתאכזבו מחיי הנישואין, ימצאו להם לעתים קרובות מאהבת בת-דגים, שתחזק בהם את תחושת-הגבריות. היא מתלבשת נפלא גם "כשאין לה מה ללבוש", לדבריה. ההתחפשות היא עבודה דבר טבעי (פורים במזל דגים).

בני-דגים הם רגישים מאד, נפגעים מהר ובזוכים בדמעות (מזל מים). הם מחפשים להם חברים שירחמו עליהם, ומוצאים כאלה שהם עצמם זקוקים לרחמים, והאידיליה חוגגת.

הדגים המפורסמים בארץ הם: אריק שרון, מאיר עמית, שמואל תמיר, גבי ריאל בך, יצחק רבין, דן מרגלית, רות דיין, רפי לבאי.

מזל טלה
21 במרץ - 20 באפריל

שבת וישנות. ידובר על תוספת-משכורת, וייתכן שיוגש כסף ממקור בלתי צפוי. שימרו עליו היטב ואל תבזבזו אותו.

מזל שור
21 באפריל - 20 במאי

מזל תאומים
21 במאי - 20 ביוני

מזל קרוב
21 ביוני - 20 ביולי

מזל סרטן
21 ביולי - 20 באוגוסט

מזל אריה
21 באוגוסט - 20 בספטמבר

מזל בתולה
21 בספטמבר - 20 באוקטובר

מזל מאזניים
21 באוקטובר - 20 בנובמבר

מזל עקרב
21 בנובמבר - 20 בדצמבר

מזל קשת
21 בדצמבר - 20 בינואר

מזל גדי
21 בינואר - 20 בפברואר

מזל דלי
21 בפברואר - 20 במרץ

מזל דגים
21 במרץ - 20 באפריל

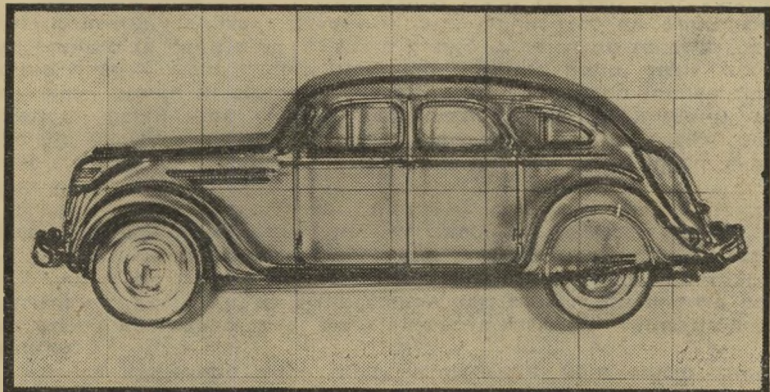
מזל טלה
21 באפריל - 20 במאי

שפתיים לזהות

נות פופ בילבד אינו מדויק ואף מרגיז בהתעלמות שלו מהישיג אמריקה בכל שטחי האמנות בכלל. רוברט מאדוול, האנס הופמן, קלאס אולדנברג ועוד רבים המוצגים בתל-אביב, מהווים ייצוג מרשים ל"תחום הציון והפיסול באמריקה."

האמן ויטו אקונצ'י מיוצג בסרט וידיאו של פנטסיות מיניות. הוא מתאר לעצמו שמתחת לשולחן נמצאת נערה ומציג את תגובותיו בהתאם. דייוויד גריפית, יוצר הסרטים האמריקאי הדגול, מיוצג בסרטים באורך מלא ובסרטים קצרים. סיגנון עברי דתו, כמו השימוש בקלוזאפ ובמצלמה הרגועה בעת הצילומים — השפיעו על רבים וטובים אחריו. גריפית שאף למעשה להיות משורר ומחזאי, ומכיוון שלא הגשים את חלומה, מצא את דרך ביטוי בקולנוע. הר קולנוע שלו הוא ממש שירה. הסרט ניצנים שנקטפו הוא סרטו הלירי מכולם. הסרט העוסק בהשלמה עם אלימות, תוך תיאור שכונות העוני של לונדון, נחן ביופי ופיוטיות תוך תיאור ריאליסטי. גדול אמני הסרט האילם של אמריקה מיוצג בסרטים המוצגים מידי יום במוסיאון תל-אביב.

אחר מרבים. גדולתו העיקרית של מוחא היא הבאת אמנות הנעשית עלידי אמנים צעירים ולא מוכרים לקהל הרחב. אחד האמנים שהציגו בקומה הראשונה של המוסיאון בניו-יורק בתערוכת יחיד היה האמן הקליפורני ויליאם וילי. אמן צעיר ומוכשר זה זכה בכל הפרסים האפשריים בארצות-הברית, אך בגלל מגוריו הרחוקים בקליפורניה, הוא פחות ידוע לקהל הניו-יורקי. מנהלי מוחא החליטו שחובה להציג את יצירותיו לקהל המבקרים. ואכן היה בתערוכתו משהו מדהים ומיוחד. תחת לצייר בצבע על בד ולרשום על גיר, כמקורו בה, הפך וילי את היוצרות. על בדים לא מתוחים, ובלי צבע רקע, צייר בעיפרון מה שנראה כקישקוש. היו אלה גופים הנראים מהאוויר או משהו דומימפה של חלקים בארצות-הברית, כשפה ושם הוא הוסיף לקינוח כחם עדין וחיוור של צבע.

"זרימת אור בפרופיל" של קלאס אולדנברג, 1969
ענקי הציון, הפיסול, הסרט והעיבוד

על הניר היה מצייר בצבעי גואש דמויות מלאות מיסטריות, במיוחד דמות שלה קרא "מר בלתי טבעי". התהליך, הסוריאליסטי, סי, התערבב בסיגנון ציור כה מיוחד, ש" אין מי שיכול להתעלם מציוריו.

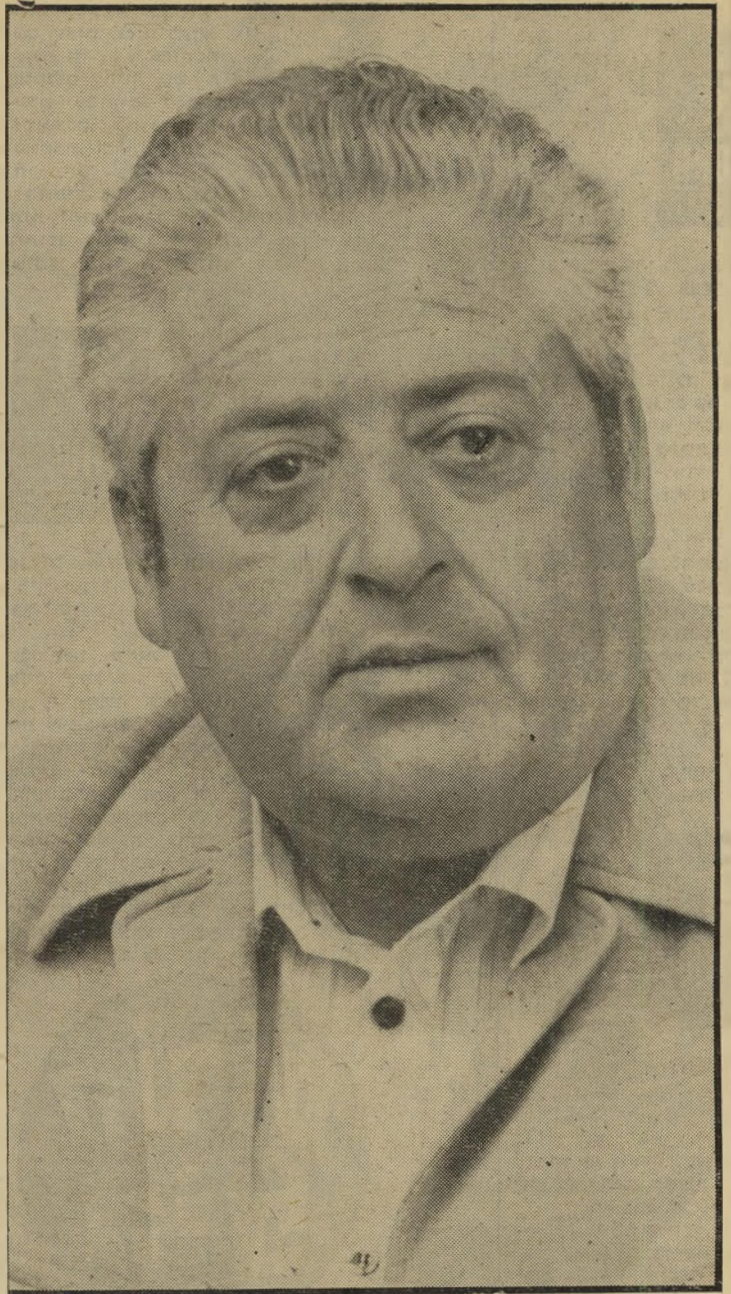
ויליאם וילי (42), גבוה מאד, רזה, בעל שיער חלק וארוך ומגודל שפם, מתאר ב" קול רך ונמוך את סיפורו. נולד באינדיאנה, אך בגיל עשר עקר למערב ארצות-הברית. אז החל גם לעבוד לפרנסתו, בממ שו את תורת אביו, קבלן הבניין. האב לא היה מאושר מבחירת בנו את האמנות כ" מקצוע. לכן נאלץ הצעיר לממן את אהבתו בעצמו. הוא מכר עיתונים ועבד בחנות ל" אמנות. אז החל גם ללמד ציור — כדי להתקיים. ילדותו, שבה היה מבלה לרוב בק" רון-נוסע עם אביו הקבלן, השאירה בו חותם עז. הבא לביטוי בציוריו המפותח-נור פים שלו. "שבעתי נדודים", הוא מספר, "ולכן אינני מוכן להציג כיום באירופה — דבר שעשיתי בתחילת שנות השבעים, כשי הצגתי במילאנו, בפאריס ובמוסיאונים שו" נים."

את הצלחתו יש לייחס לא רק לאיכות עבודותיו, אלא גם להכרה שמוחא העניק לו ב"1976. זהו סיפור הצלחה אחד מני רבים, המתאר כיצד מוחא העניק את חור תמו לאמן מסויים, והביא להפצתו ברבים. ובזה גדולת המוסיאון.

"עשר שנים אני חולם להביא תערוכה זו לתל-אביב, ורק עתה הצלחתי להגשים זאת," אומר ואלדו ראסמוסן, מנהל התוכנית הבינלאומית של המוסיאון לאמנות מודרנית בניו-יורק. ראסמוסן, גבר נעים סבר, מגלה שכבר בגיל צעיר שאף לעבוד כא" צר המוסיאון הניו-יורקי הנודע. שנתיים ימים עבד במוסיאון בעיר קטנה בארצות-הברית, ואז, כשעבר לניו-יורק, התקבל מיד לעבודה במוסיאון שעליו חלם. מאן ועד היום, במשך 25 שנה, משמש הוא בתפקיד מנהל התוכנית הבינלאומית של המוסיאון.

לפני עשר שנים פגש ראסמוסן בד"ר חיים גמזו — אז מנהל מוסיאון תל-אביב, והשניים העלו את הרעיון של הבאת הארץ סף בניו-יורק לתל-אביב. התוכנית לא יצי או לפועל מסיבות תקציביות. המוסיאון ה" אמריקאי מודרן ארט, נוסד לפני יובל שנה. מטרותיו של המנהל הראשון, אלפרד באר, היתה להפעיל את המוסיאון בכל תחומי האמנות, דבר שלא היה מקובל עד אז. ואכן, כשבאים לבנין הגדול שברחוב 53 בניו-יורק, אפשר תמיד ליהנות מהאוסף העשיר של אמנות המאה העשרים; תערוכות מתחלפות של אמנים עולמיים, כמו מאטיס, מונק וסזאן או תערוכות-ענק של פיקאסו, בצד תערוכות ארכיטקטורה וצי לם. על התרומה שתרם המוסיאון להכרה בצילום כבאחד משטחי האמנות הלגיטימיים, הוא זכה לפני כמה שנים בפרס ה" אוסקר. הפסלון המזהב ניצב גאה בקומה הראשונה, ליד המעליות.

התזה ספונטנית. כימעט כל שטחי האמנות שמוחא ניהג להציג ולטפח, מוצגים עתה בכל אולמות מוסיאון תל-אביב, כשהם מלווים בהקצנות סרטים וידיאו. אני שים, שלא יצאו את גבולות הארץ, או לא ביקרו בניו-יורק, יכולים לראות את יציר רות ענקי הציון והפיסול, הסרט והעיבוד של האומה האמריקאית. יצוג נכבד במיור

התנצלות

תחת הכותרת, "מטולה: מרכז הפשע", פירסם "העולם הזה" (2202) כתבה שבה נכתבו ויוחסו על-ידנו דברים אחדים לביאליק בלסקי ממטולה, המטי-לים דופי בו ובמעשיו.

מר ביאליק בלסקי פנה אלינו באמצעות פרקליטיו בעניין הנ"ל, וכתוצאה מכך חזרה המערכת ובדקה את העובדות. בעיקבות הבדיקה הנ"ל מוצאת המערכת חובה לעצמה להתנצל לפני מר ביאליק בלסקי על הדברים הבלתי-נכונים אשר נכתבו עליו.

בין היתר התברר למערכת כי הדולרים אשר היא סברה כי היו מזוייפים, לא היו מזוייפים כלל, והם אף הוחזרו למר בלסקי על-ידי המיטטרה.

כן התברר למערכת כי לא היה קשר פלילי כל שהוא בין מר בלסקי ובין העבריינים, וכי לא נעשתה עימו כל עיסקה על-ידי המיטטרה, והוא אף לא העיד במישפטם של אותם עבריינים.

אנו מצטערים על עוגמת-הנפש אשר נגרמה למר בלסקי ללא הצדקה עובדתית, עקב הכתבה הנ"ל. מר בלסקי לא היה מעוניין בפיצוי כספי.

אריה תל-חי שותה

ויסקי

בן שתי הקומות באיטון-וילאג' קנה לאחר שאחת מהפצצות שהומטרו על לונדון הר-סה את ביתו על 200 הפסלים שהיו בו. באותם הימים, לאחר גודד-העבודה ור שאר ירקות, התגורר מלניקוב בעליית-גג בעיר העתיקה ליד מיגדל-דוד. ובאותם הימים ביקר בארץ סיר אלפרד מונד, ש-ברבות הימים הפך ללורד מלצ'סטר. סיר אלפרד מונד פנה באמצעות ידיד, ואן פריילנד, ואמר שיש ברצונו להקים מצבה על קברו של יוסף טרמפלדור, מצבה ש-תספר לדורות הבאים על גבורתם של מגיני תל-חי.

סיר אלפרד מונד היה אדם מעשי מאד. לאחר סעודת-הריים נאה בפלטין בתל-אביב אמר למלניקוב: „בוא אלי מחר בבוקר עם תוכנית הפסל“.

מלניקוב רץ לירושלים, שם, בשנולד, היה גרמני זקן ואומן מאין כמותו במלאכת היציקה והקרקמיקה, ולו עוזרת גרמניה צעירה ויפה. שם ישב מלניקוב כל אותו היום וכל אותו הלילה, ובעזרתם של האו-מן הזקן והעוזרת היפה היתה מוכנה ל-

לונדון

ה דבר העצוב ביותר שאפשר לפ-גוש בחוץ-לארץ הוא אלה שהיו פעם ישראלים.

הם נראים לך כמין מזכרת מדור-המבול, מימים רחוקים, שפעם שמעת עליהם, או קראת עליהם בזכרונותיו של אורי קיי-סרי, ימים שהיו ולא ישובו.

אתה נתקל בהם במקומות בלתי-צפויים, במסעדות קטנות בסוהו, בבארים קטנים של חטוף-ואכול-ושתה-כי-מחר-נמות, וכי-אשר הם שומעים את העברית שבפיהם הם מתקרבים בביישנות ומתחילים לדבר. העברית שבפיהם שונה לחלוטין מזו שלך. היא קרובה הרבה יותר לשפת-ההשכלה, ומתובלת הרבה יותר בערבית. כל אחד מאלה חי את אתר-ישראל ש-אותה עזב. מהם שזוכרים רק את הבתים הקטנים של אחוזת-בית, ואת יקבי רא-שוו-לציון, את הקאמקס, ובדברים על כסף הם מזכירים בישליקים ונפוליאונים. מהם שזוכרים רק את העליה השנייה, עבדו יחד עם בן-גוריון, ומהם שזוכרים יפה את גודד-העבודה ואת יצחק שדה.

מאסטריו מאריו, למשל, המלמד זימרה ומכשיר „קרוגרים“ להופעות בבר-בייט, זוכר רק את מאה-שערים מלפני יובל שנים, כאשר היה נער קטן וברח מבית הוריו בדלייז'נס ההולך ליפו, ואת הלילה הראשון בילה בחאן בבאב-אל-ואד. בי-אניה אוסטרית נסע לקונסטנצה ומשם לווינה, ומפרח-חזונים הפך למה שהפך. אך הוא רק אחד מרבים.

אחד מאלה הוא אברהם מלניקוב. כל אחד מאיתנו ראה את האריה בתל-חי, אך מסופקני אם יש מישהו היודע שפסל זה הוא עבודת-חיווי של אחד אברהם מלני-קוב, המתגורר מזה עשרים שנה בלונדון ומתגעגע לארץ.

אנשים מיוחדים

פגשתי אותו באחת מאותן מסיבות הקוקטייל, בביתו של מישהו ששכחתי מה שמו, בהן נפגשים אלה שאינם מכירים זה את זה ומדברים על אלה שאיש מאלה אינו מכיר, ומחליפים ברכות סת-מיות, ובהזדמנות זו מחליפים באקראי את הנשים או את הבעלים לזמן קצר או ארוך — כי אנשי הבהמה כאן מפורזים להפ-ליא — ואחר-כך חוזרים איש למאורתו. שם פגשתי אחד שהיה בפלוגה הראשון-נה של הפלמ"ח, ועכשיו הוא עובד באי-זה בית-חרושת למטוסים. שם פגשתי את אליאס קנטי, סופר יהודי-בולגרי מפורסם בשעתו, שספרו אוטו דא-פה תורגם לכמה וכמה לשונות והיום איש אינו יודע עליו. ואת מלניקוב.

מלניקוב דומה בדיוק למיכל-אנג'לו. הוא פנה אלינו בעברית צחה, ושאל מה קרה בלונדון. הוא טען שבלכתו בפניצ'ליירד-הוא שומע עברית על כל צעד ושעל ומה יהיה הסוף, ועד מתי יישב כאן. לבסוף הזמין אותנו לארוחת-ערב.

תולדות האריה

מלניקוב מבשר מצויין. האורז שלו ארוז בדווי אמיתי, ואת פשטידת-התפוחים שלו תאכל רק בבית האנגלי ההגון ביותר. הוא גם פסל מוכשר. את הבית הקטן

• שער הגיא.

פולסיבי ושוטה, כי סיר אלפרד נעלב ולא שלח בזמן את הצ'ק על סך 25 אלף לירות שהבטיח לתת להסתדרות-העובדים. על כן היה צורך לשלוח שליח מיוחד ללונדון ולהבטיח לסיר אלפרד שההסדר-רות מוכנה להקים מצבות-גיבורים מכספי הקפיטליסטים, אבל שישלח, למען השם,

לפני 25 שנים גידה עמום קינן, אז הכתב המשופט של „העולם הזה“ באירופה, גילוי מרעיש: הוא פגש באיש שייצר את פסל האריה בתל-חי, זוכר יוסף טרומפלדור והבריו. הוא תיאר את המיפגש במדורו, „הסכין המשופט“ („העולם הזה“ 909). השבוע, לקראת יובל-השנה של פרשת תל-חי, בי-א באדר, מפרסם „העולם הזה“ את הכתבה הזאת מחדש, מזשונה. הירירה מהמרניה, שאת ניצניה הראשונים תיאר קינן בכתבה זו, הפכה בינתיים מכה שיגרתית והמונית, ואינה מעוררת עוד התרגשות.

הסכין המשופט מאת א. ח'אן

את 25 אלף הלירות. סיר אלפרד אמר „אולי רייט“ ושלח את הכסף. אבל מלניקוב לא חיכה לכל ההתפתח-חות הזאת. כי הוא התחיל לאהוב את רעיון הפסל בתל-חי. עוד בטרם יצאו השליחים בהולים ל-לונדון לחלוא את פניו של סיר אלפרד, עלה מלניקוב לכפר-גלעד, ושם פגש את נחום הורביץ ואת יצחק גנדוברג, אלוף-ההוצבים, הלא הוא יצחק שדה.

מחרת בבוקר תבנית-גבס של המצבה ב-תל-חי, כפי שאנו רואים אותה עד עצם היום הזה. וסיר אלפרד אמר „אולי רייט“ ונתן צ'ק על 600 לירות, שהיו סכום נאה באותם הימים. ואז בא מישהו מהסתדרות-העובדים ואמר שאנחנו לא רוצים שקפיטליס-טים יקימו לנו כאן מצבות על קברי גיי-בוריגו, ואין לנו חפץ בכספו ובוזהו של סיר אלפרד מונד. אותו איש היה אימ-

נחום הורביץ היה ברנש פיקח מאד. הוא התחיל את שפמו ואמר שכפר גלעדי רוצה במצבה, ולא איכפת מי יתן את הכסף. הוא אמר ליצחק גנדוברג לגשת עם מלניקוב ולבחור איזה סלע מהסלעים העוטרם את תל-חי, לחצוב אותו מההר, לגלגל אותו לתל חי, ולהשאיר את שאר המלאכה למלניקוב.

מלניקוב רצה לפסל תבנית אריה עברי — לא אשורי, לא בבל, לא מצרי ולא אירופי — המפנה את גבו לאירופה ושואג מיורחת. ולא מברונזה ולא משיש איטלי-קי של קרמרה. אלא משיש עברי מהרי הגליל, שיש-מטולה. עד היום טרם נוצר פסל כזה, כולו על טהרת השיש שלנו. למעלה-למעלה, בראש ההר, מצאו סלע-שיש ענקי. יצחק שדה מדד אותו פנים ואחור, והחל לחצוב אותו מההר. היה זה גוש ענקי ומאיים, כמה מאות טונות מיש-קלו. אי-אפשר היה לספל בו בחומרי-נפץ, מחשש סדקים.

שלושים יום עבד יצחק שדה, בשתי ידיו האוחזות בבלמינה, כלי החוצבים, עד שאפשר היה להעתיק את גוש-הענק ממקומו. ואז נתנו כולם יד ושכם ואמרו „הוף“ והסלע התחיל להתגלגל במורד.

ארבע שנות-עמל

הוא התגלגל בקפיצות-ענק עליונות. האדמה רעדה תחתיו. לפתע צנח על צידו, אחר-כך התרומם שוב והמשיך להת-גלגל, אחר-כך נעצר במאונך, והתחיל לנ-טות שוב לאט-לאט על צידו.

100 לירות עלה אחר-כך להרים אותו שוב למצבו המאונך, ועוד כמה מאות לירות להביא אותו בדיוק למקום שנועד לו. משקיף אל עמק-החולה ואל החרמון. ארבע שנים עמל מלניקוב על הפסל. ממאות הטונות של שיש גלמי נותרו רק 120 טונה של אריה, הנוקף את צווארו למרום בשאגה.

נדמה היה למלניקוב שהד-השאגה מת-פשט על כל פני עמק-החולה. כספו של מונד לא הספיק. מלניקוב, בן להורים עשירים, כילה את כל כספו במלאכת-הפסל, אבל ההסתדרות לא כע-סה הפעם. וכמובן נבחרה ועדה ציבורית, בוועדה הציבורית היו ביאליק, רמז, ועוד כמה אנשי-צורה, נכבדי-הישוב. ה-וועדה הציבורית עלתה לתל-חי, ראתה את הפסל, מדדה את קומתו, וחברה דיווח-שי-בון עם המלצה. את הדיווח-שבון כתב חיים נחמן ביאליק, בסיגנון של חיים נח-מן ביאליק, ומאז ועד היום טרם חובר דיווח-שבון לציבור בעברית אשר כזאת, עברית מתוקה מדבש.

הרבה יין שתו לכבוד המאורע, ומלני-קוב נסע לאנגליה. כאן ערך מיליון תע-רוכות, וכתבו עליו בכל מיני עיתונים, ולאט-לאט זרקה השיבה בשערו, והבלור רית העבובתה התחילה להדלדל, ויום אחד נוכח מלניקוב לפתע שהנה הוא יושב לו מזה עשרים שנה באנגליה. כך זה קורה. „מה לך פה ומי לך פה כי חצבת לך פה קבר“, הוא אומר ומוגז כוסית ויסקי. לפתע נעשה עזוב, מלנכולי. השנים עוברות וגותרים רק זכרונות, אורי צבי גרינברג ודיזינגוף, קפה שלג-לבנון והעיר העתיקה, שמואל יוסף עגנון ותלפיות ה-ישנה, הקדר הארמני ותמול-ששום וה-עדלדע ובית-הקברות הישן.

ומחר נלך לעוד מסיבת-קוקטייל, וגש-תה עוד גיין. וכשנמות יקברו אותנו ביק-בי ראשוני-לציון.

(המשך מעמוד 13)

במגמות אלה שלה ביחס לנגב, ובכך חשפה את נקודת-התורפה שלה לחיצי ה- סרקאזם של אנשי משרד-החוץ. הוספת הנגב למדינה היהודית, שהיתה מגדילה את שיטחה מבלי לפגוע במאזן האוכלוסין, היתה מאפשרת ליהודים להקים נמל ב- מיפרץ עקבה, וסטנלי הבין שהדבר יגביר את התמיכה בתוכניתו בקרב אנשי ה- מיפלגה השמרנית.

מצד שני, היה קשה לצרף את הנגב למדינה היהודית, מבלי ליצור שוב את הסיטוס של מובלעות ומיסדרונות. בהיטוס מסויים הציע משרד-המועצות שהנגב יהיה תחת חסות מדינת-ירושלים, עד אשר ייערך סקר, שיבדוק אם אכן הנגב נהנה בר-פיתוח. ההתחבטות סביב שאלה זו העיבה על אחת האיכויות המוצהרות של התוכנית — בהירות קווי המיתאר שלה.

● ראשי המטכ"ל הבריטי הוסיפו ל- קשיים, בהציגם את לוח-הזמנים שגורש לנקיטת האמצעים הצבאיים ההכרחיים. פרק הזמן הקצר ביותר להעברת כוחות הצבא, שגורשו כדי להתמודד עם המהיר מות הצפוי, היה "בין תשעה לשניים" עשר חודשים אחרי כניעת היטלר. הגבולות המוצעים של המדינה היהודית היו "קשים להגנה לכל אורכם". החשש היה שאם לא יתקבלו עלי-ידי היהודים והערבים גם יחד, תהיה תמיד סכנה של פשיטות ערביות אל שטח המדינה היהודית, ופעולות צבאיות מצד היהודים, כדי להרחיב את הגבולות ולהפכם בנייה-הגנה, וכדי להבטיח את דרכי-התעבורה.

● הנציגים הבריטיים באיזור הוחלפו, במקום מקימיקל, קייסי ומוין כיהנו כע- בור שנה הפילד-מרשל הלורד גורט כנציב עליון בפלשתינה וסיר אדוארד גריג כשר- תושב בקאהיר, שניהם ממתנגדי התוכנית. הסיבה העיקרית להתנגדותו של גורט היתה שלדעתו לא תהיה התוכנית פיתרון שיספק את היהודים. "קריאת-הקרב של היהדות הלוחמת תהיה, באופן בלתי-נמנע, מהי הציונות ללא ציון?" הפילד-מרשל דיווח כי המנהיגים, שאותם מצא בראש הסוכנות היהודית, היו "קליברים קטנים, שחסרו להם תכונות של מדינאים". "ככל שאתה רואה את היהודים בפלש- תינה, שמוצאם ממרכז-אירופה וממזרח-ה- את מינהגיהם ואת ההתיישבות השיתופית שלהם, דיווח גורט לקבינט, "אתה נוכח שדרכיהם אינם דרכינו". כינון מוקדם של המדינה היהודית, יביא, באופן כימעט בלתי-נמנע, לתחייה של נאציזם-סוציאליזם בצורה כלשהי.

"ככל שתגדל המדינה היהודית", הוסיף גורט, "יגברו בוודאי פחדי הערבים, והם יצפו מאיתנו לערוב לביטחונם. אם נכזיב אותם הם עלולים לפנות לברית-המועצות."

מנהיגים

נוסח טיטו

ע תה היה משרד-החוץ מוכן להיכ- נס לתמונה. סיר אנתוני אידן ירש את הטיפול בנושא זה מידי לאו. בתזכיר שהגיש לעמיתיו ב-15 בספטמבר 1944, העיר שר-החוץ: "אני חש שוועדת הקבי- נט, בפעילותה בכיוון שנקטה עד כה, ביצעה לא פחות מארבעה מישגים ממורים." קודם לכל הופחת, לדעת אידן, בערכה של ההתנגדות הערבית האלימה הצפויה. אילו היתה נמשכת תמיכת הקבינט בחלור- קה, היתה נשקפת סכנה חמורה של "אובדן השליטה הבילעדי שלנו במרחב שהוא בעל חשיבות רבה לגבינו, והיא תעבור לידי אמריקה." אידן לא ציפה ש"ההתנג- דות הערבית לכינון המדינה היהודית תוג- הן בידי השליטים והמנהיגים-הפוליטיים הערבים המוכרים. ההתנגדות העזה, ואולי הרתי-אסון, שאותה אני צופה, תונהג בידי מנהיגים בלתי-ידועים עדיין, שעלולים להיות המנהיגים הפוטנציאליים נוסח טיטו של העולם הערבי."

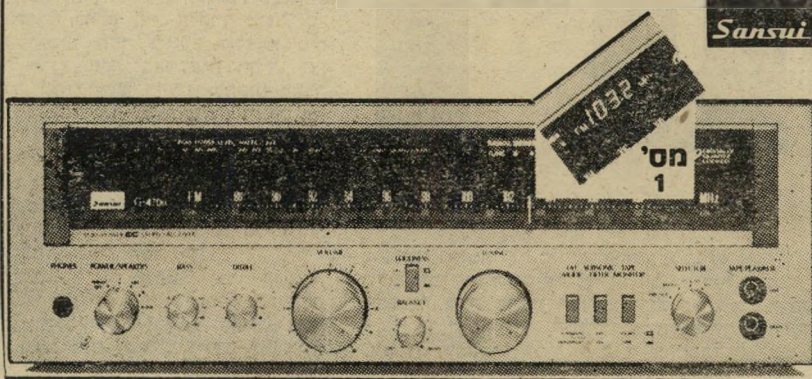
כל עוד עמד סטנלי בראש משרד- המושבות, דבקו אנשיו בעמדתם. אולם כאשר ירשה ממלת-הליבור את השלי- טון, לא נותר לו אלא לתרום את המילה האחרונה לויכוח על התוכנית הכושלת: "בתמצית רעיון החלוקה של הוועדה ה- ממשלתית עמד הצורך לבצע אותה בור- יות ובהחלטיות. אולם פעולה זריזה והח- לטית, באופן שאליו התכוונה הוועדה, נדחתה עתה על הסף."

● מקימיקל, שהיה שנא על היהודים, הוחלף, וברגס האחרון נכשלה התנקשות בחייו. הלורד מוין נרצח בידי לח"י.

עכשיו להשיגם ד-
משביר לקצור
כליבו שלום

סנסוואי
SANSUI

הצליל שמכתיב את הקצב

הידעת כי סנסווי - sansui מדורגת בין 4 יצרניות הסטריאו הטובות בעולם?

הידעת כי סנסווי - sansui נמצאת במקום הראשון במכירת מערכות סטריאו בארצות הברית?

יש לך סיבה כדאי לך לשמוע אותה.

יבואנים בלעדיים - ארמוני אלקטרוניקה ושווק בע"מ רח' בן יהודה 210 תל-אביב טל. 447924

דירה על יסוד איתן.

דירות 'דיר-סולל בונה'

"דיר-סולל בונה" הוא השילוב הבטוח והמוצלח ביותר בענף הבניה.

דירות "דיר-סולל בונה" ידועות בתכנון החדש, באיכות הבניה והגימור הקפדניים, בגדלן המיוחד ובמערכות האביזרים המודרניות והשכלולים המיוחדים שלהן.

נותרו למכירה דירות ב-

דירות איכות מרווחות בפתח-תקווה

דירות 4 חדרים במקום מרכזי, רח' ארלוזורוב פינת קפלן. בנין בן 7 קומות, חניה + מחסן לכל דירה. לקבלת פרטים נא לפנות לסולל בונה פתח-תקווה, טל. 03-916037-8.

בהרצליה

דירות 3 1/2 ו-4 חדרים ברח' שקט במרכז העיר. בבנין פינתי בן 6 דירות. העלויות — דירות גג מפוארות. חניה צמודה לכל דירה. לקבלת פרטים טל. 03-298361 לגב' חיה.

השקעה בטוחה בדירת רווחה.

סולל בונה

פרטים והרשמה: תל-אביב, רח. מונטפורי 39, טל. 298361 ובסניפי סולל-בונה באתרי הבניה

רחל מרחלת על כל העולם

מסיבת האקסים

כובשת פארים

ברכה שוורץ
מוסיקה ומסיבות

חתונה או דירה

עליידה, בנימוס רב אמנם, אבל נדהים. אז יש לי שתי חדשות בשבילכם ממישי-פחת צימוקי. חגית עומדת במזל-טוב להתחתן עם החבר הקבוע שלה, וכדי שטובה לא תרגיש ככה לבד, החליטו ההורים לעשות מאמץ, בנוסף על מאמץ החתונה, ולקנות לה דירה. שאלתי את כל בני מישיפחת צימוקי מי עשתה עסק יותר טוב, חגית עם החתן או טובה עם הדירה, ואף אחד לא ידע להשיב.

מישיפחת צימוקי היא אחת המישיפחות המפורסמות ביותר בירושלים. לא מפורסמת כמו מישיפחת רגזאן, והסיגנון שלהם חסר את הסטייל של היסטון, אבל בכל זאת מפורסמים. אבא אריה צימוקי הוא עיתונאי בכיר בדיעות אחרונות ואחת הבנות שלו, טובה, הלכה בעיקבותיו ו היא מביאה סקופים למערכת דבר. אבל אצל הצימוקים יש עוד בת, חגית, ולאחיה חגית יש חבר כבר המון שנים, כל המחזורים האחרים שמנסים כוחם נדחים

חגית וטובה צימוקי
השתיים עזבו את הבית

ירושלים מתעוררת? אולי. בכל אופן אני מוכרחה לספר לכם על מסיבה שהיא באמת יוצאת-דופן, מה עוד שבזמן האחרון החורף השתלט על חיי-החברה בארץ בכלל ובירושלים בפרט וצריך לחפש את המסיבות בנרות.

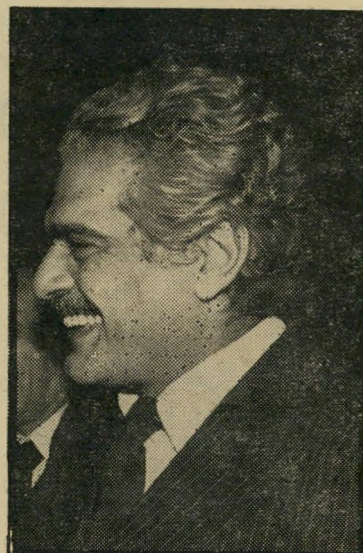
את המסיבה הזאת ערך משה שרם, יבואן ציוד לבתי-מלון, לכבוד אשתו ניל, ליום הולדתה ה-28. בדירתו של חבר, הידוע בעיר-הקודש כרוק מושבע ושמו גדי, משה הומין למסיבה את כל החברה הוותיקים שלהם, מהתקופה שהיו ידועים כחבורת הווספות, ופה מתחיל העניין. כל עשרים המוזמנים, שכרגע מאוחדים כזוגות נשואים, היו נשואים קודם לכן לבני-זוג אחרים, וכל אותם בני-זוג אחרים נמצאו גם הם במסיבה. מסיבה מלאה בבני-זוג-לשעבר, בבני-זוג-נוכחיים, וכך למחרת טובים המרוצים מהחילופים החוקיים שנעשו בזמן.

אילו הייתי מנסה לנקוב בשמות ולהסביר מי היתה נשואה למי, ומי התגרש ממי, והתחתן עם מי שהיתה אשתו של מי ש-כרגע נשוי למי, וכן הלאה, הייתי צריכה למלא מגילות שלמות. מה שרק נשאר עוד לספר, שהמסיבה היתה פצצה אמיתית, עם המון מוסיקה ושתיה כמו שצריך וכתפתה הופיעה פיתאום רקדנית-בטן שפיוזה בין המוזמנים.

הבעיה שנוצרה מאוחר יותר היתה, ש-קשה היה לראות את הרקדנית בגלל המון שטרי הכסף שהמוזמנים הדביקו על גופה, כנהוג. אבל אף אחד לא התלונן, כי כולם היו שבעים, שתיים וטובי-לב. תל-אביב, בימים, קחו לתשומת ליבכם — הגיע הזמן לקחת דוגמה מהירושלמים איך עושים מסיבה כמו שצריך.

הרומן הראשון

שוב פעם סיפור על מה שהשלים הזה עושה לנו. בעצם הסיפור הזה הוא סנונית של השלום. אם ראשי המערך, לפני שהם הופלו מהשליטון, היו פונים אל הזמרת הישראלית רותי ביקל, אולי היו מרימים את השלום העומד בפתח, מצליחים

עומאר שריף
פנים אל פנים

לעשות איזה קשר עם אנוור אל-סאדאת, ומנחם בגין היה נשאר באופור-זיניה כל החיים. את עומאר שריף הכירו בארץ עוד לפני הנסיעה ההיסטורית קאהיר-תל-אביב. אנחנו לא חתרמנו אותו כאן. ואני מכירה מעט מאד צעירות שלא רצו שלום רק כדי שתוכלנה לראות אותו פנים-אל-פנים.

מי שעשתה את זה היתה רותי, שפגשה את שריף באיון מסיבת קוקטייל בפאריס. היא אמרה לו שהיא ישראלית. הוא אמר לה שהוא מצרי. היא אמרה, "אני יודעת" וככה התחיל הרומן. הצרה היתה, שרותי

חיי סטודנטים

מי שלא מכיר את גאולה לוי, שיתי-בייש. כי גאולה היא המזכירה הכלית-כה בכנסת, וזה שהיא המזכירה של שולמית אלזני בכלל לא משנה את העובדה. חוץ מזה שהיא יפה, היא גם בחורה נהדרת, וכמו לכל בחורה נהדרת יש לה גם משברים.

המשבר הגדול היה לפני שנה, כשגאולה נפרדה מהחבר שלה, שהיה חבר-קבוע כמה שנים, וזה שבר לה את הלב. אחר כך היא התנחמה בזרועותיו של גידעון לוי, דובר סיעת המערך בכנסת, אבל מהר מאוד הסתבר לה שזה לא בדיוק מה שהיא צריכה.

אבל יש אלוהים בשמיים, אפילו אם שולמית אלזני לא מאמינה בו, והוא עזר לגאולה. היא מצאה את אחד הבחורים המקסימים בירושלים, יוסי שביט, והיא אהבה שפורחת שם מעוררת קינאה ממש. יוסי, שעבר כבר את גיל ה-30, הוא סטודנט ניצחי, לא כל כך עובד, אבל כמו שהוא אומר: "בשביל מה צריך לעבוד?" הוא מתגורר בדירת-גג יפהפיה ברחוב הכי יפה בירושלים, רחוב יפה-יגוף, וכאשר גאולה הבינה כי העניין איתו הוא רציני, היא עברה להתגורר ביפה-יגוף.

כשהיא גומרת את העבודה בכנסת, וכי אשר בירושלים יש שמש יפה, לובשת גאולה בגדיים ויוצאת להשתוף על הגג, כדי להיות עוד יותר יפה.

לא היתה יכולה להביא את שריף לארץ כדי להכיר לו את ההורים שלה.

אני לא יודעת מה קרה עם הרומן הזה, אבל מה שאני כן יודעת הוא ששריף עומד לבוא לארץ, לקראת אליפות הכריז'ג הבינלאומית שתיערך כאן בעוד כמה שבועות. הוא מיהר לחפש את רותי, כדי להודיע לה שסוף-סוף הוא יכול לפגוש את כל המישיפחה, ואולי גם לחפש את הרומן. אני לא יודעת אם אנחנו עומדים להפסיד זמרת או להרוויח שחקן, או שזה יהיה עוד סיפור אהבה שיסתיים לא באשר מת השחקנים הראשיים.

שידוכי רמזור

אתם בטח מכירים את הרגע הזה שבו נעצרות שתי מכוניות ברמזור אדום ושני הנגהים מפנים ראשים ומחליפים מבטים קצרצרים, ולפעמים, עד שהאור האדום מתחלף, יש גם מבטים חוזרים. כשבא הירוק, כל אחד מפליג לדרך וחושב: "איזה אדום קצר".

מיקרה כזה קרה גם לזמרת נירה רבינוביץ באחריצהריים אחד סגרירי, כשהיתה בדרכה להופעה בהצגת הילדים חגיגה עם הבובונים שבה השתתפה. אלא שבמיקרה של נירה יש גם המשך. הגבר שישב במכונית השניה היה גבר עם הרבה יוזמה ולא עצל. הוא פשוט נסע אחרי מכוניתה עד הרמזור הבא. והרמזור הבא והרמזור הבא. עד שבנחישות אותה לה לעצור בצד הכביש. מאז הם יחד ולא מפריע לנירה כלל שהגבר נשוי ומתגורר

נירה רבינוביץ
כדאי לעצור באדום

עם אשתו ברמתיחן. הוא מתפנה מהעסקים שלו והיא מתפנה מהופעותיה ויחד הם עושים חיים. לא שאני מאמינה גדולה ברומנים כאלה לאורך זמן, אבל אתם רואים. כדאי לציית לחוקי התנועה ולעצור כשהאור האדום דולק. לפעמים הוא יכול לסמן עבורכם דווקא אור ירוק.

על קוצו

של יורד

בשבוע שעבר סיפרתי לכם סיפור מרתק על יגאל בוטון, איך הוא חיזר והפסיק לחזור אחרי הזמרת הכושית הארייאל ואיך הוא הולך לעבוד בקול השלום של אייבי נתן.

סיפור נהדר, וכולו נכון. חוץ מזה שהתבלבלתי בשמות והחלפתי את גדי בייטון, מארגן מוסיקה בדיסקוטקים, ומי שבאמת עובד בספינת השלום. בשר קול ישראל יגאל בוטון.

זה לא כל כך נורא. בסך-הכל חסרה יו"ד אחת, מילבד העובדה שיגאל בוטון, שגם תמונתו הופיעה בטעות, לא חיזר אחרי אף כושית בחיים שלו, והוא חי חי אושר עם אשתו ושלושת ילדיו. לא רק שהוא חי חי אושר עם האשה והילדים, אלא שהוא, ואני יודעת שקשה לכם להאמין לזה, חי חי אושר גם עם קול ישראל.

אז לא נותר לי אלא להתנצל בפני יגאל בוטון, האשה, הילדים וקול ישראל. ואם אני כבר בעניין של התנצלות, אז הרשו לי להתנצל גם בפניו של שמואל ("שמיל"), ש, שתהרגו אותי אם אני יודעת למה העט פלטה בשבוע שעבר שהוא "יורד", אז שכולם יידעו, ששמיל אינו יורד אלא מכהן כשליח-עליה בי ווינגטון, וביולי הקרוב הוא חוזר אלינו, ישר, כמובן, לקול ישראל.

ליאורה יואב פודצ'ק
ההחלטה נולדה בקאהיר

דו"ת, שהוא כבר רגיל לחתונות. אבל זה לא מה שחשוב. מה שחשוב הוא שהחתונה היתה כל כך שמחה, עד שהיא נמשכה עד אור הבוקר. ואם יואב וליאורה לא היו צריכים להתייצב במישר רד למחרת היום, כל אחד במישרד אחר, הם היו ממשיכים לחגוג בוודאי עוד כמה ימים.

בקאהיר. ואתם בוודאי מנחשים: שהוא רוצה להתחתן. מי לא היה בחתונה. היו כל עורכיהדין מהמישרד שבו עובדת ליאורה, המישרד של עורכיהדין שלמה ליבליך; היו כל החברים של יואב ובני המישיפחה שלו, ביניהם ישראל ("רוליק"), פלג, וכל מיני בדרנים וחברים כמו צביקה פיק ודודו

הכפילה של בו

הרומן התפתח בארץ וכשההצגה ירדה נסעו השניים לטיול ארוך באירופה ואחר כך ללוס-אנג'לס שם שכרו דירה ברחוב מרינה דרירי. וכמו שניחשתם בוודאי, באותו בית שבו מתגוררת בו דארק.

מירי, שלא ידעה על השכנה המפורסמת שלה, הופתעה מאוד כשהשוער בבניין ביי

מירי זמיר
חתימה בטעות

קש את חתימתה. אחרי-כך התברר לה שהחליף אותה בטעות עם כוכבת הסרט 10. ברור שמירי התאכזבה שההערצה כונה אליה רק בטעות, אבל היא בהחלט מסתפקת בהערצתו של דובי שלה, ובכלל ההשוואה לבו דארק, ואפילו רק בטעות, היא מחגיפה מאד.

ברחוב מרינה דרירי בלוס-אנג'לס, בי ארצות-הברית, מתגוררת לה בבית מיספר 69 יפהפיה בלונדית שמטריפה ממש בימים אלה מיליוני צופי-קולנוע בכל העולם ונחשבת לפצצה-המין של עולם הסרטים: בו דארק, בו, שתצלומי הסרט ה'רטובים' שלה במכסימום סכס ובמינימום לבוש, הביאו לאופנה סייגון תיסרוקת חדש, סוגי נון הצמות, לא קופאת על שמריה. ועוד לפני שהספקנו להתרגל לצמות הלכה לה וגוזה את שערך לתיספורת קצרה נערית, ממש כתיספורתה של הדוגמנית הישראלית מירי זמיר, דבר שגרם למירי מבוכה רבה. אל תשברו את הראש בניחושים, אני הולכת לספר לכם את הסיפור בפרטי פרטים.

לפני זמן לא רב השתתפה מירי זמיר בהצגה בווינגטון-אספרס ותמונתה התנרססה על מודעת הפירסומת של ההצגה. באותם ימים שהה בארץ איש-עסקים צעיר ומצליח, ישראלי לשעבר המתגורר כעת באירופה ושמו דובי. יום אחד, כשישב בבית-קפה, נתקלו עיניו בתמונתה של מירי. היא מצאה חן בעיניו מאד ומאחר והוא כבר בן 32 ולא ידוע כביישן, התייץ לב מחזרת בביתהספר לדוגמניות של מירי והציג את עצמו.

שבמסיבה הזו, שהזמנו אליה המון חתני כים, מכל הגילים, והוקדש שיהיו רווקים, היא תמצא חתן ראוי, כך שתוכל הפעם להבטיח וגם לקיים!

אני לא יודעת מה בדיוק קרה שם, אבל דבר אחד גרם לי לזקוף את האוזניים. כשנפרדתי ממתי אחרי שהחגיגה נגמרה הוא הבטיח לי, כשעמדנו על-יד הדלת, שבעוד שנה מהיום הוא יהיה נשוי, ומעניין שחמש דקות קודם לכן שמעתי את אותה ההבטחה גם מאורית. כעת לא נותר לנו אלא להמתין שנה בשקט. מעניין מה מצפה לנו בתום השנה — הזמנה לחתונה, או שתי חתונות, או אולי שוב הזמנה למסיבת נישואים?

קולט שמש ואהבה

יש חתונות המאה, ויש חתונות העשור. אבל יש חתונות שכולם שמחים בהן. ככה, מהלב, ועל חתונה כזו אני רוצה לספר לכם. בשבוע שעבר, באחד ממירי עדוני-הלילה של תל-אביב, התחיל הפרק הכי שמח בחייהם של יואב פודצ'ק, מנהל המכירות של מירומית, ושל עורכת-הדין ליאורה קדעי. אחרי רומן בן הרבה הרבה חודשים, תפסו אותם ההורים והרב — וזהו זה.

איך זה היה? אני אספר לכם. ליאורה, צעירה גבוהת קומה ויפהפיה, ישבה לה לבד בבית והתגעגעה ליואב, ששהה בארץ תה העת במצרים כדי ללמד את המצרים איך להשתמש בוודי-שמש. ישבה וחשבה — אם הייתי אשתו, הייתי עכשיו בקאהיר, יחד איתו.

לא הספיקה לגמור לחשוב והדלת בי ביתה נפתחה, ומי הופיעה בה אם לא יואב, עם המיזוודות, ישר מנמל-התעופה. לפני שהיא הספיקה לאמר לו מה היא חשבה הוא כבר סיפר לה מה הוא חשב

כל פעם

"בעוד שנה"

אני מוכרחה לספר לכם משהו ואולי אתם תבינו אותו טוב ממני, כי יש כאן משהו מאד סתום עבורי. לפני שנה בדיוק הכריזה אורית קופר, מלכת-היופי לי-שעבר, שבעוד שנה בדיוק היא תינשא לאיש. מי האיש? לא גילתה. ואני, שידור עה כבעלת סבלנות, הייתי. עברה שנה

אורית קופר
מסיבת נישואים

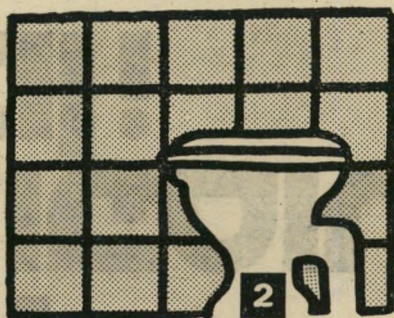
והנה התבררתי שמתו דוידוביץ, ידיד דה הוותיק של אורית, עורך לה מסיבת נישואים מפני שההבטחה לא מולאה. מתי, שהוא יוצא תיזמורת חיל-האוויר ובחור עליו ומלא שימת-חיים, הבטיח לאורית

מה הבעיה?

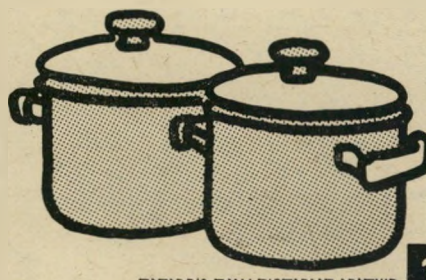
3

כשהכיר סונים.

2

כשנמאס לך לשפשף את השרותים.

1

כשסירי הנירוסטה אינם מבריקים.

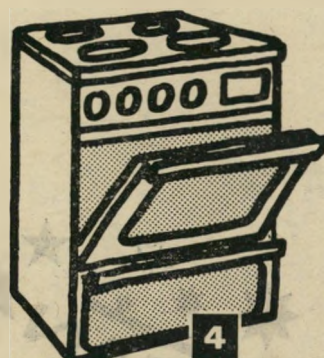
6

כשהמקסים חוגגים.

5

כשהשטיח ספוג בכלוך.

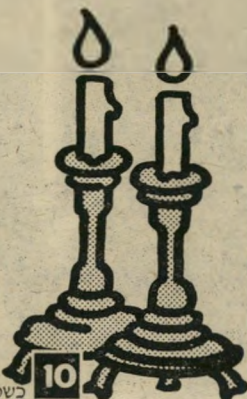
4

כשהתנור מלוכלך בשומן ופיח.

9

אם יש כתם על המעיל.

10

כשכלי הכסף אינם מבריקים.

8

כשהריחות במקרר מפריעים לך.

7

כשאת רוצה חלונות שקופים באמת.

100,000 ל"י פרס*

לכבוד
סנו, ת.ד. 21207
תל-אביב

זה כל כך פשוט. אז מה הבעיה? קחי עט,
פתרי את החידון ושלחי לסנו ת.ד. 21207.
תל-אביב.

* והעיקר: לפני שאת שולחת את הפתרון,
כדאי לך להכניס למעטפה גם שקית
מילוי של סנו-X. אם המעטפה שתעלה
בגורל תכיל שקית מילוי של סנו-X,
חברת סנו תכפיל את סכום הזכיה.
במקרה כזה את עשויה לזכות
ב-100,000 ל"י!!! בהצלחה!

עליך להתאים כל בעיה למוצר שפותר
אותה.
לדוגמא-סנר-תנורים נועד לפתור בעיה
מס' 4 (כשהתנור מלוכלך) לכן עלייך לסמן
את הספרה 4 במשבצת שמתחת
לסנר-תנורים.

50,000 ל"י ופרסים נוספים יוגרלו בין
פותרי החידון של סנו. כיצד פותרים את
החידון? בחלק העליון של העמוד מצוירים
10 בעיות. בחלק התחתון מופיעים 10
ממוצרי סנו שנועדו לפתור בעיות אלה.

סנו-חלונות
(WINDOW PLUS)
פותר בעיה
מס' 3

סנוטוקס מחסל
חרקים, זוחלים
ומעופפים.
לבעיה מס'

סנו-מסיר
כתמים. הפתרון
המקצועי לבעיה
מס'

סנו-תנורים
פותר בעיה מס'
את בעיה מס'

סנו-סופג
ריחות מהמקרר.
מחסל את בעיה
מס'

סנו-X מנקה
ומבריק חרסינה,
בעיה מס'

סנו-נירוסטה
מסייע לך בבעיה
מס'

סנו שמפו
לשטוחים פותר
באופן מקצועי
את בעיה מס'

סנו סילבר.
מנקה כלי כסף.
הפתרון המבריק
לבעיה מס'

סנו-אינסטלטור
פותח סתימות
בכיר. בעיה
מס'

על התשובות להגיע
ל"סנו" עד יום 4.4.80.

ההשתתפות במצע אסורה
על עובדי החברה הדרומית לשיווק
ועובדי פרסום טרגט.

קח סנו

בתיאבון! פוד פרופסור פרוסמן עושה הכל.

למשפחת היוול הצטרף דגם חדש:
פוד-פרופסור פרוסמן, מעבד
המזון החדש והמשוכלל.
הפרופסור מכין במהירות הבזק
ארוחות טעימות להפליא, בעזרת
מנוע רבי-עצמה בעל הנעה ישירה.
הפרופסור קוצץ, טוחן, פורס,
מרסק ומפורר, מערבב ומקציף
בעזרת 5 אביזרים מתוחכמים
(הכלולים במחיר, כמובן)
להשיג בשקם, המשביר לצרכן,
רשתות שיווק וחנויות מובחרות
למכשירי חשמל ביתיים.

PRUSMAN
FOOD PROCESSOR
תוצרת יפן

א.ק.

לפני 25 שנה

קינן במדורו, "הסכין המשוטט" הביא את התרשמותו מעיירת האוניברסיטאית הכריטית - איכספורד. מדור, "התיאטרון" המדלין על "הקמאז" מאת מילר, שהוצג על קרשי התיאטרון הקאמרי. בשער הגיליון: "למי שייכות הרגליים?" שטשטון לקוראי השבועון.

גיליון, "העולם הזה" שראה אור לפני 25 שנה בדיוק, הביא סיקור בילעדי למסעם האחרון של שושנה הרציון ועודד וגמייסטר, שנרצחו במידבר-הירודה (ראה כתבה). מדור, "תצפית" קבע כי "מניותיו של לוי אשכול עולות בהתמדה בכורסה הפוליטית". מדור המרשפה של השבועון, הביא כתבת-חקירה בנושא כתבות, "במבטישני" של היום, על-אודות, "הלירות הנמטות של מישפת צכר", כתבה שתאראה את התפלגות ההוצאות, מעונות ההכנסה המרשפחת של מישפת מייצגת. במדור, "רת", התבשרו הקוראים על ראשית מאבקם של הצייר משה ברק ואורית הכרתו למען נישואים אזרחיים, נישואים שנמנעו מהם בשל היותה של אורית נוצריה. כתבו של השבועון באירופה, עמם

שושנה הרציון: נתיב שנפסק

סיקור על מותם של שני הידידים

במדיוה

הטיוח האחרון

המדורה הקטנה דעכה לאיטה. עודד (18) הטיל חול על האדום העשנים. שושנה (19) אספה את קופסות-השימורים הריקות, וקליפות-התפוזים לערימה אחת. ו- הטילה אותם לתוך בור. השניים הספיקו לנוח. ורצו לנצל את שארית היום החורפי-קצקצק, כדי להגיע אל ביר אל-קארשייה. ההעפלה מעין-גדי, דרך צוקי ואדי-עריג'ה, אל מעלה ואדי-חאבריה לא היתה קלה. אבל הכל היה כדאי: הרחק לרגל-ליהם השתרע מישטח כחול-נוצץ: ים-המלח.

אש מראשי-הצוקים

לפתע רעמה ירייה. רסיסי סלע ניתנו מדופן הוואדי. ההד התגלגל מוואדי ל-וואדי, מצוק לצוק. השניים השתרעו על הארץ, תפסו מחסה והשיבו באש: עודד שלח במתקפים צורר של כדורי-סטן. שושנה ירתה ברובה האמריקאי החצי-אוטומטי מאטי שלה (M3). הבדווים התוקפים התיפרו בחצי-גורן, המטירו אש מראשי-הצוקים. עודד נהרג עוד בתחילת הקרב. שושנה נפצעה, אך הוסיפה לירות, עד אשר אולזה התחמושת. כפיות לבנות הופיעו לאור היום הגועש. התפוצצות אדירה רעמה לאורך הוואדי: שושנה הטילה את רימוני-היד שלה. אחר נשמע פרץ קצר של אש-אוטומטית - והכל נדם.

אלה היו הרגעים האחרונים של עודד וגמייסטר ושושנה הרציון, שושנה וחברתה על-ידי הבדווים, שהובילו אל המקום, שבו נטמנו גופותיהם המרוסקות. מאוחר יותר הוחזרו הגופות לישראל בשקידאר.

הם נפגשו בעין-חוסוב, עודד חיכה ל-מכונית שתסיעו לאילת. שושנה וחברתה עזבו את אילת באותו בוקר, חיכו לטרמפ צפונית - לסדום ועין-גדי. הם לגמו משקאות קרים בקנטינה, אחר-כך ישבו לח' כות ולשוחח בצדף של מיגרשה-החנייה בכניסה לנווה-המדבר.

שושנה היתה רועה במשק-מולדתה, בית-אלפא. ככל הרועים אהבה גם היא את המידבר. שושנה אהבה את הצוקים הפראיים-קרחיים. את האוויר המרוסק. את ספות-החול הפתאומיות, את הניחוח המר של השיחים הנמוכים-מאובקים.

עודד התלהב. גם הוא אהב את הדר'ים הארוכות ואת האופק האינסופי. אור-לם הוא לא חשב מעודו על המידבר, כפי שחשבה עליו שושנה. הוא למד להיות חקלאי, ללכת בעיקבות אביו, חבר קבוצת דגניה ב', הוא חשב על המידבר כעל שטח אשר יש להכשירו לקליטת חיים.

במהרה הרגישו השניים כאילו הכירו זה את זה כבר שנים רבות. עודד סיפר לשושנה על ידידיו, על בית-הספר החקלאי בבית-ירח, אשר על שפת הכינרת, על הטיולים המרובים שערך - ברגל, או על אופניים - בגליל ובין הרי ירושלים. ממש כשם שבני העיר שואלים זה-אחיה בעת פגישה ראשונה אם יש להם ידידים משותפים, כן מנסים הטיילים להיזכר במקומות המוכרים להם. עודד ושושנה הכירו מקומות משותפים רבים.

גם האויב אדם

שושנה תיארה את ההרפתקה הגדולה ביותר שעברה עליה: לפני שנים אחדות, בעת טיול בעמק-הירדן, היא נתפסה על-ידי הסורים. הועברה לדמשק, מקום שם בילתה למעלה משה חודשים. מספק בית-הסוהר הסורי נהג בה יפה, הטיל עליה עבודה: לטפל בילדי. היתה זו עבודה מלאה, היות והמפקד הצליח להביא לעולם מספר לא-קטן של צאצאים, בעזרת נשיו ופילגשיו.

הנערה הישראלית נתנה חסותה לילדים. היא הדריכה את האימהות הערביות כיצד לטפל בילדיהן, לעצב את אופיים, ול-הטיל עליהם מישמעת. הנשים אף אהבו את הנערה החייכנית. כאשר הגיעה שעת השיחרור ושושנה התכוננה לחזור לישראל, נפרדו היא ומארחיה בדמעות. הילדים בכו מרות.

שבידמשק נסך בשושנה את האמונה, כי גם האויבים הינם יצורים אנושיים.

טב לה להמשיך את לימודיה - שנה נוספת.

שושנה דחתה את ההצעה: מועד גיון-סה לצה"ל קרב ובא. והיא לא רצתה ל-חות את הגיוס. היא תכננה את שירותה הצבאי מראש: היא תתנדב לחיל-הצנחנים, אשר יתן לה אפשרות לשוטט בכל רחבי-המדינה. היא היתה בטוחה שהחייל יקבלנה לשורותיו. אולם הגורל רצה אחרת: באחד הימים, כאשר רכבה שושנה על אופניה בדרך הסמוכה לבית-אלפא, פגעה בה מכונית וחבילה בעמוד-השידר רה שלה. רופאי צה"ל קבעו כי אין היא כשרה לשירות, והבטיחו לבדוק אותה שנית כעבור שלושה חודשים.

המועד לבדיקה הנוספת נקבע ב-23 בדצמבר 1954.

"אם אחזור בשלום..."

ב-23 בדצמבר צילצל הטלפון במזכיר-רות משק בית-אלפא: "מדוע לא התייצבה שושנה הרציון לבדיקה כפי ש-

אכזבה

של שושנה הרציון ועודד וגמייסטר. שרידי גופותיהם של שושנה הרציון ועודד וגמייסטר שנרצחו בידי בדווים, מוחזרים לישראל במעבר-הגבול הירושלמי, מעבר מנדלבאום.

נקבע? חברי המשק ניחשו את סיבת אי-הופעתה: הצטיידה ברימוני-יד, הודיעה לאמה ולמוכרי: "אני יוצאת לטיול. יהיה זה הטיול האחרון שלי לפני גיוסי לצבא. בצה"ל לא יהיה לי חופשת-נועה במשך שנתיים. על-כן הייתי רוצה להשתעשע בפעם האחרונה." אחר הוסיפה בצחוק קל: "אם אחזור בשלום, אהיה חיילת טובה."

היו כמה פרטים שעוררו את חשדו של המורה יוסף גויסלר אשר לימד אותה ידיעת-הארץ וגיאולוגיה ישראלית. הוא חשש שהנערה יצאה להגשים את חלומה הישן-נושן: להגיע אל צוקי הארגמן של פטרה. אליהם הצליחו להגיע שני צעירי ישראלים, בטרם יצאו חמישה אחר-

"העולם הזה" 907
תאריך: 3.3.1955

רים ונרצחו על-ידי הירדנים. שושנה חלמה תמיד להגיע לשם.

כמה מחבריה של שושנה העלו השערה אחרת לגמרי: הם חששו ששושנה הגישימה חלום אחר משלה, צתתה את מיד-בר-הירודה מירושלים לעין-גדי. שיחה טל-פונית עם דגניה ב' גילתה כי גם עודד נעלם. מיד הודיעו שני הקיבוצים את הדבר למיטרה ולצה"ל - והחיפושים החלו.

שרידי-מדורה

עד מהרה גודעו פרטים נוספים: שורשנה לקחה איתה גם רובה חצי-אוטומטי טי, שהיה שייך לאחיה. ובין הפציה נמצא גם תרשים של מפה: ריבוע בקירבת עין-גדי ומצדה. מיד רוכזו החיפושים ב-איזור המסומן.

בראש המחפשים עמד אחיה של שושנה, מאיר הרציון, שהיה אלילה של הנערה הנעדרת. למחפשים נתגלו הוכחות נוספות לכך ששני הנעדרים יצאו למצדה דרך ההרים: הם גילו שרידי-מדורה בחלקו העליון של ואדי-חאבריה, על אחד השבילים המוליכים לעבר מצדה.

הקרב האחרון

שרידי המדורה וקופסות-השימורים, אשר נמצאו בסביבה, היו עיקבותיהם האחרונות של עודד ושושנה. הם עצמם לא נתגלו. כאשר עלו החיפושים בתווך והתקוות האחרונות כמעט ונגונו, הופיע בדוויי ישראלי במיטרת באר-שבט וסיפר לקצין התורן כי בדווים ירדניים התקשרו אתו, והביעו נכונות להראות את המקום, שבו נקברו גופותיהם של עודד ושושנה: "בעיקול של ואדי גאר, שבעה קילומטרים מערבית לעין-גדי, נמצא גל אבנים. זה המקום."

אותם בדווים סיפרו לערבי הישראלי, כי השניים הותקפו על-ידי שודדים, שניסו להשיג את הרובה החצי-אוטומטי של שושנה. הפרטים שנמסרו התקבלו על-הדעת. רובה חצי-אוטומטי הינו נשק יקר-ערך בוואדיות של סיאל, שבהם עוברת דרך-המלך של המבריחים. גם הסיפור על רימוני-היד, שהטילה שושנה, לאחר שאזר לה התחמושת, היה הגיוני: המחפשים ידעו כי ברשותה של הנערה נמצא רימון.

הבדווים היו מעוניינים שהגופות יתגלו במהירות האפשרית. הם לא ציפו שהתייפשים יהיו כה ממושכים וקפדניים. התנור עז המתמדת של ישראלים מזויינים ב-איזור, שיתק את אפשרות התנועה של-הם, לא הניחה להם לרדת אל מעיינות המים, הנמצאים ברובם, בשטח ישראלי.

הגופות נמצאו והוחזרו לישראל. שני קברים רעננים נוספו אל שורות הקברים בבית-אלפא ובדגניה. עודד וגמייסטר נקברו בין הקברים הישנים של קבוצת מולדתו. שושנה נטמנה בקצה שורת הקברים הצבאיים בבית-אלפא. למרגלות הרי הגלבוע התלולים, היא זכתה, סוף סוף, להצטרף אל שורות הלוחמים.

* שני הצעירים שהצליחו להגיע ל-פטרה ולשוב, היו אחיה של שושנה, מאיר הרציון, וחלל סבוראי. שמוניהם נאסרו לפירסום בידי הצנזורה, בשל מיתוס-פטר-השרות באותם ימים.

במדינה

(המשך מעמוד 54)

ולפעמים היה סתם שיכור או מסטול. באחת הפעמים הללו נטלה לאה סכין מטבח וניסתה לחתוך את עצמה. אבל הצליחה רק לגרום לעצמה צלקת על בטנה. בפעם אחרת חתכה את פניה בזכוכית חדה. יום אחד כאשר הגיעו מים עד נפש, הרהיבה לאה עוז בנפשה להתלונן במש"ט. היא היתה עצורה שם באשמת פריי צה, ואחרי דיבורים עם השוטרים חשבה כי תינתן לה הגנה מספקת והיא האשימה את דרוויש בכך שהוא חי על רווחיה. אולם כאשר יצאה מהמעצר בא דרוויש, הכריזה אותה ללכת עימו לעורך-דין. הוא איים עליה שיקנה לה חורשה בלוד ויכה אותה, כי יביא את בנו הקטן שישתין עליה אם לא תשנה את עדותה. במשטרה הוזהרו אותה והסבירו לה כי אם תשנה את עדותה היא צפויה לעונש, אך היא כבר פחדה אז כל כך שהצהירה שכל דבריה הקודמים הם שקר. וכי דרוויש אינו חי על רווחיה.

לשאלת סניגורו של דרוויש, ענתה לאה: „איש לא סבל ממנו כמוני“, ועיניה דומדומות. כאשר נעצר דרוויש בחשד רצח ז'קלין מרציאנו, נעצרה גם לאה. היא נחקרה גם על הרצח, ושאלה מי עמדה בפניה ליד ז'קלין כאשר זו נרצחה. לאה אמרה שהיא לא עמדה שם.

בהיותה עצורה באבו-כביר שמעה מבחוץ את קולו של דרוויש בא „לצעוק לה“. הוא רצה לדעת מדוע נעצרה, והיא סיפרה לו שנעצרה בקשר לרצח ז'קלין.

היא ירבה במעצר כיוון שלא היה מי שיחתום עבורה לשיחרור בערבות. וכאשר הודיעו לה שמישהו חתם עבורה הציצה לעבר הדלת וראתה שם את דרוויש עם בתי-שבע. לאה הנפחדת סירבה לצאת. „החלטתי סופית לחזור להורי, לכן מסרתי עדות“, סיפרה לאה. הוריה לא רצו לקבלה בחזרה, אבל המשטרה שיכנעה אותם לנסות עוד פעם להשיב את הבת הסוררת. אבל האחים שלי אסילו לא אומרים לי בוקר טוב“. לאה עשתה את הצעד הראשון לחירות. היא העידה בבית-הדין שפגשה נגד דרוויש.

תעופה

מיטען במקום ביי-אדם

„אריק“ החליטה לחדור

דשוק הובלת המיטענים הגרמני

בניסיון לחדור את זקנה

של „דופטנה“

בעתיד יישבו הנוסעים במטוסים למטה, ואילו המיטען יתפוס את מקום הנוסעים — בהכרות-פתע, המרמות על חלון מות כמוסים, יצא רולף מרשאס, מתאם הקמתו של מסע-המיטען הגדול בעולם, הנבנה עתה בנמל-התעופה של פרנקפורט. מרשאס, כמו כל איש מיטען-אוויר, משוכנע כי הנוסעים הם ספח מיותר ב-מטוסים, הצריכים להתרכז רק בהובלת מיטען, המכניסה הרבה יותר מאשר בני-אדם.

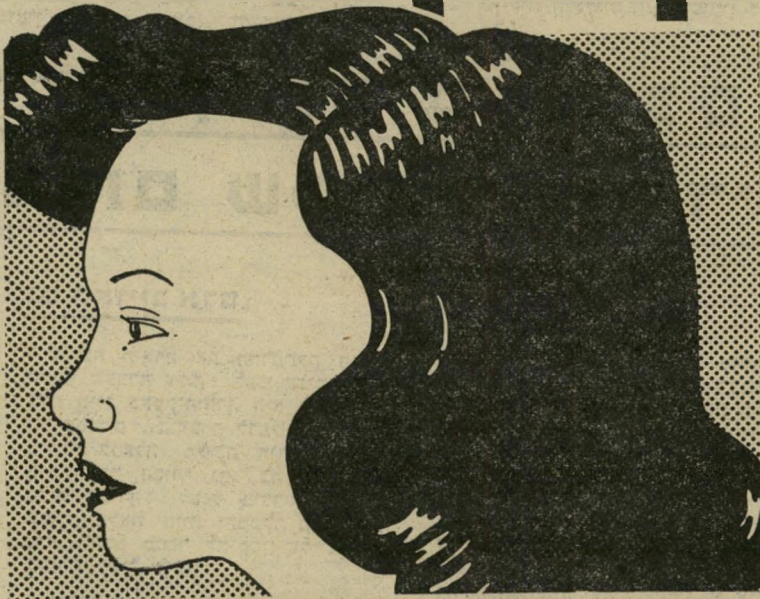
נראה שגם ראשי אל-על החדשים הגיעו למסקנה דומה, שכן לפני כמה שבועות ביקר בגרמניה יושב-ראש מועצת-המנהלים, אברהם שביט, ויחד עם נציג התברר ב-גרמניה, יעקב ירון, החל לוחץ על שיל-טונות-התעופה הגרמניים להתיר לאל-על לנחות גם בנמל-התעופה של קלן-בון ולקחת מיטענים מגרמניה לארצות-הברית.

יהודים מעדיפים הולנדים. מאחרי בקשה זו הסתתרו כמה נימוקים כבדי-מישקל. כיום רשאית אל-על לקחת מיטענים מאירופה לארצות-הברית רק מאמסטרדם. תמורת זכות זו קיבלו ההולנדים זכויות-נחיתה בישראל, העולות על זכויות הנחיתה של אל-על בהולנד לצרכי נוסעים. הם דורשים עתה זכות לסיסה נוספת לישראל.

חברת-התעופה ההולנדית, קל-מ, חדרה בצורה מרשימה לשוק-הנוסעים היהודי מ-ניו-יורק לישראל דרך אמסטרדם, באמצעות תעריפים נמוכים ותשלומי-יתר ל-סוכני-נסיעות באמריקה. מרבית הציבור החרדי של ניו-יורק טס לישראל דרך אמסטרדם. הוא מעדיף את הגויים על המזון הכשר של החברה הישראלית.

אל-על החליטה לצאת למילחמה נגד בריתת הנוסעים. היא יכולה לעשות זאת או עלידי הורדת מחיריה, או עלידי צימי

מה יש לך נגד קשקשים?

פירידקס

פירידקס שמפו — יעיל נגד קשקשים וגריון עור הנובעים מכך. פירידקס שמפו הוא פיתוח מיוחד של מעבדות דר' פיישר המתמחות בייצור תכשירים קוסמטיים בידע רפואי. פירידקס שמפו ריחני ונעים לשימוש. פירידקס שמפו מחטא את עור הראש ומנקה את השיער משומן, לכלוך ומקשקשים. פירידקס שמפו — דרשו אותו בבתי המרקחת ובפרפומריות המובחרות ותופתעו גם אתם מיעילותו.

PYRIDEX Antidandruff Shampoo

מוצק של ד"ר פיישר.

★ התחלת האביב

★ 43 שנה ליסוד העולם הזה

★ 30 שנה למוערכת הנוכחית

יצוינו בגליון פסח

חג'ג'

שיופיע ב-26.3.80

הזמן כבר עכשיו מקום

למודעות רגילות וצבעוניות בגליון זה

מה?
שם נ. רשום 5258
פינה קולדה עוד לא טעמת
נסו את החוויה שתו פינה קולדה!
מבחר משקאות קוקטייל:
פינה קולדה סומברו בננה קולדה
יבואנים ומפיצים בלנדיים בישראל - יד נסכים ח'א. המוגרס 44, טל 832236
טל. 832236

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת טלפון 227117, 227118

פירסום אידיאל

אבן גבירול 110 תל-אביב (פינת אנטוקולסקי)

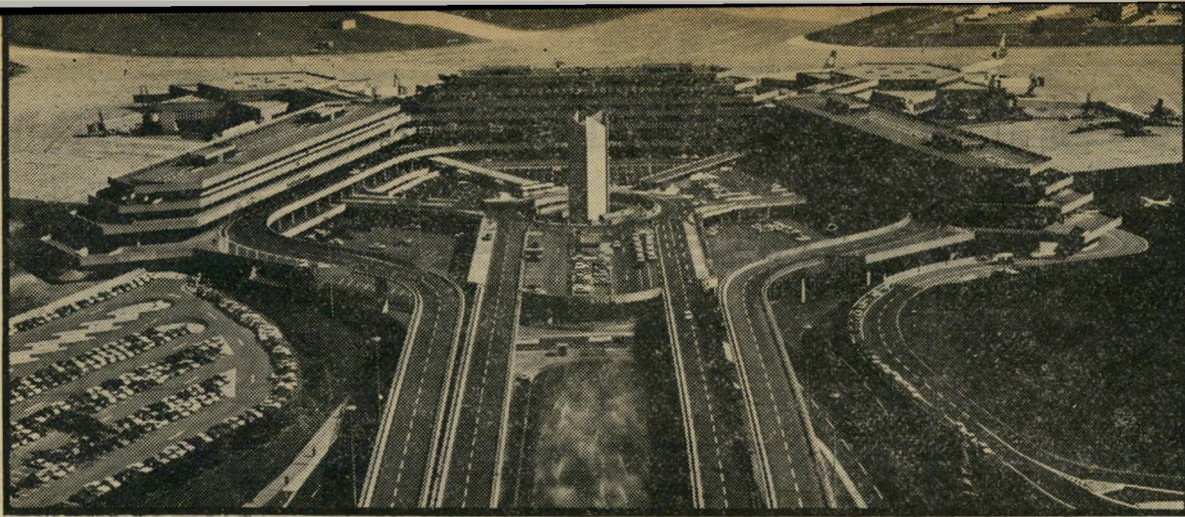
נימוס ואדיבות אינם בושח חוצפה וגסות אינם גבורה

אם הינך מאכה המוכנים כפעול למען איכות החיים במדינה, אנא כתוב אלינו ונשכת אליך חומר הדרכה.

אנחנו משתדלים

אזרחים למען איכות חיים, ת.ד. 1097 גבעתיים

תו טרמפ לחייל

נמל-התעופה קנן-בון
ארץ מול ארץ

צום הזכויות של קנ"ח בישראל. הדרך השנייה טובה יותר, כמובן, אולם אז יכור לים ההולנדים לשלול את זכויות-המיטען של אל-על באמסטרדם.

המסקנה: הוצאת המיטען מאמסטרדם למקום אחר, מחוץ להולנד. מה גם שהור' לנד חדלה מלהיות מרכז-הובלה למיטען, כפי שהיתה בעבר, ואת מקומה תפסה גר' מניה. שהיא היום המעצמה הראשונה באירופה בכל הקשור לכלכלה.

נחיתה שדישית. כאשר פנו שביט וירון לגרמניה, וביקשו רשות להובלת מיטענים מגרמניה לארצות-הברית, נענו בחיוב. הגרמנים הציעו לאל-על להשתמש לצורך זה בנמל-האוויר של פרנקפורט או מינכן. במקומות אלה נוחתת אל-על להור' בלת נוסעים.

אולם אל-על החליטה שהיא רוצה בזכות לנחיתה במקום נוסף: נמל-התעופה של קלן-בון. לבקשה זו השיבו עד כה הגר' מנים בשלילה, שכן לופטהנזה נוחתת ביי

נמל קלן הוא אחד המשוכללים באי-רופה. הוא משרת בשנה 2.2 מיליון נוס' עים. כמו לוד, אולם, להבדיל מלוד אין מרגישים בו כלל בתנועה. תיכנונו הוא כה מושלם, עד כי הכל מתנהל בו חלק ובשקט. לנוסע בטיסה בינלאומית דרושות 15 דקות מהגיעו לנמל-התעופה ועד עברו את ביקורת-הדרכונים וקבלת מקום-ישיבה. נמל-התעופה, שנבנה בשנות ה-70, עלה (במחירי היום) 300 מיליון מרקם, והוא נועד לשרת שלושה מיליון נוסעים. הכוונה היא להוסיף, לפי התיכנון, בעוד כמה שנים עוד מסוף או שניים, וכן להכפיל את יכולת המעבר. נמל-התעופה זה שירת כמעט רק נוסעים, עד שחברת קאל הי' ישראלית התחילה לרכו בו את הובלותיה לאירופה. מכלל 92 אלף טון המיטען שעב' רו במקום בשנת 1979, העבירה קאל 84 אלף טון.

לצורכי קאל בנתה הנהלת נמל-התעופה מחסנים ומסוף מיוחד, והיא משקיעה מאמצים רבים במשיכת חברות-תעופה לי' הובלות במיטען במקום. ברור שיש לה עניין רב ברצון אל-על לרכו במקום את הובלות המיטען שלה בכל אירופה. המקום משרת גם הובלות-מיטען מצריות, ובאחד המקרים נפגשו ממשל מוטס ישראלי ומוטס מצרי חרטום מול חרטום.

אנשי קאל, העובדים במקום, יודעים לספר כמה עליהם להתאמץ כדי להגיע לרמת העובדים הגרמניים, העושים כלי דבר לעובדים, אך במיקצועיות וביע' לות. ברור שאם תרצה אל-על לרכו בקלן את הובלות-המיטען שלה, יהיה עליה לע' בוד לפי כלליה-העבודה הנהוגים בגרמניה, שאינם דומים לשיטות ולעילות העבודה בישראל.

יתכן כי אחת הסיבות ליעילות הגרמנית היא העובדה שחברת לופטהנזה חייבה כל עובד שלה במיקצועיות-הקרקע השונים (עובדי-מיטען, כולל פריקה והעמסה, וכן קבלת מיטען במישרדים, פקיד-כרטיסים ועובדי דלפקיה-סיסות) לעבור קורס מיור חד של שישה שבועות, שבסופו נערכות בחינות קשות. הוא נערך בבית-ספר מיור חד למיקצועות התעופה, בעיריה זיהיים שליד פרנקפורט.

כל עובד חדש של החברה מוטס לשם מכל מקום בעולם, ואינו מתחיל לעבוד עד שעבר את הקורס והבחירות בהצלחה. המקום מאפשר גם קורסים לעובדי חבי-רות-תעופה אחרות, ונציג אל-על בגר' מניה, יעקב ירון, אף בדק את האפשרות לאמן במקום את אנשי אל-על. ההשקעה לכל עובד היא יקרה, וכל יום-שהות עולה לחברה 200 מרקם. אך התוצאות ביעי' לות ובמהירות העבודה הן כדאיות — ביחוד עם רוצה אל-על להתחרות על אד' מת גרמניה עם היעילות הגרמנית.

אישים

5 אחוז של עוים

הזקש ש

הח"כ חשף

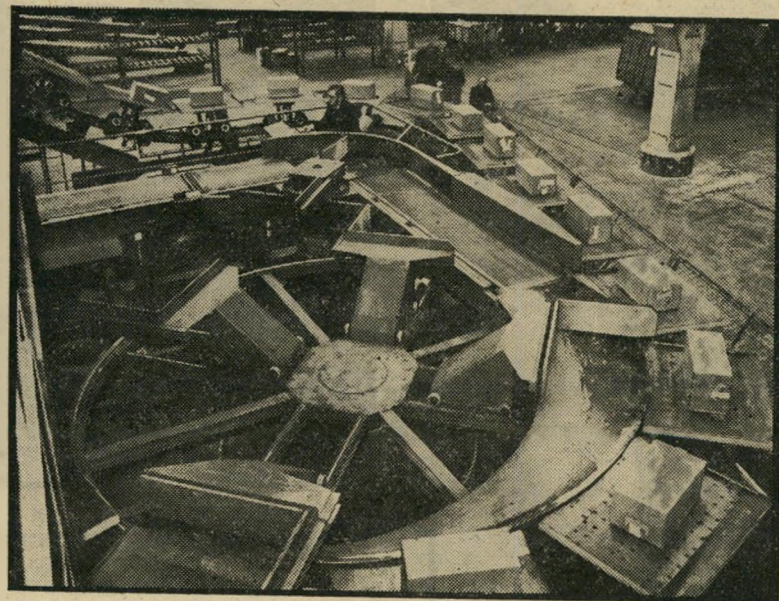
את הנמל

מעשה נדבנותו או אולי תמימותו של ח"כ משה קצב חשפה אותו בשבועות האחרונים, שלא כמינהגו, לעיתונות ולי' ציבור.

לוקש המשכורת שלו, המצטיין בסכום (המשך בעמוד 68)

מטוס מצרי ומטוס "אל-על" בנמל קלן
חרטום מול חרטום

מיתקן אוטומטי ממוחשב להכוונת מיטעני-אוויר *
שיטה מול שיטה

פיק הטרמינל החדש לצרכי ההובלות של החברה, והיא מתכננת בניית מסוף דומה במינכן ובעוד נקודה בגרמניה, וכך יהיו שלוש נקודות לריכוז מיטען במקום אחת כיום.

בית-ספר לתעופה. גם אל-על רוצה נתח מהשוק הפורה במיטען. הבחירה בי' קלן-בון באה בעיקר מכיוון שבאיוור זה אין לופטהנזה עוסקת בהובלות-מיטען, מכיוון ששיטתה היא לרכו הכל בפרנק-פורט.

* המיטענים מכוונים על-ידי מחשב לטרסטי-נעים של ארצות-היעד.

כולה אוטומטית, ונעשית באמצעות מחש' בים מיוחדים, שפותחו על-ידי חברת יו' נרא.

מכלל ההשקעות הוקצבו 50 מיליון מר' קם לפיתוח יחיד-במינו בעולם של מער' כם מחשבים, שתאפשר לקבל הזמנות מיט' ען כמו הזמנות נוסעים, באמצעות מחשב. הבעייה העיקרית לגבי הזמנות עתידיות של מקומות למיטען במטוסים היא שאין יחס ישר בין המישקל של הסחורה ובין גיפחה, והיחס משתנה בהתאם לסחורה המוטסת. חברות איי-בי-אם ויוניבאק גם יחד עובדות מזה ארבע שנים על תיכ' גות שיטה מיוחדת, ונראה כי השיטה תושלם רק בשנת 1984. אז כבר לא יסר

נתיים רק בתל-אביב, והם שאלו את אל-על מה היא תיתן כתמורה למתן זכות-נחיתה שלישית. בדברים על תמורה מתכוונים הטרמינל לחלק מהכנסות הקן החדש. אל-על טרם השיבה על השאלה, אולם בומה שביט ערך ביקור בנמל-התעופה של קלן-בון, לפני גיבוש החלטה.

רצועה של אל-על להשתמש דווקא בי' קלן-בון אינו מזור. נמל-המיטען המרכזי של גרמניה ושל חברת לופטהנזה הוא בפרנקפורט, שם מרכזים במסוף-המיטען, בגדול בעולם, את הובלות המיטען של לופטהנזה ועוד 21 חברות. העובדות בי' טרמינל זה, 40 חברות אחרות, ובכללן אל-על, משתמשות בשרותיו של טרמינל אחר, המופעל על-ידי רשות נמל-התעופה. הטרמינל המרכזי של לופטהנזה מעביר כל יום 1800 טון, ואין הוא יכול לספק את צרכיה של הובלת-המיטען, שהיא כיום החלק המתפתח והמכנס ביותר בחברה. באגף המיטען מועסקים 10% מכלל עובי די החברה (3000 מתוך 28 אלף), אך הם תורמים יותר מ-20% מההכנסות הכוללות של החברה, שהיו בשנת 1979 קרוב ל-5 מיליארד מרקם (מזה הכנסות מהובלת 13.7 מיליון נוסעים — 3.4 מיליארד מרק, והיתר מהובלת 400 אלף טון מיטען, ההכ' נסות מנוסעים גדלו ב-9.2%, ואילו מי' מיטען ב-13.6%).

מכיוון שהתחזית היא גידול של 10% לשנה במיטען המכנס, החלה החברה לבי' גות מסוף חדש למיטען, שבנייתו עומדת להסתיים ב-1981, ואשר יהיה הגדול והמי' שוכלל בעולם.

בטרמינל זה הושקעו 250 מיליון מר' קים, והוא יהיה מעין תחנה-מרכזית לי' מיטען של 99 הנקודות שהחברה טסה מהן, וממנו יפוזר המיטען למקומות השור' גים בגרמניה. הטרמינל הוא כולו אוטור' מטי, ויעסיק מיספר קטן של עובדים. הי' מטוסים יגיעו לצידו האחד ויפרקו מכולות על מנופים מיוחדים לאחסנה ופירוק, ומן הצד השני של הטרמינל יעמיס המשאיות את הסחורה. שיטת איחסון-המיטענים היא

הלבוש המסורתי של הקאובוים האמריקאיים הגיע בשעתו לישראל - ועכשיו

קאובוי של חולון

אופנת קדוש היא כיום יצואנית הג'ינס הראשונה לארצות הברית. מאיר קדוש, מנהל המיפעל, אינו מגלה בכמה הוא מייצא. אך הקניינים שבאו בשבוע האופי נה האחרון דווקא לחדר שלו. שבו הציגו דוגמניות לבובות מנופחות בגדי ג'ינס. העידו כי הוא כה מצליח, עד שהוא מאיים

אליהן באמריקה הגדולה. מישפחות של יורדים ישראלים. התחילו לייצר את ה"מיכנסיים". החולצות, החליפות והחצאיות המשתפשות אך אף פעם לא נקרעות. תוך כמה שנים היו הג'ורדאשים והששורים נים מפורסמים מאוד. ובאמריקה של ה"ג'ינס" פירסום שווה הרבה כסף.

יצרני ג'ינס ישראלים מתחרים ביניהם

על השוק האמריקאי, כאשר המדווח

הוא הצרכן, המקבל דוגמאות חדשות

לשבור את השוק האמריקאי של ג'ורדאש וששון. אבל למאיר קדוש כמה תחרות ממקום שהוא לא ציפה לו. אחיו המבוגר ממנו, אהרון קדוש, פתח אף הוא מיפעל לייצור בגדי ג'ינס המיוצאים לארצות הברית ולעוד מדינות באירופה. המיפעל של

אז גילו תעשיינים אחרים, שמה שעושים היורדים הישראלים באמריקה, עם כוח האדם היקר שם, אפשר לעשות כאן בבית, עם כוח האדם הזול בהרבה. הראשונים שגילו זאת היו בני מישפחת קדוש. יצרני אוננה קטנים מחולון.

קדוש יצרן הג'ינס הוותיק, יצא בגיזרת מיכנסיים חדשה, גיזרת מיכנסיה הרכיבה, מיכנסיה הג'ינס הולכים ונעשים צרים כלפי הקרטול ומתרחבים בירכיים, אופנת קדוש, היא יצואנית הג'ינס הראשונה לארצות הברית ומאיימת על היצרנים שם.

ר חוב במערב הפרוע. מהסלון יוצא האיש הרע, בהליכה קאובואית טיפוסית. המצלמה עוברת במהירות לצד השני של הרחוב הרחב. מאחורי הסוס האמין עומד השריף. הוא ממתין. האיש הרע אינו רואה אותו. כשמגיע האיש הרע למרכז הרחוב, יוצא השריף ממחבוא הסוס שלו. המצלמה מתרכזת על פני הפושע הנדהם. השריף קורא לו לעצור, אבל כל אחד מצופי הסרט יודע שהוא לא יעצור. הוא ישלף.

שליפות

האביב

ה כיבוש היה כאילו מתוכנן לפרטי לפרטי פרטים. שתי חברות אמריקאיות, האחת ג'ורדאש והשנייה ששון, תפסו במהירות רבה את מקומה של הליוז והלוויס על דוכני חנויות ההלבשה מחוץ

ובדיק כך קרה. בתנועה מהירה שלף האיש הרע את אקדחו, אך השריף היה מוכן לכך. אקדחו של השריף פלט אש ראשונה. האיש הרע נפגע, התנדנד קמעה ונפל על פניו. המצלמה מתקרבת אל גופתו שותתת הדם. חדיהעין מקרב הצור פים יכולים לראות את התווית שעל מיכנסיה הג'ינס שלו: Made In Israel.

דגלים חדשים F.U.S. החברה לג'ינס, הולכת על קו מיכנסיה הג'ינס ההדוקים, ואילו ג'ינג'ט, החברה לבגדי העור, שמה את הדגש על אופנה מתקדמת: חצאית צרה וזיקט קצר מודגש באיזור הכתפיים.

כובשים הישראלים את השוק באמריקה

שבת, אבל בכל הנוגע לביזנס הם מתחרים קשים. האחד לא נכנס לחדרו של השני, והשני לא מפרגן לראשון אצל הקניינים.

אך לא רק משפחת קדוש עוסקת בגיינס סים ליצוא. חברת אפיראס לא רצתה להיכנס הישר ללועז'הארי, לשוק האמריקאי. מנהליה חשבו שתהיה זו אך חוצפה מצידם. להתחרות עם ממצאי הגיינס, ועם תרבות אמריקאית שלמה, לכן החליטה אפיראס לייצא קודם-כל לארצות-האירופה. כשהאירופאים מחליטים להסיר את החליפה והעניבה, הם לא כל-כך טורחים לברר מהי מולדתו של הגיינס שהם לובשים. ראו אנשי אפיראס כי טוב, והחליטו להעז יותר. בשבוע-האופנה הראשונה, הם כבר פתחו את דלת הדרם במלון הילטון. בפני קניינים אמריקאים. המכיר נסיים מיכנסי-סבא, ואפילו מיכנסי-רכיבה — הכל גיינס כחול-לבן.

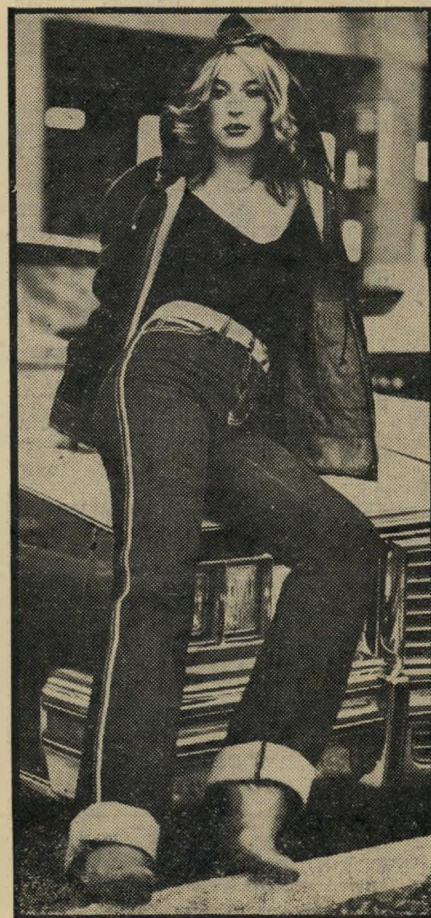
חברת האופנה גיינס ידועה בעיקר בגלל בגדי-הערור שלה. ההצלחה האירה להם פנים, והם החליטו לרדת גם אל העם בצורה גיינסיטית. מתכנני-האופנה של גיינס, אבי טנצר, שעיצב גם את בגדי-הגיינס — ואפילו בגיינס יש הרבה מה לעצב ומה לחדש — מאמין שהגיינס יחזור להיות הלבוש האופנתי-ספורטיבי. הוא טוען כי תקופת-הקורדורי עברה מן העור למקומה תופס בביטחה הגיינס.

גיינס

בצהוב

קשה להכיר בגיינס של גיינס ש- שהוא גיינס. טנצר משלב צבעים בתוך הגיינס המסורתי, ויוצר יצירות צהובות עם גיינס, כמו למשל — ז'קט דו-צדדי, שחלקו הפנימי עשוי מבד מעילי גשם, והחיצוני מבד גיינס. במיכנסיים יש פחות חידושים. הקו שלהם אחיד. הולך וצר בחלק התחתון, ובעל שני רוכסנים. ההצאית מכופתרת לאורכה בחלק האחורי, כשמעליה ז'קט קצר, בעל כתפיים מודרניות. בשות בתפרים. השיגעון של גיינס הוא מיכנסי סקאי, ההולכים יחד עם ז'קט גיינס המודגש באיזור המותניים.

בשורות חדשות לא הצליחו אימנם להיקלט אצל האמריקאים, אבל אולי יציל הגיינס את הדימוי הישראלי ביבשת החדולה.

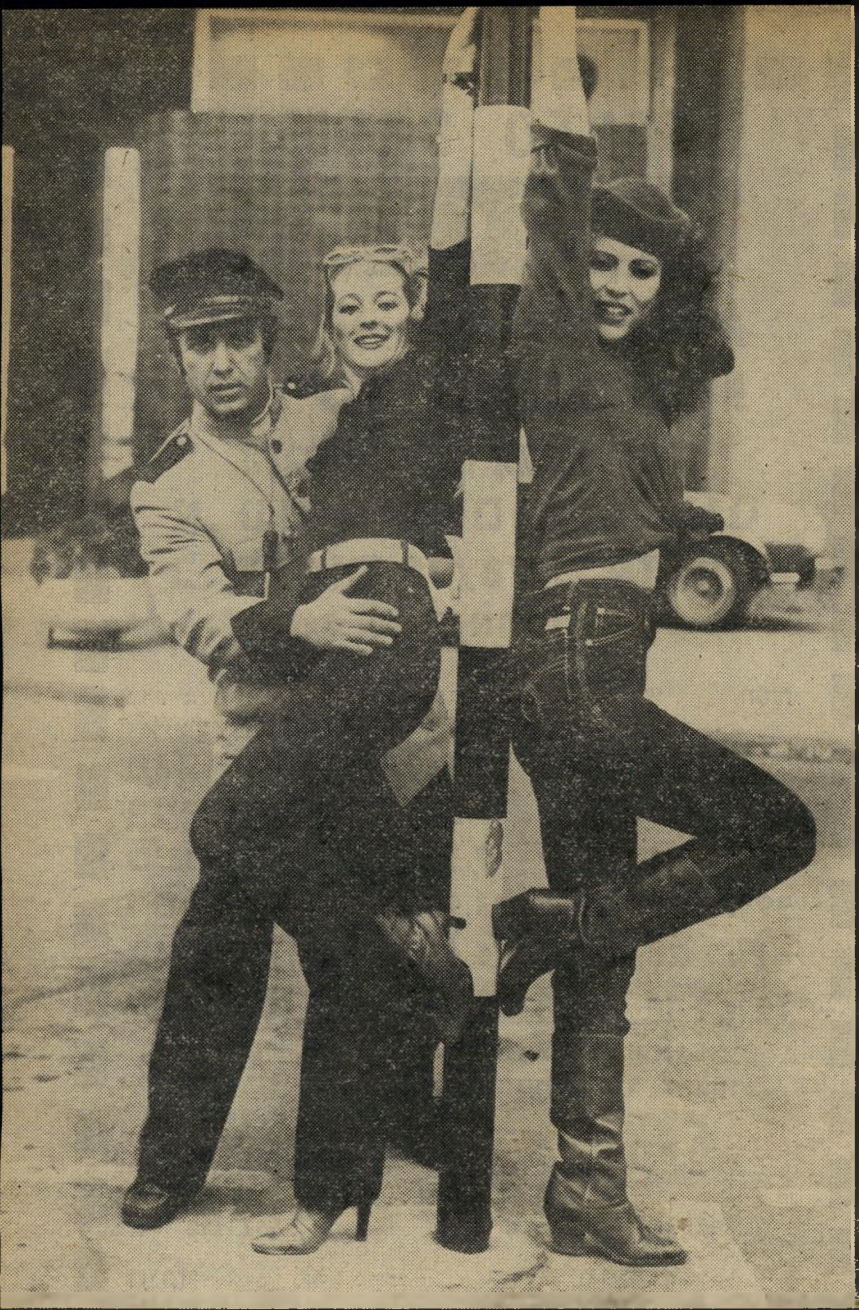

ספורטיבי בלוריק

מייצרת גיינסים בגיזרה ספורטיבית, כאשר צידי המיכנסיים מודרניים בתפרים לבנים. בעל בלוריק הוא אחיו של יצרן בגדי-הגיינס, קדוש.

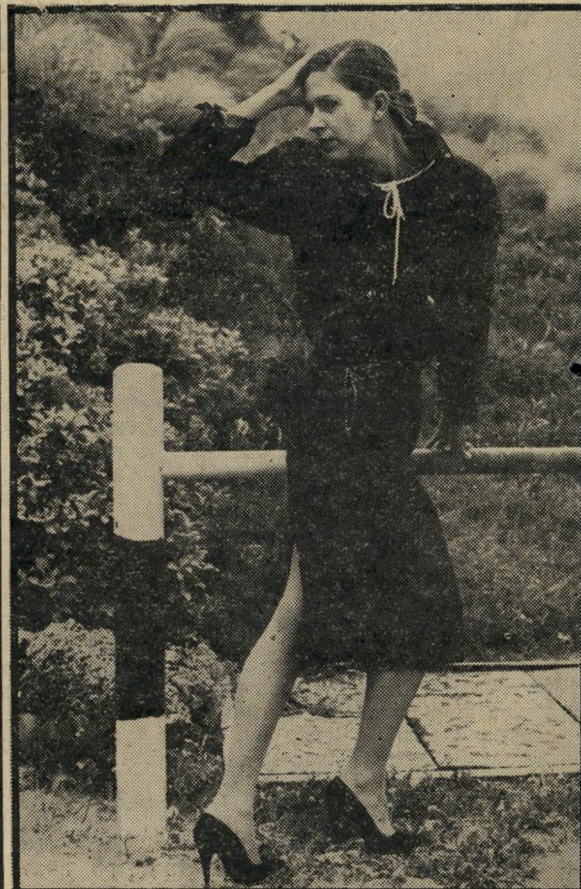
אהרון, בלוריק, שכר לעצמו חדר, בשבוע האופנה האחרון, באותה קומה שבה הציגה אופנת קדוש.

בין האחים שוררת ידידות חמה, והם נוהגים לבוא אחד אל השני הביתה בערבי

תחרות

שני יצרנים נוספים מתחרים בשטח הגיינס. האחד, בעל אופנת קדוש, והשני הוא בעל אופנת בלוריק. שניהם מנסים לכבוש את השוק האמריקאי, מולדת הגיינס. קניינים שבאו מארצות-הברית גילו עניין בדגמים הישראליים.

אופנתית

מראה אופנתי בגיינס, אשר תפס למעשה, במראה הספורטיבי, את מקומו של הקורדורי אופנתי במשך שנים כה רבות.

סבא

מיכנסי הסבא מגיינס (דאג' מיר) צרים עיי חברת F.U.S. המנסה כותה גם בכיבוש ארצות-הברית, לאחר הצלחה באירופה.

מתקדמת

חצאית הגיינס האופנתית היא חצי אית צורה הנרכסת לאורך. לפי דברי הקונים, אופנה זו מתקדמת מדי ועדיין לא נקלטה.

במדינה

הפיתוח שלו. "או מה?" היא אמרה, "היה ברור לי אז, וברור לי גם היום שקריית מלאכי היא הבית שלי, ואני אוהבת להיות כאן, בכל פעם שאני נוסעת לתלאביב, אני ממהרת לחזור הביתה."

בביתם הם מנהלים אורח חיים דתי, ואינם מוותרים על התפילה בבית-כנסת בשבתות.

בימים של ישיבות הכנסת, הוא מגיע בבוקר לירושלים, וחוזר בערב לבניין המועצה בקריה. את הילדים הוא רואה בעיקר בשבת. זהו יום הפגישה הרישמי שלו עם כל בנייהמשפחה, ההורים ועשרה אחים ואחיות, שגרים כולם בקריית-מלאכי.

פסקי-זמן לספורט. "ח"כ משה קצב תומך בכל פעילות ספורטיבית שנעשית בקריה. הוא היה הראשון שהתחיל לשחק טניס במיגרש החדש שנבנה שם, הוא תור מן בשחקני כדורגל, ולפעמים גם לוקח לעצמו פסקי-זמן ומשחק איתם.

"בשביל לתפוס שלווה," כדבריו, הוא מתפנה מכל עיסוקיו, עוזר לאשתו להשיג כיב את הילדים לישון, ומדפדף באלבומי הבולים שלו. יש לי בולים רק מ ישראל ופרס, שתי המדינות היחידות שאני מכיר היטב."

מישפט

הכר את המומחה

רק נסתיים הניסיון

המושג לקיים תיקשורת עם

החשוד החרש-אילם וכבר

הגיעה חשודה חרש-אילמת

אף היא

הופעתם של חרשים-אילמים בבית המישפט אינה שכיחה במיוחד. אבל ביום השני שעבר, הובאו לפני השופט דוד שטיינמן, שני חשודים חרשים. אחד מהם הוא מי שמשערים כי שמו מחמוד חסאן סלים. הוא חרש-אילם, שנחשד כי פרץ לקונדיטוריה.

בארכות המישטרה, רס"ר ששון דורי, ביקש לעצור לחמישה ימים, למרות ש"העבירה שנחשד בה אינה חמורה. ואכן, המעצר נדרש רק כדי לברר, בתוך תקור פה זו, את זהותו של החשוד. הבחור הצי עיר אינו מדבר וגם כתיבתו אינה מעלה שום דבר משמעותי, ובמצבו לא ניתן להעמידו לדין.

השופט שטיינמן, שרחמיו נכמרו על בעל-המום המיסכן, התפלא למשמע ה"בקשה המזוהה. מי שזהותו אינה ברורה עומד לדין? זה המסרב להזדהות נענש בשיטת אינסופית במעצר?" בארכות המישטרה ניסה לשכנע את השופט כי ניתן יהיה להתגבר על הבעיה הטכנית תוך כמה ימים. "נצא איתו לשוק הכרמל, שם עובדים כמה אילמים מחאן-יונס. אנו מש"ערים שמישהו שם יכיר אותו."

השופט פנה אל החשוד, אך כל מאמץ ציו להוציא ממנו מידע על עצמו, ולו גם הבסיסי ביותר, עלו בתוהו. גם המתורגמן, גמ"ר אבני, אשר השתדל אצל החשוד בתנועות-ידים גמרצות, לא הועיל. וכך, בלתי-ברירה ובחוסר-רצון בולט, נאלץ השופט להיעתר לבקשת המישטרה, ועצר רו לחמישה ימים.

השיטה האינומניקטיבית. עוד בטרם הספיקו הנוכחים להירגע מהדיון החריג ששמעו זה עתה, הועמדה לפני השופט צעירה, חרשת גם היא: אסתר גבאי חשודה בתקיפת עובדת-סוציאלית ובהתפרעות בלישכת-הסעד שבשיכון-דן.

במקרה זה הסתפקה המישטרה בשיח רורה בערבות. מכיוון שלא נתעוררו קשיים מיוחדים, וכל שנדרש ממנה במעמד זה, היה מסירת גירסתה, לא הועק המתורגמן המומחה, מר אבני.

לקיום התיקשורת הדלילה, דאג הש"ר טר מינץ, שהוא מתורגמן לעת-מצוא, כימ"ט מכל השפות. הוא פשוט צעק לתוך אוזנה בקולו הרועם, את כל שנדרש לו קיום הדיון. ולמרבית הפלא, מה שלא הצליח ליו המומחה במיקרה הקודם, עלה בידי של מינץ בשיטה האינומניקטיבית. ה"חשודה שוחררה בערבות ללא כל בעיות.

(המשך מעמוד 65)

נסו ועזם, היה הראשון שפורסם כמות שהיא.

הסיבה שהניעה את חבריה-הכנסת להיות דוגמה לציבור היא משכורתו החודשית, בסך 19.412.02 לירות.

משה, רעייתו גילה, התאומים אריאל ודגנית בני ה-9, נועם בן ה-7 וישראל הפעוט מתגוררים בבית בן ארבעה חדרים קטנים בקריית-מלאכי.

את הבית קנו משה וגילה לפני עשר שנים, כמה חודשים לפני שנישאו.

קצב נולד בפרס. בשנת 1951, בהיותו בן חמש, עלתה משפחתו ארצה. שיכנו אותם בקריית-מלאכי, במחנה-אוהלים. שלוש שנים הם חיו שם ללא שירותים: "היינו הולכים כשני קילומטר, נזכר קצב "כדי להתרחק מהאוהלים. ושם, בשדה הפתוח היינו משתמשים כבשרותים. היינו בתנאים קשים מאוד וגם תעסוקה לא הייתה.

בית-ספר מאולתר. "בוקר אחד שיי חקתי בחוץ, בחול, עם עוד כמה ילדים. פיתאום עמדה לידנו אשה שאמרה: "ילד, אתה רוצה ללמוד?" עניתי: "כן". היא לקחה אותי לאחד האוהלים במחנה. היו שם שני ספסלים ואבן גדולה. על האבן עמד המורה. התחלנו ללמוד. לבית-הספר המאולתר קראו בית-ספר האחים והמורה היתה רבקה גובר שעל שם בניה נקרא "בית-הספר."

מהאוהלים עברו לצריפים. אלה כבר היו וילות פאר. שם נולדו למישפחת קצב עוד תשעה אחים ואחיות. אח אחד נפטר מהזנקה, כי לא היו רופאים ותרופות במצב כזה. כעבור זמן עברו ההורים לבית בן חדר אחד, ובמשך השנים הרחיבו אותו, והם מתגוררים בו עד היום.

משה הוא בכור הבנים במישפחת קצב. צעיר אחיו הוא היום בן 10. "כשאני התחתנתי אמא שלי היתה בהריון, היה לה מאוד לא נעים למרות שאני חשבתי שאין בזה כלל בושח."

משה סיים את בית-הספר היסודי בקריית-מלאכי, פנה לפנימיה בבן-שמן, ועזב כעבור שנתיים, כשהחליט שעליו לחזור הביתה. הוא המשיך את לימודיו בבאר טוביה. המצב בקריית-מלאכי היה חמור, והגנר הצעיר החליט להלחם. ההתלבטות היתה בין רפ"י לתנועת החירות. "היה לי ברור, שאני לא הולך עם העסקונה המקורית של מפא"י. פעילותם במקומנו הרג"י זה אותי מאוד, לבסוף החלטתי ללכת עם חירות. אני חושב שהאישיות של בגין, וההיסטוריה המחתרנית שלו הן שהניעו אותי. ככל שעבר הזמן היה ברור לי, כי דרכם הרעיונית היא דרכי שלי."

חבר המועצה הסירה. הוא שירת כקשר בחיל-השירות, ואחרי-כן, "כשעברתי פעם בירושלים, כדבריו, נרשם לחוג לכלכלה באוניברסיטה. את שכר הלימוד, הוא הרוויח בעבודה כמורה ל"מתמטיקה.

כשהיה בן 24, החליט לרוץ לבחירות לראשות מועצת קריית-מלאכי. הוא נבחר, באינטריגנות פנימיות הופל, כעבור ארבעה חודשים. הוא התחיל לפעול כחבר מועצה באופוזיציה ולפרנסתו הועסק כ"סייד. "התביישתי נורא," הוא מודה היום. "השכתי שהבחרתי שלי יחשבו שזה לא מכובד. בבוקר הייתי נכנס למכונית כמו גנב, בשקט, שאיש מאנשי המקום לא יראה אותי. הקבלן, שהיה קרוב מישפחה שלי, היה שולח אותי לקיבוצים בסביבה, שלא יזהו אותי. היום אני צוחק על עצמי, אבל באותם ימים..."

פעילותו של ח"כ קצב במפלגה גדלה והלכה. "יום אחד אני פותח את העיתון ורואה ידיעה: "השופט בנימין הלוי, עור וייצמן ומשה קצב נבחרו למרכז חירות." זה נראה כמו בדיחה, איפה אני ואיפה הם?"

הקאריירה שלו הלכה ופרחה. הוא נבחר לראשות-המועצה, אחרי כן כחבר-כנסת, ובבחירות האחרונות זכה ב-76% מקולות הבוחרים בקריה. והשיג בזאת שיא ארצי.

את גילה רעייתו הכיר כאשר היתה מוכירה באגות בני-ברית, ומשה היה ראש-הלישכה הצעירה. גילה, בת להורים ממוצא פולני-רוסי היתה צעירה תלאביבית בית ספוטית שידעה שאם היא מתחתנת עם משה קצב היא עוברת איתו לעיירת

STEREO SALE...

#SCOTT

AMERICAN HI-FI

הזרמנות המחץ!

מערכות סטריאו מחסן היבוא

א. עם פגמים היצוניים

ב. דגמים 78/79 (בארזיה)

3 שנים אחריות

מחירים לדוגמא: (כולל מע"מ) ל"י	במקום ל"י	הנחה
מגברים :	10.500.-	22.080.- 52%
רסיברים :	13.200.-	25.650.- 48%
טיונרים :	7.500.-	16.000.- 54%
רמקולים :	13.500.-	22.000.- 39%
טייפים (דק) :	16.600.-	28.200.- 41%
פטיפונים :	10.800.-	16.240.- 34%

המבצע מוגבל עד אזילת המלאי.

המכירה במזומן בלבד! פתוח עד 7 בערב.

ירושלים

לני-חנוך

בנין כלל,

יפו 97, טל' 242534

קרית מוצקין

א.ע. שיווק והפצה

השופטים 7,

טל' 04-710143

תל-אביב

פיילוט

הצפירה 19,

טל' 336231/2

חיפה

פיילוט

קרית אליעזר,

ככר מאיר-הוף 8, טל' 531543

נחמד מאוד להיות חשוב
אך יותר חשוב להיות נחמד

האם ניסית פעם להיות נחמד למשך לפקיד בדואר, לנהג באוטובוס, לשכן מהקומה החמישית, סתם ככה, מבלי לצפות שתצמח כך מזה תועלת? היה נחמד, אמור מזה טובה!

אנחנו משתדלים

לאזרחים למען איכות חיים, ת.ר. 1097 גבעתיים
לקבלת חומר הדרכה, כתוב

סלטים של סלטים בכיף

ת"א רח' הברול 33 טל' 483948
חדרה. רח' הרברט סמואל 94 טל' 063-24627
חיפה. רח' קבוץ נלויות 95 טל' 667878

„סאשקה פוליטרוק“. דגל־הדיו והסופר „טהור העמ“

★ עמוס קינן כמייצג „דור ספרותי אבוד“ ★ עולם הפלא של המוסיקה

שיחזור

הסתיו של הקומיסר

לפני קרוב למחצית השנה ראה אור קובץ הסיפורים סתיו ירוק מאת קומיסר מפ"ם ברשות־השידור בעבר, וקונסול ל־ענייני תרבות של ישראל בהווה בניו־יורק, נתן שחם*.

אין ספק, שקובץ זה מהווה שירטוט קרדילוגי של דור סיפורי שלם, אופיו וטוהר־העט (כמעט מתחרו עם טוהר הנשק), המאפיין לטוהר־העט בקובץ, שבו כינס

קובץ שתרם כמה סיפורים לסתיו ירוק. דומה שסיפור אחד, המופיע בהאלים עצלים ואינו מופיע בסתיו ירוק, יכול להעיד כהעד העיסה על אופה.

הסיפור הוא דגל הדיו שבו מנסה שחם, שליווה את מהלכי מלחמת־העצמאות, להביא את סיפורו של אחד מהחיילים הראשונים שהגיעו למפרץ אילת. אלא שמסתבר, כי גיבורו של נתן שחם היה גיבור גדול יותר בחייו הפרטיים. גיבור דגל הדיו היה גיבורה של אחת מפרשיות־הריגול המרתקות ביותר של ישראל, שפורסמה בהרחבה בשבועון זה בשנת 1956 (העולם הזה, 999) תחת הכותרת טשקה יולין הולך לרגל. הגיבור היה אלכסנדר (סאשקה) יולין, קצין־תרבות לשעבר, שאלוף (מיל.) יגאל אלון, היה שושבינו בחתונה. זה גיבורו של קומיסר

את סאשקה — והוא היה בזמנו פופולארי מאוד — הכיר כאדם חברתי ובעל מרץ, המתיידד עם כל אחד, נדהף לכל החורים, מרבה לדבר ולנאום. רק במקרה אחד הסתפק בנאום קצר. היה זה כאשר הגיע לאילת עם ראשוני הכובשים. לאחר הנפת דגל ישראל במקום, ניגש סאשקה פוליט־רוק, כפי שכינו אותו החיילים, לומר מספר מילים. הוא אמר רק: „תחי אילת!“ והוסף קללה רוסית עמסית שסיומה מתחזק עם אילת...“ אחרי קללה זו, התפשט סאשקה, ולמרות התורף, היה החייל העברי הראשון שטבל בים אילת ביום כיבושה (ראה: תמונה) גם ברידתו לים לא שכן לחבוש את כובעו המיוחד שבעזרתו הסתיר את קרחתו... דיוקנו של סאשקה יולין שימש — בהוראה מטעם מפקדיו בפלמ"ח, או שלא

גיבור לסיפור „דגל הדיו“ מאת נתן שחם. 6 שנים מאוחר יותר, הוא נתפס כמדגל למטן בריית־המועצות, נשפט ונכלא. הסיפור הופיע בקובץ ספריו של נתן שחם האלים עצלים ב־1949.

גיבורו של נתן שחם

ני 31 שנה טבל סאשקה יולין עירום בחוף אילת. הוא שימש

שחם את מיבחר סיפוריו מתקופה בת יותר משלושים שנה, אלה הסיפורים שלא כינס בסתיו ירוק.

קרוב למחצית השנה אני ממתין למבכרי הסיפורת של מוספי הסיפורת ביומנים שיבחנו נקודה זו. יורם ברנבסקי (יוחנן רשת) כתב: „דרושה מידה של אורך רוח להסיר את הרתיעה האינסופית מסיפורי מרקמז־הציר־משלמים קיבוצניקים...“ גב' בשם עליזה שוניהר, מציגת בסופה של ביקורת דלוחה למדי, כי „יש להצטרף על־כך, שהסיפורים המכונים להצטרף על־כך, שנכתבו בתקופות שונות, מופיעים בספר ללא ציון זמן וכתבתם וללא ציון תאריך פירסומם הי ראשון...“

בחינה קצרה של מאגר סיפורי הקצרים של נתן שחם, מגלה קובץ, שראה אור בשנת 1949, תחת הכותרת האלים עצלים**.

- * נתן שחם — סתיו ירוק; סיפורים; הוצאת ספריית פועלים; 222 עמודים (כריכה רכה).
- ** נתן שחם — האלים עצלים; סיפורים; ספריית משלט; הוצאת ספריית פועלים; 133 עמודים (כריכה רכה).

„מוקשים לא נמצאו שם. באמצע החצר נזרק תורן חשוף. גמרו אמר להניף דגל, אך לא נמצא בכליהם. מישוהו נטל אנד־חבישה והחל מושח אותו בדיו. המגן־דיו נתמסמם בצורת עיגול ואלו בשביל שני הפסים לא הספיק הדיו, לפיכך נמצא האחד עבה מן השני. כשפרשו את הדגל נתברר כי הפסים עקומים. אף־על־פי־כן הניפו את הדגל הזה.

לא היו במקום אנשים כדי טכס, הטכס גם איננו טבוע בדמנו. שלושה־עשר איש היו שם. ארבעה אחיו במוט והחמישי טיפס למעלה לקשור את הדגל*. ארבעה הלכו לתצפית, ושלושה עמדו והתבוננו. איש אחד עמד דום בחדר־קודש ושר את התקווה לבדו, ברנע שהתנף הדגל הלאומי כפוף המסע — פיסח.“

והמרגל סאשקה, ששר את התקווה, ברנע שהתנף הדגל הלאומי, מתואר הלאה, בידי נתן שחם: „אחר־כך פשט את בגדיו. צינת ערב לחה ירדה מן ההרים. רגע הבחיק לובן גופו בירוק צהבהב. רגליים עיקלות, לא משוערות, רוות, איברים רפויים, וקפץ המימז...“ ואחר שכמה צב־רים, בסיפורו של שחם, משוחחים עם סאשקה, ואחד אומר: „כצבא האדום הוא היה קצין...“ סאשקה „לכש את בגדיו, הבש את כובע הפלדה, ובעוברו ליד דגל־הדיו חזר והצדיע...“

מחר ב־אדר, יחגגו באילת את מלאת 31 שנה לכיבושה. השנה חוגג נתן שחם 31 שנה לחיבור דגל הדיו — מטעם, או שלא מטעם — ועושה מן הסתם את חשבון־הנפש של הקומיסר, את חשבון־הנפש של הסופר, את חשבון־הנפש של נספח־התרבות. אין ספק, שבסיפור זה, בדומה לסיפורים אחרים שלו (סיפורים שאותם אין שחם מעלים מאסופת סיפוריו), הוא מייצג כוב של דור אנשים, דור של פוליט־רוקים, של קומיסרים, אשר מינו את עצמם להיות דוברי הסיפוריים של דור שהלך למלחמה ממנה הוא לא שב. בדומה למרבית בני דורו הסופרים, שהגיעו למרומי הישיבה ה„סיפוריים“ בשנות העשרים לחייהם, הסיפור דגל הדיו, העוסק בסאשקה פוליטרוק, אינו משמש מופת לסופר טהור עט.

מקור

מתחת לכזבים

מתחת לכזבים שהועמסו על הסיפורת העברית במשך יותר מעשרים שנה רחש הומץ האמיתי של דור תש״ח. מתחת לכזבים נוסח דגל הדיו, הם יגיעו מחר וקרא לי סיומקה ומגיפת המגדת (בעיקר אחרון בוגר), חי והתקיים לו דור סופרי תש״ח האמיתי: פינחס שדה, יהודה עמיחי, עמליה כהנא־ברמן, עמוס קינן, ועוד כמה מספרים מוכשרים שהרמץ שלהם כבה אט באט.

בעיני אין הסיפורת הרישמית של דור תש״ח, מתמקדת בניצירות כימי ציקלג של פ(מילנסקי) יזהר, סיפורי מטעם של נתן שחם (ראה: שיחזור), סיפורי הדברות של אהרון בלגד ואחרים. בעיני קיים מיתוס האבדון של דור תש״ח בספריו של עמוס קינן בחתונה, חדלת הכחולה ושואה 2. מסיבות השמורות עם קינן, הוא טוח בשלושה ספרים אלה. לעשות כל שביכולתו להעלים את כאב דורו, בין השורות והסמלים.

בסיפורו החדש מתחת לפרחים*, תולא

- * החייל שטיפס למעלה לקשור את הדגל לתורן, היה ברוך אלון (מיל.) אברהם אדן.
- * עמוס קינן — מתחת לפרחים; הוצאת פרוח; 250 עמודים (כריכה רכה) + הדפסים.

בהוראתם — דמות לתיאור מרכזי, בסיפורו דגל הדיו. הסיפור מתחיל במתנות־העקורים באירופה, שאחרי מלחמת־העולם. סאשקה היודע עברית, פוגש את המספר, שוא צבר, ושואל אותו: „יש שוק שחור בארץ ישראל?“ ועוד שאלות.

המספר, הפלמ"חניק הגדוע והגאה, שב משליחותו ארצה, ובאחד מהקורות הוא פוגש בסאשקה המייצג את כל שגית להמציא כ„אנטי־צבר“: „גוי, מכוער, גוף בלתי־מבוגר. (כן כמה הוא, שלושים או ארבעים?) פרצוף עגלגל ללא קו גברי אחר. עיניים כחות מתרוצצות, קצרות רדאי. שער קלש, חוטם עקום־קווים ואוזניים גדולות. ורק בחיתוך הפה ובתנועתו היה משהו מוזר, ילדותי...“ וכעבור שלושה חודשים, פוגש ה„גיבור הצברי“ שוב את „סאשקה“: „היה זה בחצי היום העשירי למסע הכיבוש המדברי. מסע זה, כגבול משא־לב היה לילודי הארץ. חלום נעורים יצא מתחום ההווה ונתמלא כולו כמו יקוצ־קסמים... האם לא נפגשנו פעם? לא ייתכן... והלא אני כלי־כך וזכר את תווי פניו, בבירור כזה...“

היחידה הצבאית מגיעה אל אוס־אל־רשרש, וכך מתאר נתן שחם, את „סאשקה“:

התרבות של הפלמ"ח. נתן שחם, שתואר בסיפור דגל הדיו.

בכתבה סיפר העולם הזה את סיפורו של סאשקה יולין: „בסדר הגיוני וכי סיגנון קריא, העלה אלכסנדר יולין את פרשת חייו, החל בימי ילדותו בעיירה האוקראינית, דרך הצטיינותו כנער באיגון חסיבת קוממוסמול בעבודה במכרות, פיר פום כעיתונאי מוכשר בעיתוני הקומוסר־מול*, הצטיינות בצבא האדום במלחמת־העולם השנייה, עליה לדרגת פגז ומינויו כמושל צבאי באחד ממחוזות צ'רסולובקה — ועד עלייתו ארצה.

גם במדינת ישראל הצליח סאשקה בכל דרכיו. הוא התגייס לצבא, שירת כקצין־תרבות בגדוד של הפלמ"ח, היה בין משחררי עכו ואילת. ידידו האישי היו יצחק שדה, גאל אלון ושאר מפקדי הפלמ"ח. הוא הקפיד להצטלם עם כולם, חבוק ומאושר. אפילו תמונה בחברת בני־גוריון שבוורה עמו.

כל סיפוריו היו נכונים בתכלית. לא נמצא בהם גם צל של ספק. כל מי שהכיר

- * תנועת הנוער של המפלגה הקומוניסטית בבריית־המועצות.

קינן את כאב דורו, ומיתוס האבדון של חבריו בכותרת הספר. מתחת לפרחים הוא אנתולוגיה מרגשת, האוצרת בתוכה מיבחר של קטעי כאב הדור, בעטו השנונה של עמוס קינן.

חיות לשונו של קינן כסופר היא עצומה וחסרת מתחרה. לשונו עומדת במבחן של 30 שנות חיים בעוד שלושן סופרי תש"ח העיקרניים אינה עוברת. סיפורי "החן והמראה" פורסם בעיתון הכנעני "אל"ף בשנת 1949, והוא נפתח בנוסח: "אפילו הפתח בשענו נוגש להשקית את הסופים. לאחר שגמנו די צרכם מהקטור וזורר מחמת הצידה, פתח על צוואריהם בחיכה והחל במעשה הרימתה..." לשון חיה זו, עוברת כחוט השני, בכל עמודי מתחת לפרחים. חייזר אלמוני. סיפור הכותרת של קובץ הסיפורים, הוא מינירומן. תחת הכותרת מתחת לפרחים, שהפרק הראשון שלו המוח העברי המשתחרר, פותח בהצגת עולם היותו של איש מתחרת צעיר: "המצאתי פצצה כגנפית נגד מטוסים ומסירות נעות. העניקתי לה פשוט: פצצת ריקיטה רגלי לה..." והמטרה היא: "תארתו לעצמי מה יהיה כאשר יתחילו לנצל את המצאתי, אפילו בקנה-מידה קטן. את תדהמת העולם, כאשר יודיע שנקם קצו וענף, אשר נשקו המעט עולם כפלקים, אשר האגרוניה הרוחנית העצומה שלו נתונה ככלים של גיורת וחוקים זרים, במאד דרך להצמיח את מטוסי המשעבר, את המנסים שלו, והטיל עליה פחד ארציני..."

באמצעות מינירומן זה מביא קינן דור המלה בבר של היותו. דור שהכיר מילחמה על אימפריה. קינן תוהה בסיפורו זה, על שורשי אותה הכרות מילחמה, משהו בנוסח: הידעת את המעיין ממנו לגמנו וכו'... תיאור הדור נעשה באמצעות דרך של נקודות מיפגש. דיוגנוף מחד, מיסעדות-הפועלים והאוביבסיטה בהר הצופים, ירושלים. בין השומרי-הצעיר והלח"י. בין המשיקים הללו, נע המספר, איש-המתחרת, כסרורי, כאשר מסביבו נפלטות להן בעוקצנות אימרות כמו: "ומי שגולה על הגרדום יעשה זאת בשימי חה ואל יעמיד פנים מעונות של עולה על הגרדום".

עמוס קינן מוליך את הקורא בנופים, מתליאביב לירושלים ובחזרה, ואחר-כך עד לעפולה, בשעה שהוא עורך מיפוי של הגשמה, של הכאבים, של מערכות הרגש שמסתתרות להן מתחת לציניות מיקצועית. בפרק החמישי של המינירומן, הפרק הבית העקום ברחוב דיוגנוף טמון כל האנימאמן הפוליטי של עמוס קינן, או המספר של מתחת לפרחים. אם כי אין ספק שאנימאמן זה חוסך מהקורא את האידיאולוגיות נוספות השומן, של "ארץ ישראל העובדת" או כפי שזו באה לידי ביטוייה ביצירות סופריות.

את המינירומן הזה מסיים קינן בצינסקה מריה: "לאחר מכן פרצה המילחמה, וכולנו הוסלנו אליה ללא רחם. מי כבה ומי כבה, מי בהכשרה המגוייפת ומי מהסנה ומספסל הלימודים. דם ראש ותימר רות עשן כיסו את המולדת. על עלילותיה המסוללות של מילחמת נבירה זו יספרו הנותרים ממנה, כיום אשר יבוא, היום אשר חלמנו כי בוא יבוא".

במילים אחרות, עמוס קינן מת במילחמת 1948, והותיר את סיפור המילחמה ל"נותרים ממנה..." והמשך הסיפורים בקובץ מנתק את המספר המתמשך, או לעתים הקולקטיבי מהארץ. שולח אותה, או אותם לתחנה, לארצות אחרות, לחלומות רחוקים, לגלות מרצון, להזיות, עד לקביעה המרידה: "שמי עמוס קינן. אני אמריקאי. גולדתי בתליאביב, אני חי בתליאביב ושפת אמי היא עברית..." אני מציע להשלמה עם הגורל כאשר אני מאזין ליוהאן סכססרין כהן... ארתור קסטלר קור לי כמד בילעם, לשבח את חיו בנקדה מסויימת באתו קופס שחור, אפל, של אלימות מהפכנית... אלתרמן לא אומר לי מאדמה. יאיר הורוביץ זר לי. דוד אבידן אינו שייך לתרבות שלי. עננו משעמם אותי. נחום גושמן כולו, על ציוריו ועל סיפורי הילדים שלו, הוא המרכיב הקטממן שכן, מרכיב הולך ומצטמק, של איזו חוויה תליאביבית.

מתחת לפרחים הוא ספר של ילד תליאביב, הנוכה להספיד את עצמו, דורו ועירו עוד בחייו. הוא מספיד את הערכים שלמענם לחם, את המדינה שלה הקריבו חייהם הטובים בחבריו, מתחת לפרחים נועד ל"האיר עיניים, להעיר נשכחות, ולומר כי מתחת לכובים ששפך עלינו דור שלם

מסתתרת אמת טהורה. זה סיפור שאומר בין השורות, כי מתחת לציניות האכזרית של קינן מסתתר לו תום אינפנטילי, שהוא בחינת קמצוץ המלה לטעם החיים שלנו בארץ הזאת. קמצוץ מלה שהסיפורת הישראליה במשך שלושים שנה עשתה כל שביכולתה עלימנת להרחיקו מן ההכרה, ואפילו מסף ההכרה שלה. עמוס קינן עבר בספר זה את מחסום ההכרה.

תווים

ציליל וקצב

מעטים מאוד הם סיפרי ההדרכה למור סיקה בעברית, ואלה שבנמצא הם מיושנים למדי. טוב עשתה המועצה הציבורית לתרבות ולאמנות / המיפעל לספרות מוסיקה שריסמה בשותפות עם הוצאת עם עובד את סיפרם של המלחין **בנג'מין בריטן** ו**אימוג'ן הולסט** המוסיקה עולם הפלא.

מעלתו העיקרית של ספר זה, שאינו ספר עיוני ככד, אלא ספר המפרק את נושא הצלילים, הקצב, הכלים, התווים, המערכת והתיזמורת לסיפור פשוט של המוסיקה, פשטות שרק רביאמן כבנג'מין בריטן בכוון לפשט. דרך תולדות הצליל והקצב, דרך שירים ושירים, כליהנגינה, הדראמה במוסיקה, הסינגנונות במוסיקה-מזרח ומערב, קומפוזיטור - מבצע - מאזין ומילון מונחים קצר, מוצג עולם הצלילים על פחות מ-100 עמודים, ומעניק השכלה ומידע, שאנציקלופדיות בנות אלף עמודים למוסיקה, אין בכוחם להעניק.

הרגמות אכוסטיות בתקופה קדומה
990 נהדר על תולדות המוסיקה

ספר זה הוא ספר חובה בכל בית, וקצר המצע להעריך את מעלותיו וסגולותיו של ספר זה, המביא באותיות, מקורות, ציורים וצילומים את מיכלול עולם המוסיקה.

החוויה הישראלית

פוטר-סופר

פעם, לפני קרוב לארבע שנים (העולם הזה 2021), העניק מדור זה אשראי לסופר מתחיל בשם **בונה תירוש** ולספר בתוליו הבית, תחת הכותרת התוועים בדרכי החיים. בספר היו נרועות הבטחות, שאם המחבר יטרח ויתאמץ בעתיד, עשוי לצאת מתחת למכונת-הכתיבה שלו. סופר בעל ערך, ולסיכום הרשימה נכתב במדור זה: "סיפור של בונה תירוש כתוב בעברית מדוברת ביותר, מבלי להיות, סיפורתי, מדי או מצועצע... רדומה שיתרון הכנות של תירוש מכסה על מגרעות סיפרו..."

* בנג'מין בריטן ואימוג'ן הולסט - המוסיקה עולם הפלא: הוצאת עם עובד + המועצה הציבורית לתרבות ולאמנות, ה' מיפעל לספרות מוסיקה: נוסח עברי: עדו אברבאיה; 95 עמודים (כריכה קשה).

בחטף

אגודה ישראלית לספרות

עותומנית * המשורר האדמוני בין

העורך הממושקף לעורך המזוקן

●● קבוצה של סופרים המשמשים כמורים לסיפורת בבתי-ספר תיכוניים סיכמו ביניהם, כמחאה להקצנה הדתית של משרד-החינוך והתרבות, ללמד מחוץ לתוכנית-הלימודים את התוועה בדרכי החיים מאת **פרץ סמולנסקיין**. מוסכם על אותם מורים, להבהיר לתלמידיהם, כי **הרבי מצבועא**, אינו אלא מייסד השושלת של חסידי לובאביץ' **הרבי מזובאביץ'**. ●● הבדיחה הנלחשת בטרקליני השירה של תל-אביב, היא הכותרת המיסחרית החדשה של שנתון-השירה סימן קריאה, שכותרת המישנה שלו, היא: אגודה עותומנית של סופרים, כותרת זו הביאה משוררים רבים להתמוגגות רבה, כאשר אחד המשוררים אמר: "כמה חבל שצורכי סימן-קריאה אינם יודעים עברית, ותורמים תרומה שכזאת לספרות העותומנית". ●● יותר מ-80 עמודים, בתרגום ובמקור, מילא פרופסור **ה. בנמיין** ו**גבי דניאל** בחוברת המדוברת של סימן-קריאה והביא פרופסור ירושלמי מכובד ביותר, לכנות את הרושובסקי כחולה במגאלוי בנמינה. ●● במחשני חברת-התעופה TWA בליד, מונח מיטען של עותקים מכתבי העת THE DOUBLE, שהוקדש לשירה ולסיפורת ישראלים, המיטען נשלח בגור בינא ארצה. ממועני המיטען, **דויד אבידן** ו**גבריאל מוקד**, חסרים את 600 הדולר שעליהם לשלם עבורו. ●● בהגיבו על מגמת הביקורת הסמיטית, המשתלסת על המח' לקות לסיפורת באוניברסיטאות ישראל, אמר סופר חיפאי ידוע: "סמיטי זה מתחרז עם אידיוטי". ●● דרמה קטנה ובה שלושה משתתפים, שלושתם דמויות ידועות בעולם הספר והשירה בישראל, התחוללה באחרונה. העילה: משורר מזוקן מהמכובדים שבשירה הישראלית, שביקש את אחד מחקאיו, שיכונה להלן המשורר האדמוני, למסור לו כמה שירים לפירסום בכתביעת שיש בכוונתו לפרסם. המשורר האדמוני המפרסם בדרך של קבע את שיריו, באחד משנתוני השירה, פנה וביקש רשות, מעורכו הממושקף של השנתון, שסירב להרשות למשורר האדמוני, הזהיר: "אם תפרסם שירים אצל המשורר המזוקן - לעולם לא תפרסם עוד בשנתון שלי" והמשורר האדמוני, כמיטב הצינציה פואטיקה שלו, סירב לבקשתו של המשורר המזוקן. ●● המשורר **יהודה עמיחי**, הופתע עד מאד, כאשר אחד מראשי משלחת השגרירות המצרית בחקמה, **אחמד אל-מסיירי**, התקשר אליו וביקש פגישה. כאשר נפגשו השניים, הסתבר כי אל-מסיירי, שהוא ציר-נודד לתפקידים מיוחדים, משלים בימים אלה, עבודת דוקטוראט תחת הכותרת מילחמה ושלום בשירת יהודה עמיחי. אגב, אל-מסיירי נפצע בבירוק במהלך מילחמת ששת הימים. ●● שוב העניקה המועצה לתרבות ולאמנות כספים למוסיקאים ישראלים. שמות המוסיקאים שלא השתנו בעשור האחרון, היו: **בנציון אורגד** (בעצמו פקיד משרד-החינוך), **נועם שרית** (האיש מהפירסומות) ו**מרדכי סתר**. את הפרסים העניקו **בנימין ברעם** ו**נתן מישור**, שייזנו בוודאי באותם הפרסים בשנה הקרובה, בהתאם למסורת מישחק, הכיסאות המוסיקאליים של הפרסים למוסיקה בישראל. ●●

ליטול מהספרות הישראלית. כאמור, אצלו אין מחשבה בין נפשיותו הפועלות, אלא האיברים הם הם החושבים, כמאמר אסופת מיליו: "קפצנים שרדה הככדים בחשיבות עצמית..."

דנה - פוטורומן הינו תופעה נדירה בספרות העכשווית בעברית, לא זו בלבד שהוא משעמם, אלא שהוא גם כתוב בלבד רית קלוקלת, חסרת ברק לשוני כלשהו, או עומק מחשבתי. אין למצוא בספר זה אף מקצתו של הכישרון, שגילה בונה תירוש בספר בתוליו הבית.

אומנם תירוש מזכיר יכולת טובה בגילוי אופנות חלפות בסיפורת הישראלית, ועל כן לא נפקד מקומו של "אמר פרום-מנ" היום..." השיצי, תוך שהוא מוצא את סיפוקו הלא-מרתק, והמיושן בנוסח: "אני שכבתי במיטה הרכה-נוקשה, שצננתה לי במבית, והפתרתי בה ומנ-מה..." ונר-אה, שתירוש מצפה שקוראי סיפור תהיינה מיטות ש,תעננה לו בחינות... שיבושם לו.

בעמוד 69, במרובע העליון למעלה, מביא תירוש עוד הוכחה לשאריות השפעת **פינחס שדה** עליו, ובאופן לא משכנע, תוך ציטוט מהברית החדשה: "אחר-כך בא אתם אל הצר הנקרא נת שמו ויאמר..." מסתבר, שטעמו של תירוש בבחירת קטעים לציטוט גרוע כטעמו בחיבור קטעים מטעם עצמו, והברית-החדשה בידי משולה לנוס זהב באף חזיר.

בעמוד 101 נלאה כתוב שורות אלה, לעקוב אחר מה שהמ"ל מכנה "נפיון הפיכום שעושה העתתאית תומי גלוק לשנים שבהם הוא חי עם אשתו, דנה..." כתב שורות אלה איבד את העניין של עלה בו במשעיו של העיתונאי תומי גלוק, בחייו, ובחייו עם אשתו דנה. כתב שר-רות אלה לא מצא סיבה, ולו אף הקלה ביותר, לעקוב אחר המשך חוסר-העלילה באותו אנטי-פוטר-רומן של בונה תירוש. אם כי כתב שורות אלה משוכנע שמר תירוש ימשיך להלאת בשנים הקרובות את קוראי הוצאות הספרים בכתבי-יד שלו, ומעת לעת, יימצא מישהו שהיא נכון לפרסם את כתביו המייגעים.

חבל שמר תירוש אינו עובר הסבה מיקצועית, והופך קופייריטר במשרד כלשהו ליחסי-ציבור בחדרה, או בעפולה.

בימים אלה גילו מדפי הספרים בחנויות ספר חדש מטעמו של בונה תירוש. ספר המפרק את מעט התיקוה שהוענקה לו. הספר, בעל הכותרת המאוד-יומרגית: דנה - פוטורומן, מעורר דימוי של פוטור-סופר, היה סופר-מתחיל, והופ, איננו עוד. או אם לימר זאת בעברית יפה, הרי הפך בונה תירוש להורס בן-חומץ. לא בונה ולא תירוש. לא סופר ולא ספרות. לא אמת ולא כנות, אבל יומרות.

הספר אינו רק פוטורומן זול, אלא גם

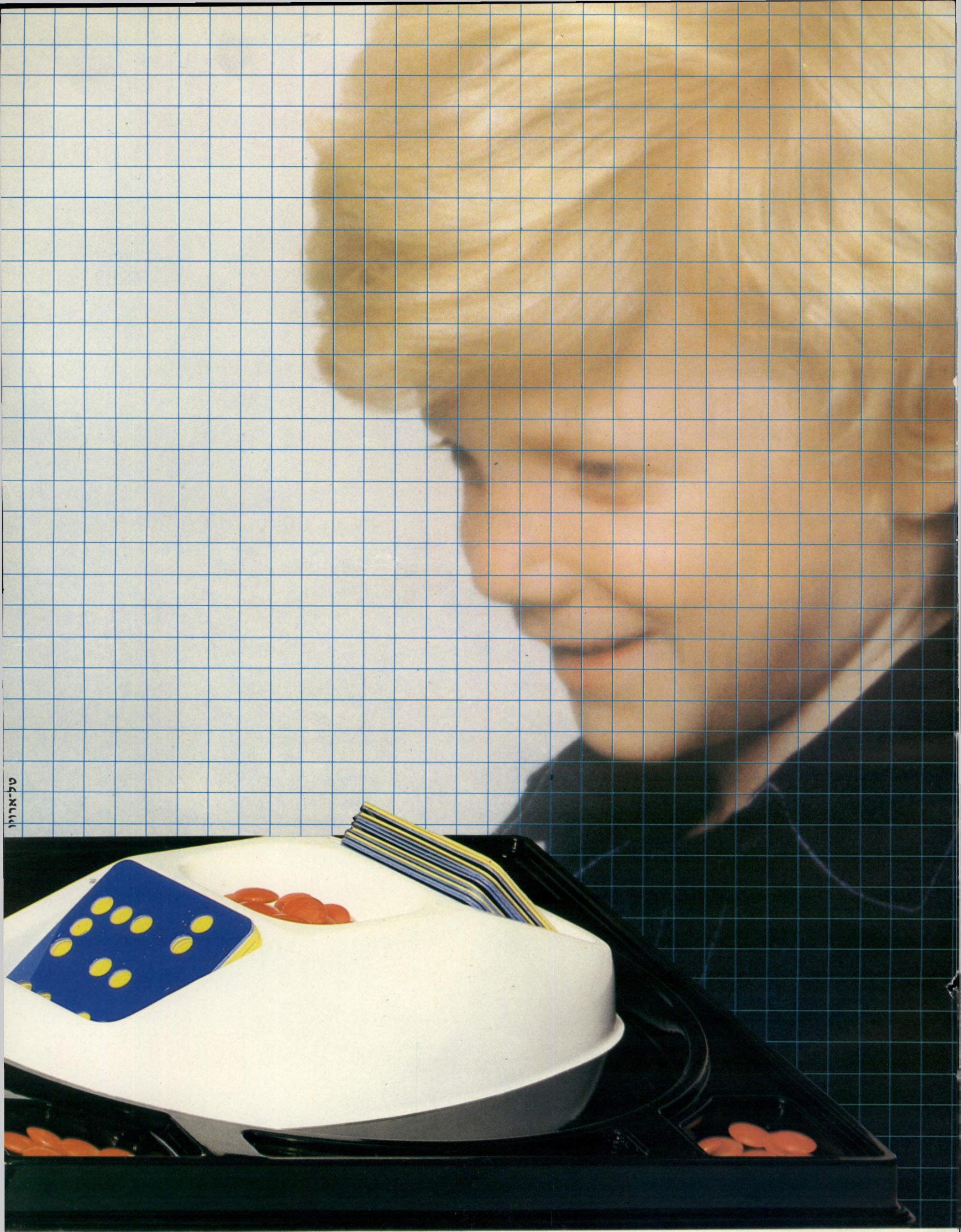

בונה תירוש

"נזם זהב באף חזיר"

ויוני-מוח גרוע, בלא אורגומה מילולית, סיפורית או עניינית. מעלתו העיקרית של המחבר, שהעתיק בסיפורו הקודם כמה חוויות של **פינחס שדה**, שהוא חש עצמו, בשלב זה, טוב יותר, והפעם הוא טורח להעתיק מ**יוזר סמולנסקי** את אהבתו לנשים בעלות שדיים ענקיות, או, דדניות' כמאמר יוהר. יותר מזה לא משיגה ידו של תירוש

* בונה תירוש - דנה - פוטורומן: הוצאת זמורה ביתן מודן; 222 עמודים (כריכה רכה).

טל-ארוני

לאסקור תפקיד בחברת העתיד

העולם הזה

עדנה
רותם

הדוגמנית

הישראלית

שהרוזן

שלה עם

מנהיג גרמני

מרעיש

את

גרמניה,

מספרת:

„אני

וראש - הממשלה!!”